Loveswept

Roman de dragoste

Helen Mittermeyer

Capitulare

Loveswept

Romane de dragoste, pe care nu le veţi uita niciodată, scrise de autori cunoscuţi ai genului.

Dumnezeule! Derry a fost răpită în ziua nunţii de la biserică, de fostul ei soţ.

Căsătorită a doua oară cu bărbatul pe care încă îl iubea, învaţă să lupte pentru fericire, schimbîndu-şi total caracterul: devenind o femeie cu replici sclipitoare şi cu hotărîri îndrăzneţe în lumea unor oameni bogaţi şi fără scrupule.

Loveswept

Lei 800

Surrender
by Helen Mittermeyer

Loveswept

Helen Mittermeyer

Capitulare

Traducere de Sanda Socoliuc

Editura VICTORIA
București 1993

ISBN 973-95056-3-4

Capitulare

Unu

Derry era sigură că avea să-l vadă pe uriaşul cu părul şaten pieptănat pe spate de pe fruntea înaltă. De o săptămînă venea acolo în fiecare zi. Se ciocnise de el într-o zi cînd alerga la cursul de *Psiho II* la care întîrzia întotdeauna. O ridicase în aer şi rîsese cînd ea îl privise stupefiată.

– Ia-o încet, micuţo, tot acolo ajungi.

– Ba nu sînt mică, am 1,70 metri şi am făcu· muşchi la înot, a mormăit ea suspendată încă în aer şi resimţind cu plăcere felul în care mîinile lui lungi şi puternice îi strîngeau talia.

– Eşti un îngeraş plăpînd, insistase el strîngînd-o mai tare.

– Ba nu! Lasă-mă jos, o să întîrzii! ţipase Derry făcîndu-l să rîdă pe uriaş.

A eliberat-o, dar i-a spus că o va revedea. Şi chiar aşa făcuse... De o săptămînă venea acolo în fiecare zi.

Ieri îi ceruse o întîlnire şi ea acceptase să iasă cu el. Acum Derry se hotărîse că, de cum îl va vedea, o să-i spună că nu mai iese cu el, să nu mai vină s-o ia de la cămin...

A fost atît de şocată să nu-l vadă aşteptînd-o la *O'Connor Hall* încît a rămas încremenită un moment, clipind, de parcă asta l-ar fi făcut să apară. Dorea neapărat să-l vadă ca să-l informeze că refuză întîlnirea. Doamne sfinte, cum să iasă cu un bărbat fără să-i ştie măcar numele!

În seara aceea o adusese pînă în pragul nebuniei pe prietena şi colega ei de cameră, Marcy, probînd fără pauză fiecare rochie din dulap.

Capitulare

Exact la ora şapte, el a bătut la uşă. Era îmbrăcat în pantaloni bej, cu o haină asortată, iar Derry a oftat uşurată că nu era îmbrăcat pretenţios.

I-a zîmbit în vreme ce o conducea din cămin afară, spre maşina Ferrari în jurul căreia se şi strînseseră mai mulţi studenţi plini de admiraţie. El le-a răspuns cîtorva care i-au pus întrebări despre maşină, apoi a aşezat-o pe Derry pe scaunul de lîngă şofer. A ocolit maşina şi s-a instalat şi el în interiorul elegant.

– Sper că-ţi place bucătăria japoneză.

– *Îmi place. Derry s-a întors spre el şi a simţit* cum se înroşeşte sub privirea lui zîmbitoare şi admirativă. Unde mîncăm?

– La mine acasă. A luat viteză, a zburat prin curbe şi s-a înscris pe banda către autostradă.

– Stai, a spus Derry apucînd mînerul portierei. Am crezut că mergem să mîncăm.

– Asta şi facem. Ia-ţi mîna de acolo şi încetează să-ţi imaginezi că eu aş fi marele afemeiat despre care te-o fi pus în gardă mama ta. Am un bucătar excelent care se pricepe la bucătăria japoneză.

– Fratele meu! a exclamat Derry dîndu-şi brusc seama nu numai de faptul că nu-i ştia

numele, dar nici nu i-l prezentase lui Marcy.

– Ce? Şi-a întors capul spre ea. Eşti o brunetă arătoasă, dar cam nebună. Ce înţelegi prin „fratele meu"?

– Fratele meu e cel care m-a prevenit în privinţa afemeiaţilor, nu mama. Cum te cheamă?

Uriaşul a rîs, făcînd-o şi pe Derry să rîdă.

– Mă cheamă Aaron Lathrop. Compania mea de construcţii se ocupă cu lucrările de la Laneport.

– O, înţeleg, eşti muncitor constructor. Derry s-a lăsat pe spate pe pielea moale a scaunului.

– Printre altele, *Compania Lathrop* este angrenată în multe altele. Tonul lui era neglijent, dar privirile pe care i le arunca erau departe de a fi indiferente.

De cum au ieşit din oraş, el a intrat în parking-ul unui bloc mare, înalt. Cartierul rezidenţial Stratford era unul dintre cele mai selecte şi Derry nici nu visase să ajungă pe-acolo. El a parcat în garajul subteran şi apoi au luat liftul rapid şi silenţios pînă la un etaj de sus care nu avea decît două uşi pe hol. Aaron a descuiat una din uşi şi s-au trezit într-un foaier extrem de elegant.

Erau aşteptaţi de un bărbat subţirel cu

trăsături orientale. Costumul lui negru lucea la fel de tare ca părul negru şi ca petecul pe care-l purta peste unul din ochi. I-a zîmbit larg lui Derry.

– Bună seara, i-a spus fără umbră de accent străin în voce. Eu sînt născut în California şi mi-am pierdut ochiul la hipodrom, acolo. De asemenea, am o tijă în piciorul drept şi-mi place să fac mîncare.

Derry l-a privit cu gura căscată.

Aaron a zîmbit şi a luat-o de braţ.

– Are nişte maniere oribile, dar am fost coleg de şcoală şi ştie prea multe despre mine, aşa că n-am cum să scap de el. Derry Parker, ţi-l prezint pe Jim Sagawa.

Derry a simţit cum i se topeşte timiditatea în faţa căldurii şi a bonomiei celor doi bărbaţi.

– Acum, a spus Jim, n-am ce face, trebuie să te las cu greţosul ăsta, frumoasă doamnă. În schimb, o să-ţi facă plăcere cina. I-a fluturat degetele într-un salut comic, vrînd s-o facă pe Derry să rîdă şi a reuşit.

– Nu-l încuraja, i-a şoptit Aaron gîdilînd-o cu respiraţia lui. Mmmm, ce bine miroşi!

– Mulţumesc, a înghiţit Derry în sec dîndu-se într-o parte. Este parfum *Chalimard*. Mi l-a dat

fratele meu.

– Pari foarte ataşată de fratele tău. Aaron a condus-o în living, unde se găsea un bar de lemn înţesat cu sticle şi luminat din tavan. Ce doreşti să bei?

– A... eu... un *Manhattans*, te rog. Derry spera să fie o băutură acceptabilă. Nu-i venea în minte nici un alt cocktail.

Aaron a privit-o fix o secundă.

– Asta vrei? Sigur?

Derry a încuviinţat.

– Da.

Aaron a pregătit băutura.

– N-aş putea spune că-mi place băutura asta. A ridicat întrebător sprîncenele cînd i-a înmînat paharul. Sper că am făcut-o cum îţi place ţie.

Derry a zîmbit şi a ridicat paharul.

– Noroc! a luat o înghiţitură din băutura cafenie şi a tuşit, simţind că-i ţîşnesc lacrimi din ochi. E bună, a spus răguşită şi a clipit des.

Aaron s-a întors zîmbind. Şi-a turnat whisky peste gheaţă, iar Derry s-a aşezat pe una dintre canapelele albe care alcătuiau un fel de potcoavă în faţa căminului. A admirat armonia coloristică şi mobila aleasă cu gust. Totul era în

tonuri de albastru ca oţelul. Aaron s-a aşezat alături de ea, pe canapea. Avea o privire intensă şi amesteca uşor lichidul pus peste gheaţa din pahar.

– Cînd beau whisky, beau ca irlandezii. Alteori beau bere, un obicei din timpul facultăţii.

– Oh, la ce facultate ai fost?

– *Harvard.*

– Oh!

S-a făcut tăcere. Lui Derry nu-i venea în minte nimic de spus şi a început să se simtă stînjenită. A oftat uşurată cînd Jim i-a anunţat că cina era gata. Dar i-a venit să geamă cînd, de îndată ce s-au aşezat la masă, el le-a spus că pleacă.

– Mă bucur că te-am cunoscut, Derry. Jim a fluturat din mînă şi s-a grăbit să plece.

– Nu mai fi atît de nervoasă, Derry, i-a zis Aaron. N-am de gînd să sar pe tine. El i-a pus mai aproape legumele fierbinţi şi a aranjat în farfurie felii subţiri de muşchi de vacă şi cîţiva raci suculenţi.

Cît a durat masa, Derry s-a mustrat pe sine pentru prostie în vreme ce lăuda mîncarea şi făcea remarci despre vreme. Nu-şi amintea să mai fi fost vreodată atît de stîngace şi de

penibilă. Şi-au luat ceştile cu ceai parfumat în living şi, cînd Aaron s-a aşezat alături, ea a sărit în sus.

– Încetează, Derry. S-a aplecat deasupra ei şi mîinile i s-au coborît pe pletele ei de antracit. Nu am de gînd să te violez. Violul este actul unei minţi bolnave. Crede-mă, nu e genul meu. Şi-a apropiat faţa mai tare de ea. Părul tău miroase aşa de bine. Şi tu, toată...

– Mulţumesc. Derry s-a întors spre el şi s-a trezit la cîţiva centimetri de chipul lui. A privit în ochii verzi ca marea ai lui Aaron şi a simţit dintr-odată că ameţeşte. Oh!

– Oh! i-a şoptit gîdilîndu-i buzele cu răsuflarea lui. Eşti foarte frumoasă.

– Mulţumesc, a suspinat Derry în vreme ce el o trăgea mai aproape.

– Şi eşti binecrescută. Gura lui Aaron s-a apăsat uşor pe a ei, apoi mai tare, mai uşor şi mai tare... Era un ritm lent, cald.

Derry se simţea suspendată în aer. Dar prudenţa i-a revenit şi şi-a ridicat capul.

– Îţi place muzica?

Aaron chicoti.

– Da. Şi-a ridicat braţul şi s-a întins peste canapea. Ce-ai zice de Linda Ranstadt?

– Îmi place. Simţise numai înţepături pe piele cînd li s-a amestecat răsuflarea.

Cuvintele guturale de dragoste au umplut aerul din jurul lor, dar Derry nu distingea ce cîntec era. Ştia doar că-i plăcea să fie împreună cu Aaron.

– Ţi-am spus că n-o să te violez şi mă ţin de cuvînt, i-a zis Aaron pe un ton jos şi hotărît. Dar asta nu înseamnă că n-o să încerc să te seduc. O muşca uşor de gît şi lui Darry începuse să-i fiarbă sîngele în vine.

L-a împins fără mare convingere deoparte.

– Nu eşti adeptul dictonului "Nici o sărutare la prima întîlnire"? a bombănit ea mîngîindu-l uşor cu degetele pe faţă.

Aaron i-a zîmbit în vreme ce-i desfăcea cu mîna nasturele de sus al rochiei din bumbac indian.

– Mă bucur să aud dictonul, dar tu, oricum n-o să mai ai de-acum înainte problema asta.

– Nu? s-a mirat uşor Derry căci îi plăcea să-i simtă mîna pe sîn.

– Nu, a murmurat Aaron, nu vei mai ieşi niciodată cu altcineva. Pronunţa cuvintele nu prea clar acum. I-a desprins cu grijă rochia de pe umeri. Aaron i-a privit corpul gol pînă la

mijloc. Nimeni în afară de mine nu te va mai vedea aşa. S-a uitat la ea, ochii i s-au întunecat spre o nuanţă de verde închis. Vreau să facem dragoste acum, Derry, dar eşti o copilă. O să-ţi mai las un timp. Nu prea mult. Se înroşise la faţă şi o privea plin de dorinţă.

Derry s-a speriat de răspunsul propriului ei trup: sfîrcurile întărite, sînii măriţi...

– Aaron, s-a întins spre el. Nu am nevoie de timp. S-a mirat aproape la fel de tare ca el de cuvintele care i-au ieşit din gură.

Ea care fusese întotdeauna indiferentă la pipăiala băieţilor cu care mai ieşise, tremura acum de dorinţă. Ar fi vrut deodată să experimenteze cu acest bărbat toate acele lucruri care le făceau pe colegele ei de cămin să chicotească şi să şuşotească.

– Nu! Nu de data asta, a şoptit Aaron lipit de gura ei. Vreau şi eu, dar o să aşteptăm.

– Cine eşti tu să hotărăşti pentru alţii? a protestat Derry muşcîndu-l de buza de jos.

Aaron a rîs, dar Derry i-a simţit tremurul din voce şi a realizat că ea exercita un fel de forţă asupra lui. El s-a ridicat în picioare.

– Te duc acasă, micuţo. Mîncăm aici mîine seară.

Capitulare

Derry a fost convinsă că Aaron o va seduce în noaptea următoare. Nu a făcut-o. Părea retras în sine. A crezut că n-o să-l mai revadă după ce o condusese la cămin. El însă o sărutase apăsat şi îi şoptise „mîine seară". Se îndreptase repede spre maşină. Lăsase motorul pornit şi farurile aprinse.

Într-a cincea noapte de cînd ieşeau împreună, era într-o vineri, Derry a ştiut că se îndrăgostise de Aaron.

Derry se îndrăgostise de Aaron. Nu-i mai ardea de mîncare şi de somn cînd era departe de el. Parcă nimic nu mergea bine. Avea mişcări smucite, dizgraţioase, faţa îi devenea pământie cînd nu era cu el. Îi plăceau cursurile pe care le frecventa într-o sală care dădea spre şantierul complexului pe care-l construia Aaron, la Laneport. O liniştea pentru că era aproape de

ceva care-i aparţinea lui: buldozerele, muncitorii.

Marcy şi celelalte fete de la etajul ei plecaseră la o întîlnire studenţească. Derry se îmbrăca pentru întîlnirea din acea seară cu Aaron.

A scos din dulap o rochie neagră de mătase pe care i-o cumpăraseră părinţii şi fratele ei, Dev, la New York. Ea şi Sandy, cumnată-sa, erau de faţă, dar Dev şi părinţii lor vorbeau şi hotărau pînă cînd Sandy se întinsese şi apucase rochia cu dublură de atlas şi cu un umăr dezgolit. Tata şi mama se cam încruntaseră, dar Dev a fost de acord cu Sandy şi i-a convins că Derry era suficient de matură şi de rafinată pentru o rochie ca aceea. Dev a admirat-o cînd Derry a încercat-o şi pliurile s-au desfăcut accentuîndu-i picioarele lungi. Corsajul rochiei îi punea în evidenţă sînii rotunzi şi mijlocul subţire.

Acum se privea în oglinda îngustă a dulapului şi-şi studia corpul lung şi zvelt. Sînii mergeau, a recunoscut ea, învîrtindu-se, dar bine ar fi fost să nu aibă fundul atît de bombat. Mătasea neagră parcă-l scotea şi mai tare în relief. Cu picioarele era de acord: lungi, iar gleznele păreau aproape fragile în sandalele negre, cu toc înalt. Asta era singura încălţăminte

de seară pe care o avea. S-a mai răsucit o dată simţindu-se foarte feminină fără pantofii „trotteur" pe care-i purta de obicei la întîlniri.

Avea orbajii fierbinţi şi reflecta la înălţimea lui Aaron, de 1,88 metri şi la faptul că-l întrebase de la început ce înălţime are.

A închis ochii gîndindu-se la umerii lui largi, coapsele puternice, braţele musculoase care o puteau ridica atît de uşor.

Auzind bătaia lui Aaron în uşă a respirat adînc să-şi regăsească suflul înainte de a apăsa pe clanţă.

Aaron a rămas fără glas o vreme, în cadrul uşii, încît Derry a intrat în panică. Dar el s-a apropiat încet.

– Gata? M-am gîndit să mîncăm în oraş astă-seară, aşa că e bine că te-ai îmbrăcat elegant.

– Nu-i aşa? Derry avea o voce fără nici un timbru. Şi-a pus haina pe umeri. Se simţea dezamăgită.

Au mers la un restaurant din afara oraşului unde parcarea era plină de maşini Cadillac, Lincoln şi chiar două Rolls-Royce-uri. Se vedea că Aaron se cunoştea bine cu multă lume – de la băieţii din parcare pînă la oaspeţii asemănători

lor – dar lui Derry nu i-a făcut cunoştinţă decît cu unii dintre ei. N-avea mare poftă să guste mîncarea comandată de Aaron, iar vinul alb i s-a părut prea aspru. A refuzat desertul şi a cerut doar cafea. Gata! Asta va fi ultima ei întîlnire cu Aaron! Era prea nebunește atrasă de el! Nu, nebunește îndrăgostită! Iar el o ignorase toată seara...

A ieşit grăbită din restaurant; mişcările îi erau iuţi din cauza furiei şi durerii.

– Mai încet, îngeraş! Aaron a apucat-o de umeri fredonînd o melodie.

– Hotărăşte-te odată! a rostit ea scurt. Sau sînt înger sau sînt diavol. Nu pot fi ambele.

– Poţi să fii şi eşti, i-a răspuns el autoritar. A ajutat-o să se urce, a ocolit maşina şi s-a aşezat şi el. Stînd la volan, a privit-o fix: Spune-mi de ce eşti aşa de supărată pe mine?

– Vreau să mă întorc la cămin, te rog. Derry a vorbit tare şi cam strident pentru interiorul elegant al maşinii.

Aaron a privit-o lung, a dat din umeri şi a pornit maşina. A condus pe un drum lăturalnic, pitoresc, şerpuind printre colinele cu terenuri de golf.

– Spune-mi ceva.

– Nu! Derry şi-a strîns pumnii. Îi venea să-l pocnească pentru că n-o iubea. I-ar fi plăcut să-l îmbrîncească dintr-un avion sau măcar de pe o clădire. Era atît de preocupată de gînduri ucigaşe, încît n-a observat că trecuseră de căminul ei. Întunericul brusc a făcut-o să-şi dea seama că se găseau în garajul subteran al blocului lui Aaron. S-a crispat.

– Ce faci? Du-mă înapoi la cămin.

– O să te duc... după ce îmi spui ce te-a supărat. I-a deschis portiera. Acum ieşi sau te duc eu în braţe?

– Pot sta şi aici ca să-ţi spun. Nu-i nevoie să ies din maşină. Avea buza de jos bosumflată.

– Derry! a şuierat Aaron printre dinţi întinzîndu-se după ea.

– Bine, bine, ies, dar ne întoarcem imediat. A tras de degetele încleştate pe braţul ei, încercînd să le desfacă. Nu pot merge în felul ăsta. Am senzaţia că o parte a corpului meu e mai lungă decît cealaltă. Aaron, dă-mi drumul! Gîfîia cînd a tras-o în lift. S-a întors să-i zică vreo cîteva şi s-a trezit îmbrăţişată. Aaron şi-a lipit gura ca o ventuză de gura ei. I s-a părut că se prăbuşeşte, sîngele îi fierbea în vine, inima îi galopa. Avea impresia că-şi iese din piele sub sărutările lui.

Cînd el şi-a ridicat brusc capul, trupul i s-a moleşit şi numai braţele lui au sprijinit-o să nu cadă.

– N-o să-ţi mai dau drumul niciodată. Avea o voce ciudat de liniştitoare. A condus-o de la lift spre apartament. Să vedem ce e-n frigider. N-ai mîncat nimic la masă.

– Jim n-o să te lase în bucătăria lui! Derry şi-a umezit buzele uscate.

– Jim îşi vizitează familia în California. S-au mutat de la Boston pentru că tatăl lui suferă de astm.

– Oh! Derry şi-a frecat braţul cînd Aaron a eliberat-o ca să se poată uita în frigider. Mai bine se mutau lîngă New York, la ţară. La noi e un aer pur, minunat.

Aaron a ridicat capul spre ea şi i-a făcut cu ochiul.

– Ah, da, lapoviţa, zăpada şi zilele posomorîte sînt teribil de sănătoase.

Derry a suspinat adînc.

– Să nu-ţi baţi joc de statul meu, tu ăsta din Massachusetts... Ah, Massachusetts... sau, mă rog, parcă aşa vă strigă pe voi...

– Bostonieni! Aaron a muşcat dintr-un măr.

Derry s-a uitat urît la el, apoi s-a întins şi ea

după un măr. Aaron pregătea cafeaua şi a reglat maşina pe automat. S-a încruntat la el cînd tăia pîinea şi cînd a scos un pachet cu felii de şuncă, s-a dus şi ea şi a mai luat un borcan din frigider.

– Îmi place gemul de căpşuni.

Au stat la masa din bucătărie, Derry a mîncat un sandviş şi Aaron a mai mîncat un măr. Au băut amîndoi cafea.

Aaron n-a lăsat-o să spele vasele şi a spus că le va pune în maşina de spălat vase.

– O să bem un lichior şi-o să-mi spui de ce eşti supărată pe mine. A tras-o după el în living. A aprins focul în căminul cu lemnele gata pregătite şi a turnat lichioruri, apoi s-a aşezat lîngă ea, pe canapea. A strîns-o tare pe Derry lîngă el. Acum spune-mi! i-a cerut. Ce nu merge?

Derry era ferm hotărîtă să-i spună să se ducă la dracu!

– Nu-ţi pasă de mine, i-a scăpat şi s-a înroşit furioasă de stîngăcia ei în faţa acestui bărbat. Nu mai ies cu tine. Afirmaţia directă a făcut-o să se simtă în acelaşi timp mai bine, dar şi îngrozitor de rău

Aaron a inspirat cu putere, i-a luat din mîini paharul micuţ de cristal şi l-a pus lîngă al lui pe

masa din faţa canapelei.

– Ba nu, îngeraş! Încerc să mă stăpînesc în privinţa ta. I-a ridicat bărbia cu mîna şi s-a lăsat pe spate ca s-o poată privi în ochi. Eşti foarte tînără şi nu vreau să-ţi fac rău.

Ea a răsuflat cu uşurare şi a întins mîna. A trasat cu unghia conturul obrazului lui.

– Îmi faci rău cînd nu mă bagi în seamă.

– Derry, ţi-am spus că...

– Sărută-mă, Aaron... Derry şi-a trecut mîna ca un fulg pe urechea lui şi în jos, pe gît. A observat cum îi tremura un muşchi de la gît sub degetele ei şi tremurul a trecut parcă în corpul ei, devenind o parte din ea. I-a zîmbit cu ochii mijiţi pentru că-şi simţea pleoapele ca de plumb.

– Doamne, ajută-mă! Gura lui Aaron a coborît pe buzele ei deschise în aşteptare. S-a retras murmurînd. Derry, dragă nu... nu...

– Da, a spus ea înfierbîntată. I-a descheiat cămaşa şi l-a mîngîiat pe piept. S-a jucat cu părul înăsprit de deasupra curelei de la pantaloni. Derry s-a surprins pe sine dorindu-şi să-l vadă cît mai curînd fără haine. Niciodată nu-şi închipuise că un bărbat putea fi frumos. Acum, după ce a privit jocul muşchilor sub pielea întinsă, bronzată, şi-a exprimat gîndul.

– Îmi placi. Eşti minunat.

Aaron se îmbujorase tot.

– Unui bărbat nu i se spune că e minunat, a rîs el. Ştii ce efect ai asupra mea? Ştii ce produc vorbele tale în mine? Pe Derry parcă o ardeau cuvintele lui.

– Nu.

Şi-a dus mîinile la curea pe cînd Derry se şi lupta cu catarama.

– Derry, eşti atît de tînără. Trebuie să aşteptăm pînă termini facultatea.

– Asta n-o să mă împiedice să învăţ, a rîs Derry şi s-a ridicat în genunchi pe canapea sprijinindu-se de Aaron pe care l-a împins înapoi între perne. S-ar putea chiar să-mi stimuleze activitatea intelectuală. L-a muşcat uşor de bărbie şi el a apucat-o de mijloc. Asta dacă nu doreşti să cîştig experienţă în Laneport înainte de a-l ataca pe marele Aaron...

Camera s-a învîrtit cu ea cînd Aaron a ridicat-o şi a întins-o pe spate. S-a aplecat deasupra ei.

– Să nu mai spui aşa ceva, a prevenit-o aspru. Eu voi fi singura ta experienţă.

– Bine, sînt gata! l-a tras capul spre ea oprindu-l să protesteze după cum intenţionase

Agresivitatea ei naivă îl înflăcărase pe Aaron. I-a murmurat cu un geamăt numele, cu gura lipită de a ei.

Derry s-a simţit ridicată şi aşezată lîngă trupul lui cînd Aaron a preluat iniţiativa. A intuit în el o neajutorare mînioasă, dar mîngîierile lui pe tot trupul ei o ardeau parcă. Ca să-i distrugă şi ceea ce mai rămăsese din autocontrol, Derry l-a muşcat uşor de umăr şi l-a zgîriat cu unghiile pe spate. El a purtat-o în dormitor şi a pus-o în patul imens cu cearceafuri şi perne de culoare bej. Aaron s-a dezbrăcat şi a venit lîngă ea, în pat. Îşi aruncase hainele. Avea un chip ca tăiat în fildeş, pielea bronzată căpătase o nuanţă galbenă ca şofranul. A îngenuncheat pe pat lîngă ea, iar corpul gol lucea la lumina veiozei.

– O să te dezbrac, păpuşa mea diavol. Abia de i se desluşeau vorbele. Întîi o să-ţi scot rochia asta cu care m-ai înnebunit toată seara.

I-a ridicat-o fără ceremonie peste cap, susţinînd-o cu o singură mînă.

– ... Şi combinezonul şi ciorapii şi... Aaron a rămas privind la trupul ei pe care mai rămăseseră doar chiloţii mătăsoşi de culoarea piersicii. Liniştea părea să pulseze între ei doi.

Capitulare

Derry fusese cuprinsă de un fel de emoţie nervoasă. N-ar fi vrut să-l dezamăgească pe Aaron, dar nu era deloc îngrijorată. Era nerăbdătoare pentru el.

– Aaron? A încercat să-l scoată din starea de contemplare. Îl voia aproape de ea.

– Continuăm? Îi tresărea un muşchi pe maxilar. Eşti atît de al dracului de frumoasă, Derry – şi acum eşti a mea. S-a lăsat pe ea şi mişcările lui, devenite sigure, i-au arătat lui Derry că nu mai exista cale de întoarcere.

Avea mîini blînde, dar dominatoare, cu care o mîngîia delicat dar cu atît mai excitant.

Era pregătită cu mult înainte ca el să înceapă intrarea blîndă în corpul ei şi, după durerea ascuţită de la început, totul s-a transformat într-un extaz care i-a cuprins pe amîndoi.

Derry avea senzaţia că pielea ei, carnea ei se contopiseră cu ale lui Aaron. L-a cuprins cu mîinile de spate vrîndu-l mai aproape de ea.

I s-a părut că o voce răguşită l-a strigat, dar era chiar vocea ei. Derry ar fi vrut ca spirala fierbinte pe care o simţea să nu se sfîrşească şi, cînd corpul lui Aaron s-a cutremurat peste al ei în fine, propriul ei trup a răspuns cu o explozie

minunată, sălbatică.

– Te iubesc, Derry, l-a auzit şoptind şi s-a umplut de mulţumire. Ne vom căsători imediat!

Asta a şocat-o şi a deschis ochii.

– Nu trebuie să ne căsătorim, a şoptit cu buzele uscate de parcă ar fi fost de carton.

– Ba da, trebuie, şi nu încerca să scapi. S-a sprijinit într-un cot şi a privit-o. Nu vrei să te măriţi cu mine?

– Vreau, dar încă sînt la şcoală.

– Rămîi la şcoală în Laneport şi eu îmi aranjez treburile în aşa fel încît să stăm în regiunea asta pînă la absolvire. A mîngîiat-o pe gît şi pe obraz. Te-a durut, îngerul meu?

– Doar un moment. Derry i-a zîmbit şi l-a tras înspre ea. Cea mai mare parte mi-a plăcut. L-a muşcat uşor, apoi l-a împins puţin ca să-l studieze. Deci, despre asta tot discutau fetele! A chicotit. Trebuia să încerc mai demult.

– Ba nu, a mîrîit el. L-ai avut pe primul şi ultimul tău bărbat, îngerul meu. Oh, experienţele tale în a face dragoste vor deveni mai variate şi mai interesante, numai că partenerul tău voi fi întotdeauna eu.

– Despotule! a rîs Derry, cu o umbră de

resentiment faţă de suficienţa autoritară a lui Aaron.

– Îmi place corpul tău! S-a aplecat peste ea şi i-a sărutat un sîn.

– Am simţit asta! a exclamat Derry presată între pernele de pe pat.

– Fată deşteaptă, a murmurat Aaron cu gura aproape de buricul ei. Îmi pare bine că eşti educată la colegiu. Vocea îi suna gutural, iar gura i se plimba pe tot corpul fetei.

– Asta este educaţie? a bolborosit Derry.

– Cea mai bună dintre toate. Vei petrece următorii şaizeci de ani făcînd asta, aşa că o educaţie elementară, de bază, solidă, este importantă. Gura lui trecea peste scobitura gleznei făcînd-o să tresară de plăcere.

– Nu ştiam că picioarele sînt zone erotice. Derry simţea din nou că se îneacă.

– Fiecare por al corpului tău este erotic, îngerul meu. Aaron a spus ultimele cuvinte în apropierea gurii ei şi corpul i-a tremurat de dorinţă violentă.

Spaţiul şi timpul nu mai existau parcă pentru ei, îşi creaseră propria lor lume, inviolabilă. Aaron o mîngîia continuu pînă a adus-o la un fel

de plăcută exasperare.

– Aaron, te rog! Te rog, Aaron!

– Da, draga mea, da!

Derry s-a trezit brusc auzind plînsul copiilor. Şi ea era transpirată şi lacrimile îi şiroiau pe faţă. Coşmarul copiilor o trezise din visul ei care se repeta mereu. Cei trei copii erau cu ea de mai bine de-o lună şi continuau să aibă acelaşi coşmar despre pierderea părinţilor lor...

Derry îl visa pe Aaron din ce în ce mai des.

– Nu, nu, nu! Se lupta să-şi pună capotul şi-şi trăgea nasul de zor. N-o să-l las să-mi invadeze visele, viaţa. Mergînd pe coridor se clătina, dar le striga totodată copiilor: Gata, gata. Vin.

O să-i ocrotesc, o să am grijă de ei. Aşa o să fac, şi-a jurat sieşi în vreme ce-i îmbrăţişa pe cei trei copilaşi care tremurau, cu toate că şi ea tremura. E bine, sîntem împreună, sîntem o familie.

Am douăzeci şi şapte de ani, nu mai sînt o

fată naivă de optsprezece. Vreau şi pot să am grijă de această familie, şi-a jurat aducîndu-i pe copii cît mai aproape de ea.

Doi

Derry stătea cu mîinile încrucişate ascultîndu-l pe avocatul Wilson Chambers spunîndu-i că fratele şi cumnata sa au lăsat-o ca tutore al celor trei copii ai lor şi ca administrator al unei mici sume din trust. A oftat a încuviinţare. Ştia dinainte ce scria în testament pentru că ea, Dev şi Sandy îl discutaseră înainte. Acum ceea ce

înţelegea în plus era că nu se va mai bucura niciodată de ajutorul şi dragostea fratelui ei şi ale cumnatei.

A clipit cînd Wilson a vrut să-i audă părerea.

– Da, e-n regulă. „Dar n-a trecut decît o lună de cînd mi-ai spus că e gata divorţul meu de Aaron", s-a gîndit ea cu o acceptare amorţită. „Nu uit că m-ai rugat să accept pensia alimentară generoasă pe care mi-a oferit-o Aaron, că nu m-ai înţeles cînd am refuzat-o." S-a uitat ţintă la avocatul care o privea cu îngrijorare. „Cum ai putut crede că aş lua bani de la el? Ar fi însemnat că mă plăteşte pentru anii noştri de căsnicie." Fusese sigură în ziua aceea că nu se va recăsători niciodată după ce ea şi Aaron se despărţiseră la tribunal. Asta acum şase luni... Mai tîrziu, o să mai vadă ea... dar fără Aaron. Nu îl mai văzuse de şase luni.

Şi-a scuturat capul să-şi pună ordine în gînduri. Ce-or fi făcînd copiii în camera de alături? Era conştientă că zîmbetul ei era ţeapăn, artificial.

– N-ai grijă, Derry, copiii sînt bine, doamna Schultz este foarte mămoasă.

A dat din cap şi a ridicat testamentul din poală.

– Scrie aici că Dev vrea să-i fie crescuţi copiii în Laneport şi nu în oraş?

La înclinarea afirmativă a lui Wilson a inspirat adînc şi s-a gîndit la cererea în căsătorie a lui Gerald. Avusese intenţia fermă să-l refuze. Ţinea la Gerald Holden şi chiar o interesa oarecum. Prefera această atitudine faţă de relaţiile vulcanice pe care le avusese cu Aaron. Şi-a scuturat din nou capul. Nu voia să se gîndească la Aaron.

– Îţi va fi greu să creşti singură trei copii. Wilson a tuşit şi ochii lui de spaniol erau plini de simpatie. Copiii ăştia erau teribil de ataşaţi de părinţii lor. Şi-a dres glasul, şi-a şters ochelarii şi i-a zîmbit. Crezi că vei face faţă la trei copii coreeni care i-au adorat pe fratele şi pe cumnata ta?

Derry a zîmbit.

– Da, îi iubesc de pe-acum. Ne-am împrietenit chiar în timpul scurt de cînd sîntem împreună. Pot să intre şi ei?

– Da, aproape am terminat. Wilson s-a dus la uşă, a deschis-o şi i-a chemat înăuntru pe cei trei copii care stăteau stană-de-piatră pe canapeaua de piele din sala de aşteptare. Au venit de îndată şi s-au înghesuit în Derry, care

i-a sărutat pe fiecare pe rînd.

Wilson a zîmbit larg, cu uşurare.

– Acesta ar putea fi ajutorul de care ai nevoie ca să treci peste senzaţia pe care o ai de regulă după un divorţ, că totul s-a sfîrşit.

Derry a privit pieziş căci îşi simţea puterile slăbind şi se străduia să nu se vadă.

– Partea aceea din viaţa mea s-a terminat. I-a privit pe copii. Ei sînt acum viaţa mea... toată viaţa de care am nevoie. Ochii serioşi ai celor trei copii i-au încălzit inima. Sîntem o familie acum, nu-i aşa? O să ne ajutăm unii pe ceilalţi. De acord?

Cele trei capete cu păr mătăsos s-au clătinat a încuviinţare.

– Vezi? i-a aruncat lui Wilson şi s-a ridicat cu bebeluşul Sara în braţe, neluînd în seamă cuta săpată pe faţa avocatului.

– Ai slăbit iarăşi, Derry, de cînd nu te-am mai văzut. Eşti prea slabă.

– Prostii! Oricum trebuia să fac o cură de slăbire. Derry ştia că era cam slăbuţă, dar îi dispăruse pofta de mîncare după divorţ. Apoi fusese căderea avionului, cînd îşi pierduseră viaţa Dev şi Sandy... Mîncarea îi rămînea în gît. De luni de zile trăia doar cu ceaiuri şi sucuri de

fructe. Silueta ei superbă se redusese la o subţirime de ogar. Avea găuri sub pometii obrajilor, pielea ei ca piersica părea întinsă peste oasele feţei, ochii de safir se făcuseră enormi şi gîtul părea prea fragil pentru a susţine părul bogat, negru-albăstrui pe care-l răsucise într-o spirală, la ceafă. Îi puteai cuprinde acum mijlocul subţire cu mîinile, iar şoldurile semănau cu cele ale unui băiat. O irita însă că fundul nu părea mai puţin rotund cu toată pierderea în greutate, dar picioarele păreau şi mai lungi.

A aşezat-o mai bine pe fetiţă în braţe ca să poată da mîna cu Wilson.

– Mulţumesc pentru tot ce-ai făcut. Şi nu-ţi face griji pentru noi. Ne vom descurca. Ia-o pe Haddy şi veniţi la Laneport într-o seară să luaţi masa cu noi. Acum, că zilele devin mai lungi, am putea chiar să mîncăm afară.

Kimberley şi Sara, de cinci şi de trei ani, au luat-o de mînă cînd au ieşit din biroul avocatului. Lee – numit aşa după bunicul lui Derry din partea mamei, un adevărat gentleman din sud, Carruthers Lee Calhoun – a mers singur, aşa cum se cădea să meargă un bărbat mîndru de şapte ani.

Derry a zîmbit cînd a instalat copiii în maşină.

Capitulare

Ce ironie! Kim şi Lee au nume care sună atît de oriental – cînd, de fapt, fuseseră numiţi astfel după doi americani rigizi precum bunicul Calhoun şi bunica din partea mamei, Kimberley Durant.

Înainte de a porni maşina s-a întors să se uite la copii.

– Deocamdată nu ne cunoaştem prea bine, pentru că aţi stat mai mult în Japonia, dar vom fi prieteni. Vă iubesc foarte mult. Voi sînteţi tot ce mi-a rămas de la Dev şi Sandy şi acum sînteţi ai mei. A simţit cum îi vin lacrimile în ochi cînd cei trei au privit-o serios şi trist.

Derry se hotărîse să nu le spună că părinţii lor se vor întoarce şi nici că ei nu ar fi existat.

– Ne va fi greu la toţi, dar o să încercăm împreună să nu le fie ruşine cu noi mamei şi tatei.

– Nu, nu le va fi ruşine! A vorbit Lee şi pentru fetele care se ţineau de mînă şi se uitau la Derry. O să te ajutăm, Derry.

– Mulţumesc.

Seara a făcut spaghetti cu sos de roşii şi a fost încîntată cînd copiii au zîmbit şi au mîncat tot, cu o poftă de mîncare absolut normală. Faptul acesta a făcut-o şi pe Derry să i se pară

mai bun gustul mîncării.

După masă i-a invitat pe copii la o plimbare prin curtea imensă. Era partea principală din proprietatea care-i revenise de la părinţii ei care muriseră în cîteva zile unul după altul, la doi ani după ce ea şi Aaron se căsătoriseră. Era o pajişte de trei acri în jurul casei, restul era arendat unui fermier care cultiva grîu şi lucernă. Părea o atmosferă de ţară, dar proprietatea se afla pe şosea la o mică distanţă de oraşul Laneport. Laneport-ul se mîndrea şi avea faimă datorită Universităţii care făcea parte din sistemul de universităţi de stat din statul New York.

Derry absolvise *Universitatea ca* şi fratele ei, care continuase cu un H.S.[1] şi un doctorat în matematici. În perioada în care fusese profesor la Universitatea din Tokyo el şi Sandy îi adoptaseră pe cei trei copii de la un orfelinat pentru copiii de diferite rase. Micuţii proveneau din toate părţile Asiei de sud-est.

Derry îi privea pe Sara, Kim şi Lee jucîndu-se cu Milo, un cîine ciobănesc german blînd. Cîinele îi adoptase imediat.

1. înaltă specializare (engl.)

– De fapt, le-a spus Derry copiilor, Milo ar trebui să fie un cîine vajnic de pază cînd sînt în oraş, la serviciu. Cred însă că ar fi în stare să-l conducă şi pe un hoţ drept la tacîmurile mele de argint şi să dea din coadă de parcă i-ar zice „serviţi-vă!"

Kim, fetiţa de cinci, ani a chicotit, Lee a zîmbit şi Sara a îmbrăţişat cîinele spunîndu-i cu un sîsîit adorabil să nu-şi facă griji că o să păzească ea casa de hoţi. Derry a inspirat adînc.

– Mîine, un prieten de-al meu, Gerald Holden, vine la noi în vizită. Cred că ar fi un tată bun pentru voi şi el vrea să vă cunoască.

– Seamănă cu Tati? a întrebat Sara cu părul negru, mătăsos, fluturînd în briza serii.

– Nimeni nu poate semăna cu Tati, a informat-o Lee.

Derry îi privea în lumina crepusculară. Înserarea de primăvară făcuse ca aerul să se răcească brusc. I se părea că şi chipul lui Aaron era acolo, părea să-l vadă... A făcut un mare efort să şi-l şteargă din faţa ochilor – se învăţase s-o facă.

– Ai dreptate. Nimeni nu e ca Tati. Şi eu l-am iubit pe fratele meu. I-a mîngîiat pe Lee şi pe Kim

pe cap şi a luat-o în braţe pe Sara. Dar vom fi fericiţi. 'O să ne ajutăm unul pe altul. Cei doi copii mai mari mergeau de-o parte şi de alta a ei ţinînd-o de cîte un buzunar. În acel moment s-a hotărît să se mărite cu Gerald Holden. Simţea înţepături în ochi gîndindu-se la Aaron. De ce? De ce se gîndise la el atît de mult astăzi? Uneori treceau zile întregi fără să se gîndească deloc la el.

A făcut din baie o întreagă distracţie lăsîndu-le pe Sara şi Kim să se răsfeţe în apa cu spumă. S-a dus în cealaltă cameră de baie să-l verifice pe Lee.

– O să te transformi într-o prună roşie, l-a strigat prin uşă văzînd aburul fierbinte care venea dinspre duş.

– Aşa îmi place, a strigat şi el.

– Faci exact ca Tati. Folosea toată apa fierbinte înainte să apuc şi eu să fac duş. I-a făcut plăcere să-l audă pe băiat chicotind. Asta era camera lui de baie cînd era băieţel. Cînd s-a făcut mai mare tata a trebuit să mai monteze un boiler.

Fetiţelor le-a plăcut baia roz şi bej şi i-au spus lui Derry c-o pot curăţa şi singure. Au dat cu detergent din spray pe faianţă şi au şters-o

cu prosoape de hîrtie. Lui Derry i s-a pus un nod în gît cînd a văzut-o pe Sara preocupată, frecînd o parte a căzii.

Aproape că nu-i venea să răsufle cînd a terminat de dus copiii la culcare în pat. S-a rugat să nu mai trebuiască să asiste la nici un coşmar al lui Kim plîngînd tare după Tati.

Lee şi Sara de-abia şi-au putut ţine lacrimile şi Derry i-a strîns la piept şi a plîns cu ei.

A aşteptat să treacă o oră înainte de a-l chema pe Gerald. S-a asigurat că nu se mai aude nici o mişcare din camera copiilor, apoi a pus mîna pe telefon.

– Sper că te-ai decis în favoarea mea, Derry, i-a spus Gerald în felul lui ceremonios după ce terminaseră cu saluturile.

Nu i-ar fi stricat să arate ceva mai multă emoţie în privinţa căsătoriei, s-a gîndit Derry, apoi s-a mustrat singură, căci tocmai de calmul lui Gerald avea nevoie ca să-i crească pe copii. Doamne fereşte să fi încercat să facă asta în atmosfera de uragan care domnise pe vremea căsătoriei ei cu Aaron. Amintindu-şi ce prost se simţea cu prietenii lui de bani-gata s-a cutremurat.

– M-am decis, Gerald. Vino, dacă poţi, mai

devreme mîine, să iei masa de seară împreună cu noi toţi.

A urmat o tăcere lungă.

– Sînt liber. Cred că e bine pentru copii să mă întîlnească mai repede. Trebuie să ştie că le voi cere disciplină, dar...

– Gerald, copiii sînt în sarcina mea, i-a atras atenţia pe un ton calm Derry.

– Desigur, pe hîrtie aşa sînt, draga mea. Gerald îşi dădea tot timpul osteneala să fie cinstit. Dar, de vreme ce voi fi tatăl lor vor trebui să mă asculte. E normal, nu? Doar nu vrei să devină certăreţi şi intratabili datorită indisciplinei, nu-i aşa?

– Nu, dar...

– Ah, eram sigur că o să te conving!

Ar fi vrut să stabilească data şi locul nunţii lor, i-a spus, iar Derry s-a gîndit că era prea grăbit, dar n-a protestat. Abia după ce a închis telefonul a simţit o înţepătură de îndoială în stomac.

În seara următoare, grăbindu-se de la serviciu spre casă şi sperînd să aibă şoseaua liberă, a binecuvîntat faptul că făcuse supa din timp şi o congelase. Va servi supa de conopidă după un pahar cu piersici în sos de zmeură.

Apoi file de peşte *Fournier* care nu era greu de preparat şi era delicios şi, ca desert, prăjiturele cu îngheţată. Tocmai se felicita pentru meniu, cînd a observat blocajul de trafic de pe autostradă. Va parcurge în timp dublu cele douăzeci şi cinci de mile pînă acasă. A suspinat şi a schimbat viteza. Va trebui să-şi schimbe maşina sport de două locuri cu una mai mare şi gîndul ăsta o chinuia.

A ajuns acasă cu o întîrziere de o oră. De cum a păşit pe alee, Kim a sărit în întîmpinarea ei, însoţită de Milo. Jenny Lisman, fata la copii, a ieşit pe terasă cu Sara în braţe. Lee nu se vedea nicăieri.

– Lee s-a bătut, a ciripit Kim. Devenea tot mai americană şi mai vorbăreaţă cu fiecare zi care trecea. Nu l-a lăsat pe Tim Dearborn să mă bată.

– E lovit? Derry s-a uitat la adolescenta Jenny care se îngrijea de copii cînd se întorcea de la liceu în locul mamei ei,

Linda Lisman. Fata a negat din cap şi a coborît treptele terasei. Ţinea încă în braţe bebeluşul care şi-a întins braţele grăsuţe spre Derry.

Derry a luat-o în braţe pe Sara cu miros dulce şi i-a sărutat obrazul rotofei.

– Şi bebe al meu a fost cuminte toată ziua?

– Nu bebe, a spus Sara cu un zîmbet care i-a încreţit feţişoara măslinie, fată mare!

Jenny a plecat spunîndu-i lui Derry că poate veni la copii vineri. Era ziua în care la banca lui Gerald avea loc festivitatea anuală de primăvară şi Derry acceptase să iasă cu el.

Lee a intrat în casă cînd Derry amesteca sosul pentru fileul *Fournier*. A privit-o cu mîinile atîrnînd şi cu o vînătaie pe obraz.

Derry a continuat să amestece sosul, stăpînindu-se să nu se repeadă să-l ia în braţe.

– Tatăl tău era şi mai şi. Venea acasă cu ochiul umflat. Derry a gustat sosul şi s-a strîmbat din cauză că ardea.

A urmat o tăcere lungă. Ea a continuat să amestece, adăugînd un pic de piper alb.

– Ar trebui să-l vezi pe celălalt, a spus Lee cu accent englezesc. Derry s-a învîrtit pe lîngă aragaz, muşcîndu-şi buza şi clipind cînd l-a văzut pe Lee că zîmbeşte larg.

– Ai buza tăiată. Crezi că poţi mînca supă şi peşte?

Lee a încuviinţat.

– Nu credeam c-o să-mi placă, dar îmi place supa de conopidă.

Capitulare

Kim a intrat în bucătărie cu Sara. Părul le sclipea de parcă ar fi fost cărbune lichid.

– Am îmbrăcat-o pe Sara şi am făcut gelatină pentru Lee. Jenny a spus că face bine la buze cînd te dor.

Derry a privit-o pe fetiţa care-i sărise în ajutor şi s-a întrebat cum putuse trăi înainte ca aceşti trei copii să intre în viaţa ei.

– Mulţumesc pentru gelatină, Kim. E cu adevărat bună pentru o buză umflată. O s-o punem la masă cu fructele şi supa. I-a zîmbit Sarei, care era îmbrăcată într-o rochiţă roz cu volane. Vreţi voi doi să controlaţi dacă e totul la masă?

Cînd fetele au fugit prin uşa batantă spre sufragerie, ea s-a dus la Lee şi l-a luat în braţe.

– Eşti ca Dev. El a apucat-o cu braţele subţirele de mijloc. A stat aşa, simţindu-l cum tremură, l-a liniştit şi s-a dat înapoi. Ţi-ar plăcea să-ţi pui cămaşa albastră în seara asta?

Lee a fost de acord şi a plecat din bucătărie.

Gerald a sosit exact la ora şase treizeci.

– Îmi place să mînînc mai devreme, Derry, pentru că-mi plac serile lungi.

– Acum o oră încă nu eram acasă, Gerald. Derry a continuat să taie mărunt spanacul.

A sunat soneria. Gerald s-a uitat întrebător la uşa care ducea de la bucătărie în holul cu lambriuri de stejar şi mai departe, în foaierul hexagonal cu vitralii.

– Cine ar putea fi, Derry?

– Nu ştiu. Derry vroia să-şi continue treaba, dar s-a oprit cînd Kim s-a repezit în bucătărie.

– Ce este? l-a întrebat Derry pe copil, ştergîndu-şi mîinile pe prosop, apoi aplecîndu-se spre fetiţa speriată.

– Tatăl lui Timmy Dearborn este la uşă şi îl înjură pe Lee. Buzele lui Kim tremurau.

Derry s-a ridicat simţind cum o cuprinde o furie clocotitoare. A dat-o blînd pe Kim la o parte, auzind ca prin ceaţă că Gerald spune ceva. Abia putea auzi din cauza vîjîielii din urechi.

Un bărbat stătea cu mîna pe uşa interioară de curînd instalată. Derry s-a uitat la mîna lui şi a simţit că o invadează mînia. Bărbatul îl ţinea pe Lee de umăr şi îl împingea ţipînd la el.

– Ce dracu îi faci fiului meu? a spus Derry fără să vadă trăsăturile omului din cauza ceţii roşii care i se pusese în faţa ochilor. Ia-ţi mîna sau ţi-o rup!

– Derry! Lee şi Gerald vorbiseră în acelaşi

timp, Gerald puţin mai tare.

I-a ignorat pe amîndoi şi l-a împins pe om în piept cu palma desfăcută.

– Să nu mai pui altădată mîna pe el. Simţea că nu-şi încape în piele. Întotdeauna se mîndrise că poate să-şi ţină nervii în frîu, dar acum, pentru prima oară în viaţa ei, era stăpînită de o furie pe care n-avea poftă să şi-o controleze. Pleacă de pe terasa mea!

– Ba să mă asculţi! Nici o corcitură n-o să-mi bată copilul. Clar?

– Ştiu totul. Derry a înaintat eliberîndu-se de braţul lui Gerald. Fiul tău, Timmy, a început. În ce mă priveşte, s-a terminat. Dacă vrei, ceartă-te cu mine, dar să nu îndrăzneşti să-mi atingi fiul.

– Stanley Dearborn face afaceri cu trustul Laneport, a şuierat Gerald. Calmează-te!

– Mă doare-n cot! a spus Derry trîntind uşa interioară după ea şi înaintînd pe terasă. Domnule Dearborn, spune-i micului tău despot să nu se mai lege de Kim. De aici a pornit totul!

Stanley Dearborn a părut că se umflă, corpul lui pătrat, voinic, semăna cu al unui buldog.

– Ascultă-mă, soro...

– Doamna nu e sora ta! s-a auzit o voce fermă, poruncitoare.

Derry n-ar fi putut să n-o recunoască. A icnit. Cînd o fi urcat Aaron aleea circulară? A trîntit portiera de la Ferrari şi s-a întins pe toată înălţimea lui.

A trecut cu paşi mari peste pajişti, peste stratul de lalele tîrzii şi narcise galbene şi a părut că se pregăteşte de luptă. Aaron Lathrop, cu cei 188 de centimetri ai lui părea mai degrabă un muncitor de pe şantier, decît directorul unei companii internaţionale, specializate în proiectarea şi construirea blocurilor, complexelor universitare şi a domeniilor de tot felul.

Părul lui şaten avea şuviţe mai blonde de la soare şi, la tîmple, îi crescuseră cîteva fire argintii. Gîtul şi umerii musculoşi întindeau cămaşa de bumbac verde-închis asortată cu pantalonii de doc, care-i evidenţiau picioarele lungi şi puternice.

Derry a fost furioasă pe propria ei apreciere favorabilă. Cît de tare adîncea verdele hainelor, verdele de mare al ochilor! S-a întrebat unde fusese de se bronzase atît de frumos.

În ciuda rafinamentului hainelor, el nu părea a fi de la Boston, ci de la Waterfront, New York. De ce venise el acolo acum, după atîta vreme? Şase luni, o săptămînă şi... Dery şi-a strîns

pumnii pînă i-au intrat unghiile în palmă.

Stanley s-a întors cu prudenţă.

– Cine dracu e ăsta? Fin'că dacă eşti tatăl copilului, tre' să vorbeşti cu soţia şi copilul tău. Nu accept să...

– Şi eu nu accept să mai vii în această casă, să-mi intimidezi soţia... Ce copii? Capul lui Aaron s-a întors spre Derry. Şi-a îngustat ochii. Despre ce naiba vorbeşte? Aaron arunca vorbele ca pe gloanţe.

Stanley Dearborn se calmase dintr-odată. La fel şi Gerald şi Lee care au încetat să mai repete:„Nu ţipaţi la Derry!"

Aaron a înaintat ca un berbec la atac.

– Vorbeşte!

Derry a făcut un pas înapoi, cu Lee în spatele ei.

– Nu-ţi spun nimic, a înghiţit în sec, apoi l-a privit pe Stanley. Îţi spun pentru ultima oară să nu pui mîna pe copilul meu! Ai ceva de obiectat, vii la mine!

Stanley, privindu-l prudent pe tipul imens cu privirea de asasin pe faţă a început să spună:

– Ascultă...

– Pleacă de aici, a mîrîit Aaron.

Stanley a murmurat ceva, dar a plecat în

grabă.

Derry a tras aer în piept ca să-i spună lui Aaron că are permisiunea ei să se înece în cascada Niagara *cu Ferrari-ul lui cu tot.* Kim a venit la uşă înainte s-o poată opri.

– Derry, eu amestec, dar se face prea gros.

– Doamne, sosul! a ţipat Derry. A apucat-o pe Kim. Eşti o fetiţă tare bună, dar te rog să fii atentă cu aragazul. Te puteai arde. A înşfăcat-o pe Sara în braţe şi a alergat în bucătărie. A aşezat fetiţa jos şi s-a uitat cu jale la materia maronie care ar fi trebuit să fie sosul ei la calcanul *Fournier.*

– Du-te dracului, Stanley Dearborn, a mormăit, a luat cratiţa şi a aruncat totul la gunoi.

S-a întors să-i explice lui Gerald care era încruntat şi l-a văzut pe Aaron în spate vorbind cu Lee şi dînd din cap. Kim îşi dăduse mult capul pe spate şi se uita la Aaron.

Cînd Sara a păşit legănat către el, s-a aplecat şi i-a zîmbit copilului.

Derry a simţit o durere atît de ascuţită încît a crezut o secundă că s-a rupt ceva în ea. Aaron îşi dorise copii. Şi ea îşi dorise copii. Dar nu rămăsese însărcinată. Credea că acesta fusese unul din principalele motive pentru care se

înstrăinaseră.

– De fapt, dragă, ai putea face sandvişuri pentru copii şi să-i trimiţi la culcare. Apoi să mîncăm şi noi ceva, a spus Gerald.

Aaron s-a ridicat în picioare, uitîndu-se la mîncarea etalată: legume potrivite, peşte.

– Mmm, *Sole Fournier*. Îmi place! Ce-ar fi să iau copiii afară şi să mă împrietenesc iar cu Milo? Aşa o să poţi face sosul.

– Nu, zău! s-a uitat aspru Gerald la Aaron. Cine eşti dumneata?

Aaron a părut că nu aude întrebarea, ci i-a condus pe copii prin cămara de modă veche la uşa din spate. Sara chicotea cocoţată tocmai sus, pe umărul lui.

Derry s-a întors la sos, adunînd ingredientele orbeşte şi răspunzîndu-i monosilabic lui Gerald despre Aaron.

De ce venise Aaron? Ce-l adusese tocmai în această seară, cînd voia să li-l prezinte copiilor pe Gerald?

– Derry, Derry, mă asculţi?

– Ce? Da, vorbim mai tîrziu, Gerald. Vrei, te rog, să duci salatele de spanac la masă?

– Bărbatul acesta mănîncă împreună cu noi? Gerald pusese salatele pe tavă perfect aliniate.

– Poftim? Oh, Doamne, nu cred. Derry l-a împins spre sufragerie.

Cînd uşa s-a închis în urma lui, a alergat prin cămară afară pînă la veranda din spate.

Aaron o împingea pe Sara în leagănul mic şi Lee pe Kim în leagănul mare. Rîdeau toţi.

– Masa, a anunţat Derry. Îşi tot recapitulase cuvintele pe care voise să i le spună lui Aaron, dar renunţase.

Copiii s-au oprit din legănat şi Aaron a dat-o jos pe Sara. Apoi Kim l-a luat de mînă.

– Nu contează dacă n-ai destulă mîncare pentru Aaron. I-am spus că o să împart cu el porţia mea.

Sara a fost ridicată din nou pe umărul lat al lui Aaron. S-a bucurat şi şi-a înfipt degetele rotofeie în părul lui decolorat de soare.

– Şi eu o împart cu el.

– Aaron spune că semănăm cu tine, Derry, în afară de ochii noştri căprui, a rîs Kim dezvelindu-şi dinţele din faţă care i se clătina.

Spune că purtai părul pe spate exact ca mine.

– Şi ca mine, s-a auzit din nou Sara. Îmi plac ochii tăi albaştri.

– Mulţumesc, drăguţo. Derry s-a întins după

ea. Trebuie să fii flămîndă. Peştele e gata. L-a ignorat pe Aaron.

– Bine. Sara a sărutat-o lipicios pe obraz.

Spălarea copiilor ar fi durat mai mult dacă Aaron nu s-ar fi ocupat de Sara şi de Kim. Lee s-a spălat, fireşte, singur. Cînd au ajuns la masă! Gerald se aşezase în capul mesei şi Derry tocmai punea castronul aburind de supă pe bufet, lîngă un coş cu chifle fierbinţi, acoperite cu un şervet.

– De fapt, prefer să mănînc salata înaintea felului principal, nu împreună cu el, şi, desigur, gelatina merge cu desertul, a spus Gerald uitîndu-se urît la supa de conopidă.

Derry voise să-i explice că mîncarea era aranjată astfel pentru copii, dar văzînd zîmbetul amuzat al lui Aaron cînd i-a ţinut scaunul să se aşeze, a strîns din dinţi şi a tăcut. Era sigură că Aaron ocupase scaunul de lîngă ea ca s-o irite. Şi-a strîns tare buzele ca să se stăpînească.

Chiar şi Gerald a părut încîntat de supă şi piersici, dar s-a încruntat cînd Lee a mîncat la felul principal gelatina de zmeură.

– Ar trebui să-ţi mănînci spanacul, tinere. Uite, îţi pun un pic de sos peste el.

– Nu, mulţumesc, domnule. Îmi place simplu.

Oţetul m-ar înţepa la buză. Lee îşi pusese mîna peste salată cînd Gerald încercase să-i pună oţet din sticluţă.

– Înţeleg. Gerald a pus oţetul exact de unde îl luase. Şi-a scuturat încă o dată şerveţelul, s-a şters pe gură, apoi şi-a împreunat mîinile şi şi-a dres glasul. În legătura cu lupta, tinere...

– Am vorbit deja cu băiatul, a spus Aaron atacînd calcanul cu pofta lui obişnuită.

– Pardon, s-a încruntat Gerald la Aaron. Deoarece voi fi tutorele legal al băiatului într-o lună sau aşa ceva, trebuie să-ţi spun că nu- mi place amestecul dumitale şi...

– Ce vorbeşti? s-a răstit Aaron făcîndu-i pe toţi să-şi întoarcă feţele înspre el.

Derry a tras aer în piept şi a spus iute:

– Dacă ai asculta cînd vorbesc, în loc să consideri lipsit de importanţă fiecare cuvînt pe care-l rostesc... Şi-a strîns buzele şi a tras din nou aer în piept ca să se calmeze. Cred că ţi-am spus că Sandy şi Dev au murit. A privit copiii şi le-a zîmbit fiecăruia pe rînd.

– Am primit mesajul tău cînd m-am întors din Senegal, a spus Aaron cu o voce tensionată. M-am întors ieri-noapte, tîrziu. Cei de la biroul meu n-au putut lua legătura cu mine ca să-mi

trimită mesajul. Faţa lui aspră s-a mai îndulcit. Am vrut să-ţi spun ce rău îmi pare. Am ţinut mult de tot la amîndoi. Privirea i-a alunecat înspre copii. Şi lor le-a zîmbit. Ştiam despre copii, desigur, dar nu-mi dădusem seama că vei fi singură cu ei.

– Pînă la căsătoria noastră care va fi luna viitoare. Gerald s-a şters la gură cu şerveţelul şi şi-a împins farfuria deoparte. Atunci, în calitate de tată al lor, voi prelua eu responsabilitatea copiilor.

– Da? Aaron s-a lăsat pe spate în scaun. Nu am ştiut că ai plănuit să te căsătoreşti atît de curînd, Derry. Accentul lui bostonian părea mai pronunţat acum, făcînd-o pe Derry să se înfioare. Aaron era pe cale să se înfurie.

Şi-a dres glasul.

– Gerald şi cu mine ne-am hotărît să ne căsătorim ca să le putem oferi copiilor stabilitatea unei vieţi de familie.

– Nu ţi-a trecut prin cap să-mi comunici şi mie treaba asta? Tonul amabil era un avertisment pentru cine îl cunoştea pe Aaron.

Derry s-a pregătit de bătălie.

– Ascultă, Aaron...

– Nu, nu draga mea, nu-i nevoie să ridici

vocea. Gerald s-a aplecat într-o parte ca s-o poate vedea pe lîngă bolul cu narcise. A zîmbit. Lathrop înţelege.

– Înţelege? a mormăit Derry fixîndu-şi ochii în ochii verzi ca marea ai lui Aaron, apoi privind alături. Nu paria pe asta! a mai bombănit către ultima bucăţică de calcan pe care o tot plimba prin farfurie.

Aaron s-a ridicat în picioare.

– Să aduc desertul? Cafeaua?

– Nu-te-deranja, a rostit sacadat Derry ridicîndu-se repede şi strîngînd farfuriile cu o energie disproporţionată. S-a enervat cînd Aaron le-a cerut copiilor s-o ajute şi ei au sărit s-o facă. Le putea cere ea asta. Să-l ia dracu' sau naiba! De ce nu pleacă? a mormăit către teancul de farfurii. Din cauză că ţinea capul în jos s-a lovit de uşa batantă. A dat drumul la apa din chiuvetă să înmoaie cratiţele şi să clătească farfuriile pe care le va pune în maşina de spălat vase.

Aaron a apărut în uşa bucătăriei.

– Ai de gînd să te măriţi cu măgarul ăsta pompos? Cuvintele sunau ca proiectilele, dar mîna pe care i-a pus-o pe spate cînd ea se aplecase spre maşina de spălat era blîndă,

mîngîietoare, familiară.

– Opreşte-te. S-a ridicat şi s-a întors spre el. Nu te interesează ce fac cu viaţa mea, aşa cum nu mă interesează pe mine ce faci tu cu viaţa ta.

– Încetează să vorbeşti ca prietenul tău, pomposul! Corpul lui Aaron devenise o curbă ameninţătoare.

– Nu-l mai face pompos, a ripostat Derry.

Aaron n-a băgat-o în seamă.

– Şi pe ce dată te măriţi cu el?

– Nu că te-ar interesa, dar mă mărit cu Gerald pe douăzeci şi unu. Reverendul Talbot ne va căsători la capela universităţii şi copiii or să mă însoţească.

– Un pic altfel faţă de căsătoria noastră de la St.Luke, nu-i aşa?

– Dacă vrei să spui că va lipsi societatea de la Beacon Hill, ai dreptate. Odată ce începuse, se părea că nu se mai putea opri. Dacă vrei să spui că mama ta şi mătuşa Sylvie nu vor fi de faţă să critice recepţia, familia şi prietenii mei, atunci ai dreptate. Dacă vrei să spui că nu vei mai dispărea într-un colţ organizînd o întîlnire cu prietenii tăi sofisticaţi din înalta societate, atunci ai din nou dreptate.

– Nu am făcut aşa la nunta noastră. Nu

te-am părăsit nici o clipă. Niciodată n-am vrut să te las. Aaron mai mult a şuierat cuvintele.

– Adevărat? Dar ţi-a trecut repede prostia din cap. La o lună după căsătorie ai plecat la Manila. Derry a răsuflat cu năduf.

– Astea erau afaceri, s-a răstit Aaron.

– Del Peters şi-a luat soţia, Grant Richards şi-a luat prietena... a deschis Derry rănile vechi.

– Derry, pentru Dumnezeu, ţi-am explicat... Aaron şi-a trecut mîna prin părul pieptănat pe spate şi o buclă i-a căzut pe frunte.

Derry a ridicat mîna cu palma deschisă.

– Ai dreptate, sînt treburi vechi de ani de zile. N-are rost să le discutăm. Şi-a strîns pumnul. Aminteşte-ţi numai că mă căsătoresc cu Gerald şi că nu e treaba ta.

– Oh, chiar crezi asta, ia spune?

Accentul gen *Harvard* părea dur. Aaron s-a răsucit pe călcîie şi s-a năpustit afară din bucătărie, lăsînd-o pe Derry furioasă foc.

A fost şocată cînd visul i-a revenit. Trecuseră

zile întregi de cînd nu-i mai invadase subconştientul. Simţea cu o disperare neputincioasă că n-avea rost să lupte împotriva visului. El cîştiga întotdeauna.

A gemut la reluarea scenei în care ea, fata de optsprezece ani cu ochii luminoşi acceptase un diamant fără pată de la bărbatul cu unsprezece ani mai mare ca ea. Chiar şi ea, deloc pricepută în materie, îşi dăduse seama că era o piatră cu multe carate, fabulos de scumpă. A icnit de durere cînd a văzut mireasa strălucitoare. Părul negru sub voal şi o trenă de o lungime potrivită cu cea a catedralei, din dantelă de Majorca, lucrată de mînă. Aparţinuse bunicii lui Aaron.

„Eşti o străină în catedrala *St.Luke*, aşa cum eşti o străină în familia Lathrop", a mormăit ca avertisment către mireasă. „Or să-ţi arate suficient de repede că tu nu faci parte dintre ei", a încercat Derry să ţipe la fata în alb, cu ochii umezi de fericire, dar nici un sunet nu-i ieşea de pe buze.

– Te iubesc, a şoptit Aaron cînd rămăseseră în sfîrşit, singuri. I-a spus-o iar şi iar în dormitorul casei cu stucatură roz, numită Windrift, în Bermuda, cînd a început să o mîngîie în felul lui,

lent, dar arzător, care o făcea să se contorsioneze sub el.

A fost surprinsă şi emoţionată cînd el a sărutat-o pe tot corpul invadînd-o.

– Te iubesc, a şoptit Derry.

S-a trezit brusc, transpirată toată. A plîns cu hohote în pernă.

– Mă mărit cu Gerald. O s-o fac. Copiii vor fi fericiţi. Noi vom fi fericiţi... Lovea cu pumnii în pernă printre hohote.

Trei

Lui Derry nu-i venea să creadă că venise vremea nunţii ei. Luna trecută se volatilizase.

S-a uitat la cele trei perechi de ochi căprui, duioşi ca la foci, care o urmăreau în oglindă şi ochii i s-au umplut de lacrimi. Apoi a zîmbit. Meritau orice sacrificiu. Şi-a făcut jurămîntul că aceşti copii vor fi fericiţi. Aaron nu ar fi avut o

influenţă atît de solidă ca Gerald. Aaron! La naiba! De ce se gîndea la el acum? Cea mai mare parte din luna care trecuse gîndurile i se poticniseră mereu de el. Strînsese din dinţi de cîte ori Sara şi Kim întrebaseră de el. Lee nu spunea nimic, dar o studia cu ochi care păreau să-i facă o radiografie.

A oftat şi şi-a studiat imaginea în oglindă. Îi plăcea acum mătasea albăstrie mai mult decît atunci cînd o cumpărase. Culoarea îi evidenţia albastrul turcoaz al ochilor şi părea să adauge reflexe albastre părului negru care îi atîrna pe umeri.

Rochia în stil grecesc îi atingea vîrfurile pantofilor, mătasea strînsă pe corp îi punea în evidenţă sînii tari, mijlocul, şoldurile înguste şi picioarele lungi. La un metru şi şaptezeci era doar cu puţin mai scundă decît mirele ei. Astăzi purta tocuri joase, nu tocuri înalte, care o avantajau.

A inspirat adînc, s-a întors spre copii şi i-a anunţat că era gata.

Drumul pînă la capela Universităţii a durat cîteva minute. Proprietatea lui Derry era vecină cu Universitatea. Ar fi putut merge pe jos, traversînd ferma şi ar fi ajuns în acelaşi timp în

care ar fi ajuns cu maşina pe şosea.

– Sînt foarte mîndră de voi astăzi, le-a şoptit Derry copiilor.

Cadillac-ul condus de George Lisman a frînat şi a oprit în faţa capelei.

– Kim, tu şi Sara arătaţi ca nişte îngeri roz cu rochiţele voastre şi tu, Lee, cu costumul albastru, arăţi ca bărbatul casei.

Au fost întîmpinaţi cu multe atenţii de cum au coborît din maşină şi Derry şi copiii au fost politicoşi cu toată lumea.

– Derry, draga mea, arăţi mai subţire decît la primul măritiş. Nu, Isa? i-a strigat Theo Halley soţului ei. El a aprobat-o ca de obicei.

– Are familie acum. Asta o s-o îngraşe... Vocea lui Theo s-a mai ridicat cu un decibel.

Bărbatul ei a aprobat-o din nou.

Kim a privit-o fascinată. Buza de jos a Sarei a tremurat.

Apoi au intrat în capela plină de murmurul oaspeţilor deja aşezaţi. Nu veniseră prea multe persoane. Derry voise o nuntă discretă. Gerald dorise o nuntă fără cheltuieli mari.

– Derry, arăţi minunat, i-a spus Linda Lisman, nu ştiu de ce sînt atît de nervoasă. Doar tu eşti mireasa. Linda i-a privit pe copii cu atenţie. Şi ei

arată încîntător, nu?

– Ba da. Derry a lăsat-o pe Sara în grija lui Lee şi i-a dat drumul mînuţei lui Kim ca să poată lua florile pe care i le întindea Linda.

Orga a cîntat într-un crescendo solemn şi Linda a privit-o speriată, ocupîndu-şi locul în partea laterală. Cînd Derry a căutat din ochii copiii, ei dispăruseră.

– Linda, Jemmy a luat copiii? Cuvintele i s-au oprit în gît. Aaron se îndrepta direct spre ea prin pronaosul bisericii. Faţa îi părea cioplită în piatră. Ochii lui aveau o sclipire de fanatism.

– Ce faci? Hei! Opreşte-te! a bolborosit Derry cînd Aaron a ridicat-o de la pămînt. Stai! a ţipat cînd el a pornit-o spre uşă cu ea cu tot. I-a bombardat pieptul cu pumnii cînd a coborît în fugă treptele purtînd-o în braţe. Oamenii cu gura căscată se dădeau în lături ca să-i lase să treacă. L-a zărit pe Gerald strigînd ceva şi arătînd cu degetul, dar nu putea auzi pentru că urechile îi vîjîiau.

Aaron a depus-o pe scaunul din dreapta al maşinii Ferrari. I-a observat, şocată, pe cei trei copii stînd în spaţiul îngust din spatele maşinii. I-au zîmbit voioşi lui Derry şi i-au spus într-un singur glas:

– Bună!

Maşina a pornit din curbă în mare viteză.

Lee a spus:

– Asta da, grozavă maşină. Cît de repede poate merge?

Kim a spus:

– Îmi place Aaron!

Sara a spus:

– Şi mie!

Uitîndu-se la copiii încîntaţi, apoi la Aaron, Derry a ţipat:

– Du-mă imediat înapoi! Ar fi avut poftă să-i tragă un pumn în nas lui Aaron. Asta e o răpire. Ridicase vocea în ciuda dorinţei de a se stăpîni. Unde mă duci?

– Să ne căsătorim, i-a răspuns Aaron înscriind maşina în curbă fără să reducă viteza. Au străbătut o porţiune de urcuş, apoi, cu o accelerare, au continuat drumul pe autostradă.

– Niciodată, a respirat adînc Derry. Mă crezi masochistă? Crezi că vreau să fac schimb între viaţa mea liniştită şi cursa furtunoasă pe care o numeşti tu viaţă?

– M-am schimbat. Aaron a schimbat viteza şi a depăşit un vehicul care abia se tîra.

– Prostii! Derry şi-a muşcat buza şi s-a uitat

iar la copii. Cum de puteau fi atît de nepăsători cînd erau răpiţi? N-o să te schimbi niciodată. Nu mă mărit cu tine.

– Sau te măriţi cu mine sau trăim împreună. Aaron vorbea cu maxilarele ţepene de parcă ar fi fost din piatră. N-o să te măriţi cu măgarul ăla mai mult ca perfect, Derry, aşa că încetează! Maşina a trecut de pe autostradă pe o şosea mai joasă. Capriciile nu mai sînt admisibile. Eşti o femeie matură. A sosit vremea să-ţi accepţi responsabilităţile faţă de mine şi faţă de tine însăţi.

– Ce minuni spui tu acolo? Derry privea pe fereastră la peisaj. Mergem la aeroport? Răguşise.

– Da.

– O să pun să te aresteze. O să chem F.B.I.-ul, a bolborosit ea.

– La dracu, Derry! Nu te poţi mărita cu prostul ăla. Ai nevoie de un tată pentru copii? În regulă, eu o să fiu acela, aşa că relaxează- te!

Derry a simţit cum o năpădea furia. Şi-a adus aminte o duzină de înjurături şi i le-a adresat pe toate în gînd.

– Ai uitat de ce am divorţat?

– Niciodată n-am ştiut de ce am divorţat. Eu

nu am vrut să divorţez, a zis Aaron continuînd să conducă fără milă faţă de maşină sau de spinările celor din interiorul ei.

Erau pe o stradă lăturalnică plină de gropi. Derry a încercat să- şi stăpînească tremurul din voce în vreme ce navigau pe strada desfundată.

– Ştii prea bine de ce, a şuierat ea. Nu erai niciodată acasă. Tot timpul afaceri ziua, mese de afaceri seara, nu odihnă, nu relaxare, nu mai aveam vreme să vorbim unul cu altul...

– Te-am luat cu mine de cîte ori a fost posibil, s-a răstit Aaron şi pielea de pe gît i s-a înroşit violent.

– Mereu cu alţii de faţă, mereu în mulţime, de nu puteam să ne spunem mai mult de cîteva cuvinte, apoi acasă cădeam extenuaţi în pat şi dormeam pînă a doua zi cînd totul reîncepea.

– Îmi amintesc de vremea cînd nu dormeam... Cînd făceam dragoste toată noaptea... a afirmat Aaron cam împleticit la limbă.

– Taci! Derry s-a uitat la copii. A întins buchetul de orhidee fetelor. Dintr-odată n-avea poftă să-l mai vadă. Brusc se simţea uşurată pentru că era cu Aaron... nu cu îngîmfatul ăla pompos de Gerald.

Aaron a făcut maşina să scrîşnească în altă

curbă şi a zburat prin porţile deschise care duceau spre aeroportul privat *Page-Airways.*

– Doar n-ai păstrat un avion aici? a protestat Derry sperînd totuşi să fie aşa.

– Cum puteai tu să ştii ce fac eu? Aaron părea iritat cînd a tras o afară pe Derry şi le-a arătat copiilor cum să iasă din maşină. Sara a fost bucuroasă cînd Aaron a ridicat-o pe umeri şi a chicotit de bucuria de a fi atît de sus. L-a bătut uşurel cu mînuţa dolofană pe Aaron, pe obraz.

Derry s-a încruntat la trădătoarea de Sara care i-a zîmbit cu toţi dinţişorii. A încercat să-şi elibereze mîna din strînsoarea lui Aaron.

– Nu ne poţi răpi... Putea să-şi audă şi singură fanfaronada din voce. Cîteva secunde lungi a cochetat cu ideea de a striga după ajutor, dar gîndul la reacţia copiilor a oprit-o de la o scenă de genul ăsta.

S-a holbat la avionul *Lear Jet* cu motoarele pornite, la bărbatul care-şi fuma ţigara stînd pe prima treaptă a scării. Îl cunoştea.

– Barrow... tu... aici...

– Vă salut, doamnă Lathrop. Bine aţi venit la bordul avionului *Derry*. S-a aplecat s-o ajute să intre în avion. Avea un zîmbet blînd şi nu părea

să ia în seamă expresia ei jignită. Arătaţi excelent. Tocmai cum trebuie la o nuntă. Încercăm să ajungem la biserică la timp. S-a întors şi s-a dus în cabina pilotului.

Uşa s-a închis cu zgomot puternic, iar Derry, cu gura căscată, l-a văzut pe Aaron punîndu-le copiilor centurile de siguranţă şi făcîndu-i şi ei semn să se aşeze. I-a încheiat centura înainte de a apuca să protesteze.

– Tu... tîlharule... piratule... banditule..., s-a bîlbîit pe un ton ascuţit. Nu poţi face asta!

Copiii o priveau cu un interes plin de bunăvoinţă.

– Cuvintele astea sînt înjurături, Derry? a întrebat-o Kim, dîndu-i Sarei păturica preferată.

Derry a privit-o.

– Nu, sigur că nu, dragă. A încercat să zîmbească, dar faţa ei părea de cauciuc şi nu răspundea comenzilor.

– Te măriţi cu Aaron acum? El va fi noul nostru tată? Kim o privea cu seriozitate.

Sara s-a uitat la Derry.

– Iubeşte Aaron!

Lee a privit-o serios, cu ochii pe jumătate închişi.

Derry s-a uitat în jur, înregistrînd amorţită

pielea care tapiţa scaunele, masa din esenţă tare, înşurubată în podea. Aaron se dusese în faţă, să fie copilot, a presupus ea, aşa cum făcea întotdeauna cînd nu pilota el însuşi. A inspirat adînc şi i-a întrebat pe copii:

– Nu sînteţi supăraţi că zburăm departe de Gerald? Că el nu va mai fi tatăl vostru?

Lee şi-a dres vocea.

– Vrem să fii fericită, Derry.

– Dar Aaron vă place? i-a întrebat înţepată de îndoială.

Au dat din cap toţi trei ca unul singur.

– Înţeleg...

Copiii au adormit unul cîte unul. Lee i-a zîmbit chiar în momentul cînd închidea ochişorii.

Derry a rămas la locul ei frîngîndu-şi degetele. Oare o să suporte să fie din nou măritată cu Aaron? Oricum, nu putea accepta doar să trăiască împreună cu el. Of, Doamne, ce gîndea acum Gerald? S-a simţit brusc vinovată. Nu-i păsa cîtuşi de puţin de ceea ce gîndea Gerald. Oribil! Cum de fusese atît de proastă încît să fi vrut să se mărite cu el? A închis ochii. Îşi dorise ca Aaron s-o apere de ea însăşi şi de speranţele stupide de stabilitate. În subconştient, voise ca Aaron să vină după ea. A

oftat şi a privit pe fereastră la norii ca smîntîna de sub ei. Ochii i s-au îngreunat.

Derry nu ştia de ce se afla în barca aceea cu vîsle, în mijlocul oceanului într-o furtună teribilă. Barca se zguduia puternic.

– Haide, Derry, trezeşte-te! Aterizăm!

– Poftim? Aaron fusese barca de pe oceanul din vis. El o scutura ca s-o trezească. Unde sîntem?

– Maryland. Ne căsătorim în mai puţin de o oră sau preferi alternativa?

Derry s-a uitat urît la el, încercînd să-şi alunge somnul.

– Ne căsătorim, i-a şuierat, aruncînd o privire prudentă spre Kim şi Lee, dacă ascultau. Dar e un fiasco, un... un pahar cu apă dintr-un puţ otrăvit. Nu a mers, nu va...

– Aş vrea eu să stăm de vorbă, a întrerupt-o Aaron, dar programul e foarte strîns.

– Nu va merge, a scrîşnit Derry cînd Aaron aproape a smucit-o de pe locul ei.

Barrow îi şi aştepta într-o maşină cu motorul pornit şi a rămas la volan pînă cînd Aaron i-a aşezat pe toţi în spate.

Derry mai fusese doar o dată în Maryland, cînd Aaron o adusese cu avionul la un restaurant din Chesapeake, specializat în raci. Acum peisajul îi era indiferent. „Mă mărit din nou cu Aaron" s-a gîndit, iar fraza i se repeta iar şi iar în minte în timp ce maşina alerga spre destinaţie. O, Doamne! Şi-a muşcat buza. Doar nu-mi pare rău! La dracu, cu ambiţiile mele! Îl iubesc! Mă urăsc pe mine pentru că-l iubesc. De ce s-a întors în viaţa mea?

– Te doare burta, scumpo? Aaron s-a aplecat spre ea şi a mîngîiat-o pe abdomen. O să-ţi dau sifon.

– Tu eşti durerea mea de burtă, a ripostat Derry.

– Îmi amintesc prea bine ce sensibilă eşti cînd călătorim, i-a răspuns Aaron cu ochii pierduţi în depărtatre. Trebuie să am grijă „să funcţionezi" normal.

– Nu-i adevărat, s-a înroşit Derry şi ochii i-au zburat spre copii. Stom... stomacul meu n-are nici o legătură cu tine.

– Ah, am ajuns. Maşina s-a oprit şi Aaron i-a

scos într-o clipă afară.

Derry a zărit ca prin ceaţă o clădire de piatră cu vitralii.

A înaintat cu copiii în jurul ei, iar Aaron şi Barrow îi urmau.

– Cum? Fără Ern Griswald, cavaler de onoare? a întrebat Derry zăpăcită.

– Fără! s-a răstit Aaron speriind-o.

Nu putea afirma că a auzit slujba, dar s-a auzit pe ea însăşi spunînd „Da". A încercat să-i zîmbească tînărului pastor în costum gri cînd a realizat că el îi ura toate cele bune, dar buzele ei păreau făcute din carton.

Drumul de întoarcere la avion i s-a părut mai scurt, dar Derry s-a gîndit că impresia se datora stării de ireal pe care o avea de la începutul ceremoniei.

– Îmi place să zbor! Kim i-a zîmbit lui Aaron şi l-a lăsat să-i strîngă centura de siguranţă.

– Dor urechi. Buzele Sarei au tremurat în vreme ce avionul lua înălţime.

Aaron a luat-o pe Sara în braţe şi a liniştit-o pe şoptite.

Derry a privit copilul ţinîndu-l strîns de gît pe Aaron şi şi-a dorit ca ea să fi fost în locul lui. A icnit şi s-a apucat cu braţele de burtă la gîndul

acesta.

– Te doare, dragă?

– Nu! s-a răstit privindu-l crunt. Unde mergem? Trebuie să-l sun pe Gerald.

– Mergem să stăm în apartamentul din New York. Mîine ne continuăm călătoria. Ochii lui Aaron păreau s-o radiografieze.

– Şi apoi vom merge la St.Thomas unde ia fiinţă cel mai recent proiect al tău de construcţie?

Derry l-a pîndit aşa cum o mangustă pîndeşte o cobră.

– Ţi-am spus că am lucrări la St.Thomas. Aaron a aşezat-o mai confortabil pe fetiţă şi i-a murmurat la ureche pînă cînd ea a adormit.

– Intenţionez să-l informez pe Gerald unde sînt. Derry s-a ţinut ţeapănă sub privirea lui Aaron.

Ochii lui Aaron au sclipit ca smaraldele.

– Aş prefera ca soţia mea să nu sune alţi bărbaţi.

– Soţia *ta*? Derry s-a bîlbîit, apoi şi-a amintit. A, bine... Căsătoria asta nu poate fi considerată *adevărată*. A înghiţit în sec sub privirea dură a lui Aaron. De ce ne oprim la New York?

– Să se odihnească şi copiii şi s-o cunoască

pe guvernanta lor. Aaron s-a ridicat, a pus-o pe Sara într-un scaun şi a ridicat apărătoarea de metal din părţi. Făcuse ceva care semăna cu un pat de copil şi Sara era în siguranţă.

– Guvernantă? Vocea lui Derry se ascuţise. Ei sînt copiii mei şi eu o să am grijă de ei.

– Te corectez. Aceştia sînt copiii *noştri* acum şi ai şi tu nevoie de o pauză din cînd în cînd... Aaron a ridicat mîna. Nu mai discuta, Derry, n-o să-ţi pierzi nici unul din drepturile tale de mamă, dar nici n-o să te epuizezi, atîta tot.

S-a aşezat lîngă ea, s-a întins, i-a apropiat mîna stîngă la gură şi şi-a lipit buzele de inelele. ei. Eşti fericită că ai inelele înapoi, la locul lor?

– Sînt uimită că le-ai păstrat. Derry a căutat să-şi alunge răguşeala, iar ochii i s-au îndreptat spre Lee şi Kim care jucau domino la masă.

– Ţi-am păstrat toate lucrurile. Vocea lui Aaron suna plăcut, dar aspru. Toate acele lucruri pe care mi-ai spus că nu le vrei, pe care ţi le dăruisem şi tu mi le-ai aruncat în faţă.

– Nu-i adevărat! Derry a simţit că se înfierbîntă. Nimic din ce mi-ai dat nu mi-a aparţinut. El o strîngea mai tare de mînă, încît s-a gîndit că oasele i se vor transforma în gelatină.

– Ce dracu vrei să spui? Tot ce-ţi dăruisem îţi aparţinea, puteai face orice doreai cu toate.

– Nu, zău? De-asta am auzit de la fiecare Lathrop că datoria mea era să am grijă de lucrurile care aparţineau de generaţii întregi familiei? De asta mi se amintea mereu rolul de paznic, nu de proprietar? Doamne, parcă aş fi fost măritată cu *Muzeul Smithsonian.*

– La naiba, Derry? Ţi-am spus de o sută de ori că nu trebuie să-ţi pese de familia mea. Ce ţi-am dăruit era al meu şi tu trebuia să faci ce voiai cu toate. Vei primi totul înapoi. Încearcă să te comporţi ca o femeie adultă. I-a aruncat mîna înapoi în poală, furios. Sînt *ale tale.* Le poţi arunca, dacă vrei. O să-ţi cumpăr lucruri noi şi poţi să le arunci şi pe astea.

– Oh, eşti un... un... un nesimţit.

– Nu nesimţit, Derry, iubita mea. Poate, după cum te-ai purtat tu cu mine, să fi devenit un pic mai nesimţitor, dar nesimţit? Niciodată. Ar fi trebuit să mă vezi imediat după ce m-ai părăsit. Ai fi fost încîntată. Eram descoperit, cu rana proaspătă, sîngerînd de moarte. A zîmbit fără veselie. Nu o să te mai las să-mi faci asta niciodată.

– Am auzit că ai băut. Mi-a displăcut asta,

dar... Derry s-a oprit amintindu-şi ce disperată fusese cînd un prieten i-a descris, la o petrecere, starea lui Aaron.

– Că am băut? Nu înfrumuseţa adevărul. Am fost beat ziinic douăzeci şi patru de ore. M-am sculat beat şi m-am culcat la fel. Erai gata să mă termini. Nu se va mai repeta niciodată.

– Aaron! Derry simţea o sfîşiere pe dinăuntru. N-am vrut... N-am vrut asta. Niciodată n-am vrut să fii nefericit.

– Nu? Totuşi m-ai lăsat fără să te uiţi în urmă. Nu mi-ai răspuns niciodată la telefon, ai închis telefonul cînd, în fine, te găsisem. Nu ai vrut să te întîlneşti cu mine, ai vrut să mă răneşti, m-ai vrut nefericit.

– Mă crezi sau nu, nu ca să-ţi fac rău te-am părăsit. Cum putea să-i spună că l-a părăsit pentru că nu ar fi suportat ca el s-o părăsească pe ea? Stătuse agăţată de el nouă ani pentru că sperase mereu că presiunea familiei, a orelor prelungite de lucru, a prietenilor lui sofisticaţi, de bani-gata, toate tensiunile vor scădea. Dar n-au scăzut, dimpotrivă, se măriseră. Cum să-i spună că, dacă i-ar fi răspuns o dată la telefon în primele zile, ea s-ar fi tîrît înapoi, la el?

– Habar n-am ce-ţi trece prin minte acum,

dar să nu-ţi închipui că asta n-ar fi o căsătorie adevărată. Este adevărată şi pentru totdeauna. A spus asta răcnind şi s-a ridicat în picioare. Aterizăm la New York în cîteva minute. Mă duc să-l ajut pe Barrow să coboare avionul pe aeroportul *La Guardia.*

Derry a rămas locului copleşită, cu mintea goală de gînduri.

Cînd a apărut semnul *„Fumatul interzis"*, le-a legat copiilor centurile de siguranţă şi a verificat-o pe Sara adormită în scaunul ei ca un pătuţ.

La Guardia, veşnic aglomerat ca un stup de albine, a rămas în urmă, iar Derry i-a fost recunoscătoare lui Aaron pentru eficienţa de a fi comandat o maşină care-i aşteptase. Copiii au admirat limuzina, iar Derry s-a aşezat pe catifeaua gri cu un oftat. A tăcut tot timpul drumului pînă pe Strada 70 Est, din Manhattan.

Cînd au ajuns la blocul lor, i-a întîmpinat portarul.

– E o plăcere să vă văd înapoi, doamnă Lathrop.

– Mulţumesc, Mills. Şi mie îmi face plăcere să te văd.

Cînd uşile ascensorului s-au deschis în

foaier, un val de amintiri a învăluit-o gata să o sufoce pe Derry. O femeie foarte îngrijită, cam de patruzeci de ani, stătea în apropierea peretelui şi o aştepta.

– Bună seara, doamnă. Sînt Telford, guvernanta.

– Poftim? Oh, da! Derry i-a întins mîna şi a remarcat zîmbetul femeii care a trecut de la ea la copii.

– Am eu grijă de ei, doamnă Lathrop. Le-am pregătit masa. Cred că o să vrea să se spele înainte. Telford s-a uitat înspre Lee cu un zîmbet larg. Îmi dau seama că un gentleman de vîrsta ta nu are nevoie de ajutor, dar mă gîndesc că o să vrei să mă ajuţi, în privinţa fetiţelor.

Lee a dat din cap şi a luat-o de mînă pe Kim, iar Telford a ridicat-o în braţe pe Sara. Derry a rămas cu ochii pe uşa batantă pînă cînd a simţit că cineva îi pune o mînă pe spate.

– Să nu-ţi faci griji, draga mea. Telford este pricepută. Are referinţe impecabile care au fost verificate în amănunt. Aaron a condus-o pe scara cu trepte de stejar.

– Da, îmi închipui că armata Lathrop bine antrenată a verificat-o încă de pe cînd mergea la grădiniţă

– De la botez, de fapt, a rîs Aaron. Mi-am luat singur permisiunea să fur o mulţime de haine de-ale copiilor. Încă un exemplu de muncă sistematică a armatei Lathrop. Aici vei găsi geamantanele lor, pline.

– Ar fi fost cazul să-mi închipui, a bolborosit Derry. Vreau să mă aranjez puţin. Pot folosi aripa pentru oaspeţi?

– O să foloseşti camera noastră. Sînt două săli de baie în apartamentul nostru sau ai uitat?

Derry a privit spre dormitorul bej şi galben pal subliniat cu turcoaz, pe care-l decorase ea însăşi. A simţit o durere atît de ascuţită, că a trebuit să-şi muşte buza ca să nu geamă. Doamne, ce fericită fusese la început în camera asta! Aaron fusese atît de drăgăstos, de tandru în noaptea nunţii lor.

– Nu te superi dacă mă laşi singură, să mă schimb?

– De data asta plec, dar n-o să se întîmple mereu aşa. Eşti soţia mea, aşa cum ai rămas întotdeauna soţia mea şi vom fi împreună.

A trîntit uşa violent în urma lui şi o statuetă s-a răsturnat şi s-a spart.

Derry a clipit cîteva lungi momente în faţa cioburilor de pe covorul pufos, bej, care aco-

perea întreaga cameră. A păşit peste bucăţile de porţelan şi s-a dus spre telefon să formeze numărul lui Gerald. A răspuns la al cincilea apel, cu vocea ridicată pentru a acoperi zgomotul altor voci.

– Gerald? Sînt eu, Derry... Nu, nu am vrut să plec cu el! A făcut o pauză şi şi-a tras răsuflarea. Cred că vom pleca la St.Thomas. Nu. Acum nu pot pleca. Sînt... sînt măritată, Gerald. Îmi pare rău. Sincer... Gerald? Gerald? Derry s-a uitat la telefonul din mîna ei. Convorbirea se întrerupsese. Ei bine, asta este! Nebună ar fi fost dacă-şi putea închipui că un împăiat ca el i-ar fi putut oferi un cămin fericit!

Duşul a făcut-o să se simtă proaspătă şi a zăbovit în baie mult timp lăsînd jetul de apă să o izbească în forţă, ca un duş cu pietricele. Şi-a spălat din nou părul. Cu capul înfăşurat în prosop şi-a întins pe faţă o cremă hidratantă, apoi s-a pregătit de culcare. Îi era foame, dar n-avea poftă să coboare, să mănînce cu Aaron. O să mănînce mîine dimineaţă. S-a pieptănat sub lumina roşie din tavanul sălii de baie pînă ce părul s-a uscat aproape. S-a periat energic, iar părul des, negru, a început să strălucească devenind moale şi unduios.

Şi-a pus o cămaşă de mătase pe care o cumpărase pentru luna de miere cu Gerald, apoi a deschis uşa la dormitor. I s-a tăiat răsuflarea. Aaron aranja nişte farfurii pe o masă mică. A scos un platou aburind din măsuţa rulantă pe care o adusese, probabil, cu liftul mic, de interior. Purta un şorţ înfăşurat pe şolduri şi pieptul îi rămăsese gol.

– Bună, iubito, i-a strigat Aaron de parcă ar fi ştiut dinainte că tocmai atunci avea ea să iasă din baie. A poftit-o. Vino şi stai jos. Aici e masa noastră de nuntă. I-a oferit o cupă în formă de lalea. În cupă, şampania acidulată bolborosea încă.

– Să bem pentru viitorul nostru!

– Nu! Derry s-a uitat la cristalul preţios de parcă ar fi conţinut nu ştiu ce acid. Ce faci aici?

– Ce-ar face orice bărbat în noaptea nunţii. O să te îndop cu mîncare şi băutură, apoi o să te conduc în pat şi-o să fac dragoste cu tine.

– Ba o să faci pe dracu!

– Înger sau drac, ce-oi fi, în noaptea asta n-o să te las. Nu numai pentru că te doresc, Derry, dar pentru că şi tu mă doreşti. Aaron s-a apropiat de ea. Şi nu te mai strădui să ascunzi asta. Tremuri toată, din creştet pînă-n tălpi ca un

brad în furtună. A trîntit paharul preţios de cristal pe măsuţa de lîngă pat. Şampania a curs peste margine şi s-a vărsat peste lemnul de trandafir fin prelucrat.

Patru

Derry a înlemnit cînd Aaron a ocolit patul înspre ea. Firele de păr de pe corp i s-au ridicat de parcă el ar fi emanat o puternică încărcătură electrică pe care ea o resimţea din plin.

– Mîncarea! Exclamaţia trădătoare i-a scăpat fără voie cînd el a tras-o lîngă corpul lui viguros.

Aaron a privit-o intens şi i-a dat deoparte, cu

o mînă, părul de pe faţă.

– Ai un păr ca o catifea neagră cu reflexe albăstrii. Îl visam căzut ca o perdea peste faţa mea cînd tu erai întinsă deasupra mea. Îţi aminteşti cînd ne duceam la plaja noastră particulară şi...

– Nu vreau să vorbim despre Bermuda. Aparţine trecutului. Nu mă mai gîndesc la asta.

A încercat cu braţe moi să se elibereze cînd şi-a amintit de insula semitropicală.

– Nu?

Aaron a ridicat-o astfel încît feţele lor să se afle la acelaşi nivel.

– Îmi amintesc totul.

Şi-a plimbat limba pe obrazul ei în jos.

–Ţi-am spus vreodată că strămoşii mei din partea mamei au fost piraţi care s-au stabilit în Bermuda?

– M-am gîndit eu că trebuie să fi existat nişte tîlhari pe undeva, iar mătuşă-ta, Sylvie, reprezintă un exemplu excelent de otravă pură.

Buzele lui Derry i-au mîngîiat uşor obrazul.

– Să n-o iei în seamă pe mătuşa Sylvie. Latră mai rău decît muşcă.

– Aşa i-a spus lupul mielului.

Derry l-a tras de părul dinspre ceafă şi

atingerea cîrlionţilor lui îi provocă o plăcere intensă.

– Se răceşte mîncarea.

– Da.

Ochii lui Aaron aveau o strălucire opacă, vorbele îi erau indistincte şi mîinile i se închideau şi se deschideau pe corpul ei într- o posesiune tandră.

Lui Derry îi vîjîiau urechile. Orice urmă de raţiune, care-i spunea să se elibereze de el, dispăruse. Sînt soţia lui, şi-a spus cu corpul tremurînd de o disperare fericită. L-a muşcat uşor de bărbie, s-a relaxat mai deplin. Se simţea bine atît de strîns lipită de el. El i-a dat la o parte breteaua de pe umăr. L-a ajutat puţin şi mîna lui a ajuns la sînul mărit de excitaţie. Şi-a lipit gura de sînii ei şi ea a simţit în tot corpul valuri de înfiorare delicioasă.

– Să te ia dracu, Derry, pentru că m-ai părăsit! Şoapta guturală a lui Aaron a fost singurul sunet cînd a ridicat-o în braţe. Apoi, ca o singură fiinţă, s-au regăsit în pat. Coapsele încordate au presat-o, gura lui a trecut agresiv peste tot corpul ei. Nu o să mă mai părăseşti niciodată.

Derry n-a fost sigură că l-a auzit prea bine,

corpul ei părea că se scurge precum lava topită într-al lui, picioarele lor s-au încrucişat ca pentru toată viaţa.

Cînd a simţit că şi lui îi tremură muşchii, a avut un sentiment pervers de justiţie. L-a zgîriat cu unghiile pe spate. Excitat de mîngîierile nedomolite ale lui Aaron, abdomenul lui Darry s-a contractat într-o dorinţă ascuţită. N-avea cum să se împotrivească acestui bărbat, nici dorinţei pe care o simţea ea pentru el.

– Copiii! Răguşeala din vocea ei a surprins-o.

– Bine, minunata mea. Foarte bine... Aaron şi-a lăsat gura într-o căutare lentă de-a lungul corpului ei, pe buric, pe şold, în interiorul coapselor, pe genunchi, pe adîncitura gleznei, pe călcîi... peste tot a mîngîiat-o cu o concentrare fantastică. I-a fixat pe pat picioarele tremurătoare cu o uşoară atingere a gurii.

Derry era cuprinsă de o bucurie neajutorată, o dorinţă infinită care nu-i dispăruse, de fapt, niciodată. L-a privit cît de roşu era şi flacăra din ochii lui a aprins-o mai tare şi a gemut cînd i-a luat faţa între mîinile ei.

– Aaron... Aaron.

– Doamne, Derry, a fost prea demult... prea

demult.

A simţit corpul lui intrînd într-al ei şi şi-a revenit, sălbatică în braţele lui, corpul ei răspundea, perfect unit cu al lui. Nu era conştientă de faptul că-i brăzda spatele cu unghiile, încerca să şi-l apropie mai tare, să-l încarcereze în trupul ei. Îl simţea în întregime al ei, iar ea era pe deplin a lui.

Purtată de mişcarea imperioasă, s-a simţit ridicată într-o lume caleidoscopică, fiecare secundă de extaz era orbitor de strălucitoare. A strigat tare cînd explozia teribilă, finală, i-a trecut prin tot trupul. Strigătul de satisfacţie al lui Aaron, răguşit şi lung, a emoţionat-o cu tandreţe. Amîndoi au coborît într-o pace dulce. Aaron a ţinut-o în braţe, i-a murmurat vorbe duioase, a sărutat-o blînd.

– Mi-e foame, a căscat Derry de i-au trosnit fălcile şi Aaron i-a rîs domol în ureche.

– Cum naiba de-ai ajuns numai piele şi os cu o poftă de mîncare ca a ta?

A ridicat-o în picioare lîngă pat şi a înfăşurat-o în cămaşa de mătase. S-a oprit înainte de a i-o strînge la mijloc şi a examinat-o.

– Eşti încîntătoare!

A înghiţit în sec la tonul adînc al vocii lui.

– Crezi că s-a stricat mîncarea?

Încerca să-şi ţină echilibrul în vreme ce ochii lui Aaron o contemplau.

– Uhh! Poftim? Aaron a trebuit să facă un efort de voinţă ca să se uite la mîncare, aşa i s-a părut lui Derry, apoi s-a încruntat spre farfurii. Dacă s-a stricat aduc alta.

Ea s-a îndreptat pe lîngă el spre masa plină. Spre marea ei mirare, mîncarea era încă fierbinte. Salata se ofilise, dar erau o groază de fructe şi creveţi puşi la gheaţă.

– Sînt aici creveţi cît pentru o armată. De unde ai luat asemenea creveţi uriaşi?

– Ştiu că sînt favoriţii tăi, aşa că eu i-am comandat şi au sosit cu avionul. Mai avem supă de fasole albă şi pîine neagră, evreiască.

Lui Derry îi lăsa gura apă.

– Ummm, să ne aşezăm!

Se simţea cu adevărat flămîndă pentru prima oară de cînd ea şi Aaron se despărţiseră. De luni de zile trăia cu fructe proaspete şi brînză, nu voia să gătească. Nu mîncase mîncare caldă decît rar. Pierduse imediat din greutate şi continua să slăbească.

Au terminat castronul de supă şi bucata rotundă de pîine neagră. Micul munte de creveţi

a dispărut repede în vreme ce Derry murmura de încîntare la fiecare înghiţitură. A căscat gura grăbită cînd Aaron i-a oferit un crevete din farfuria lui şi sosul i-a curs pe bărbie.

– Eşti ca un copil, Derry. Aaron s-a aplecat şi i-a curăţat cu limba sosul de pe bărbie.

Cînd s-au privit, a făcut un efort ca să-şi domine valul de emoţie care urca în ea. Şi-a muşcat buzele pînă la sînge.

Aaron s-a încruntat la ea.

– Ce este, iubito? De ce te-ai încordat dintr-o dată?

– Ce-or face copiii? A înghiţit şi a sărit în picioare. Mă duc să văd. S-a întins spre căruciorul cu vase. Pot duce astea la bucătărie.

– Mergem amîndoi. Aaron s-a ridicat şi a aşezat farfuriile pe cărucior, grăbit şi neatent. Apoi o să bem cafeaua aici şi eu o să fumez.

– Oh, nu mă tenta... Jim... Ai spus că Jim este aici? Dintr-odată Derry îşi dorea să-l revadă pe bărbatul care-i fusese bun prieten în anii de căsătorie.

– Astă seară nu-i aici, dar vine mîine. Merge şi el cu noi.

– Ce-o să facă Jim pe şantierul din St. Thomas? s-a încruntat Derry, sprijinind totodată

farfuriile prost aşezate care erau gata să cadă.

– O să te ajute în casă. Aaron a luat-o înainte şi a băgat în liftul mic căruciorul. A aşteptat-o pe Derry să intre.

– Nu o să am multe de făcut, nu-i aşa? Aş putea rămîne tot aşa de bine aici. Dintr-odată, Derry se şi simţea neglijată.

– Nu fi proastă, scumpo. Aaron s-a aplecat pe deasupra căruciorului şi a sărutat-o în colţul ochiului. Trebuie să vii, să ai grijă de mine.

– Altădată cînd am încercat asta, mi s-a spus că greşeam total.

– Eu ţi-am spus să nu-mi bagi în seamă familia. Nu sînt importanţi nici pentru tine, nici pentru mine. Prietenii şi familia sînt pe planul doi faţă de noi.

– Aş vrea să pot crede asta, a mormăit Derry în urma lui. Familia Week mai lucrează pentru tine, Aaron?

– Da, dar acum sînt în weekend să-şi vadă fata care locuieşte la Connecticut. A pus farfuriile în chiuvetă.

Derry l-a împins într-o parte uitîndu-se urît la el.

– Tot neglijent ai rămas. A clătit fiecare farfurie şi a pus-o în maşina de spălat vase.

– Ba nu sînt neglijent, tu eşti prea meticuloasă, a rîs Aaron.

– Şi tu nu-ţi dai seama ce muncă este să cureţi mîncarea întărită de pe farfurii. Derry a fost şi ea surprinsă cînd s-a trezit scoţînd limba spre Aaron după ce a dat drumul la maşina de spălat.

Aaron şi-a dat capul pe spate şi a rîs zgomotos. Cînd Derry a încercat să treacă pe lîngă el, a înşfăcat-o de talie.

– Trebuie să te pedepsesc pentru treaba asta. A sărutat-o brutal, apăsat, pînă cînd dinţii li s-au ciocnit.

Derry s-a tras înapoi.

– Copiii... a spus ea pe un ton doar pe jumătate serios.

– Avem, în fine, o familie, Derry. Eşti fericită?

O durere ascuţită a străpuns-o în piept. Totuşi a reuşit să zîmbească.

– Da. Copiii m-au făcut foarte fericită. După prima săptămînă m-am mirat cum de am putut trăi fără ei pînă acum. Ei au umplut toate golurile din viaţa mea.

– Sînt nişte copii grozavi. Sandy şi Dev au făcut o treabă bună.

– Da. Derry s-a aşteptat ca durerea din piept

să-i revină la numele lui Dev şi Sandy, dar nu. Resimţea un fel de uşurare şi de siguranţă de sine.

Au urcat scările. Aaron a strîns-o lîngă el şi-au înconjurat holul care ducea la aripa destinată copiilor.

Au auzit încă înainte de a intra vocile şi rîsetele lui Kim şi Sara şi, mai rar, murmurul lui Lee. Şirul lung de surprize din ziua aia îi ţinea în priză, s-a gîndit Derry. Şi-apoi, dormiseră destul în avion.

Apartamentul copiilor era format dintr-un living cu dormitoare de fiecare parte a lui.

Sara şi Kim i-au asaltat de cum au intrat în cameră, iar Lee, vesel, dar păstrîndu-şi demnitatea, s-a apropiat repede.

– Avem un pat pe rotile. Sara doarme în pătuţ acum, dar cînd creşte poate dormi şi ea în patul pe rotile. Patul meu e mare. Am două perne. Kim şi-a tras răsuflarea şi i-a zîmbit lui Aaron. Îi lipsea un dinte din faţă.

Aaron s-a aplecat spre copil acoperind cu mîna o parte din feţişoara lui Kim.

– Ţi-ai pierdut dintele. L-ai pus sub pernă?

Kim a rîs şi a încuviinţat cu ochii jucăuşi.

– Zîna dintelui va veni la noapte, a spus Lee.

Va veni, Tati?

Aaron voia să răspundă cînd a observat că Lee îşi ţine răsuflarea, iar Sara a întrebat.

– El este Tati?

S-a întors şi i-a făcut semn lui Telford care a părăsit încăperea. A ridicat-o pe Sara în braţe şi le-a spus copiilor să se aşeze pe sofa lîngă Derry. S-a aşezat pe scaun cu fetiţa în braţe.

– E adevărat că mi-ar plăcea să devin Tati al tău. Aaron a zîmbit. Dar nu trebuie să vă simţiţi obligaţi să mă strigaţi aşa. Bine?

Kim şi Lee au dat din cap. Sara a căscat.

– Eu te strig, Tati. L-a bătut uşor pe obraz. Mi-e somn, "pătulică dlagă".

Aaron s-a uitat nedumerit la Derry, apoi l-a văzut pe Lee scoţînd „pătulica dlagă" din valiza Sarei, de sub alte haine. Era o bucată de material ponosit, subţiat ca o foiţă. Fusese odată o păturică.

Derry i-a îmbrăţişat pe rînd şi Aaron a făcut la fel. Copiii le-au zîmbit, somnoroşi şi s-au dus la culcare. Derry s-a dus după Lee, în dormitorul lui.

– Lee, şi-a dres ea glasul. Eşti... Totul e bine?

Lee s-a întors spre ea şi a apucat-o cu braţele de talie.

– Toţi sîntem bine, Derry. Pe cuvînt!

– Da? Şi-a muşcat buza. Da, e bine...

– Noapte bună, Lee. Aaron era foarte aproape de ei şi şi-a pus o mînă pe umărul copilului.

– Noapte bună... nene. Lee a întors pătura pînă a format un triunghi perfect, apoi s-a urcat în pat şi Derry l-a acoperit şi l-a sărutat iar.

Cînd Derry şi Aaron s-au aflat din nou în hol, ea s-a oprit.

– Ce e, Derry?

A dat din umeri.

– Nimic, dacă Telford e aici, dar copiii au avut mereu coşmaruri după moartea părinţilor lor. La început stăteam toată noaptea cu ei. Aş vrea să rămîn aici un timp să văd dacă dorm. O să aştept o vreme în living.

– Aşteptăm amîndoi. Aaron a condus-o în camera de zi a copiilor şi i-a spus ceva lui Telford care strîngea şosete şi maieuri pe care le punea într-un sac cu şnur. Ea a dat din cap şi a părăsit camera.

– Ei bine, acum poţi să-mi spui cum s-a întîmplat că l-au numit Tati pe Dev.

Derry s-a aşezat pe scaunul cu spătar de parcă n-ar fi observat gestul lui Aaron care o

poftise pe sofa. I-a ignorat şi zîmbetul amuzat.

– Asta a fost opera lui Sandy. Bunica ei era galeză şi Sandy şi-a strigat întotdeauna propriul tată „Tati". Aşa că le-a trecut apelativul, în mod natural, copiilor.

Aaron a rămas tăcut mult timp, cu mîine atîrnînd între genunchi.

– Chiar ţi-ai închipuit că o să te las să te măriţi cu nebunul ăla, Derry? Ai crezut c-o să-l las pe măgarul ăla pompos lîngă tine?

Derry i-a ignorat întrebările.

– Ceea ce-mi pot închipui este ce crede Linda Lisman, ce crede oricine din Laneport în momentul ăsta. Şi-a acoperit ochii cu mîna, mai mult ca să se ascundă de privirea lui Aaron decît de altceva.

– Ce-ţi pasă de ceea ce gîndesc oamenii? Aaron s-a lăsat pe spate pe sofa întinzîndu-şi pe toată lungimea ei picioarele.

Derry l-a ţintuit cu privirea.

– Laneport e o comunitate strîns unită – şi nu seamănă deloc cu adunarea aceea de oameni batjocoritori şi aroganţi care compun cercul de prieteni ai familiei tale.

– Iubito! Aaron s-a aplecat din nou în faţă. Ai văzut lucruri care nu erau...

– Ba încă cum erau! Derry l-a întrerupt simţind că i se încordează muşchii gîtului. Nici nu-mi mai amintesc de cîte ori am fost cîntărită de membrii clubului *Worchester* cu oroarea pe faţă de parcă ar fi spus: „*Asta* e fata care l-a luat pe Lathrop?"

Aaron a oftat adînc.

– Nu spun că unii n-ar fi snobi, dar şi tu ai văzut împotrivire la fiecare colţ şi chiar nesiguranţa ta i-a provocat pe ceilalţi.

– Cine n-ar fi nesigur în grupul acela? i-a răspuns Derry mai rănită de vorbele lui decît îi convenea să admită. Nimeni din familia mea nu te-a tratat în felul ăsta pe tine.

Aaron a strîns din dinţi.

– Nu trebuia să pui totul la inimă. De cîte ori nu ţi-am spus să nu-i bagi în seamă pe cei care sînt nepoliticoşi cu tine?

– Uşor de zis. Eu pe tine nu te-am tratat niciodată aşa. Derry şi-a tras răsuflarea, şi-a ridicat bărbia cu sentimentul nelămurit că argumentele ei erau ancorate în nisip mişcător.

– Derry, ascultă-mă, te rog. Niciodată n-am avut probleme cu familia şi prietenii tăi din Laneport, pentru că am dorit şi eu să-i întîmpin la jumătatea drumului. Tu ai refuzat să faci asta

faţă de familia mea.

Derry a sărit în picioare cu mîinile în şolduri, cu bărbia înainte.

– Vrei să spui că familia ta a fost atît de trufaşă faţă de mine din vina mea? Pentru că dacă...

Aaron s-a ridicat şi a luat-o în braţe.

– Nu, nu spun asta.

– De ce vă certaţi? Lui Kim îi tremura buza şi îşi freca ochii cu mîinile.

Au uitat de ceartă. Amîndoi s-au întors spre copilul speriat. Aaron a ridicat-o în braţe.

– Aşa se întîmplă într-o căsătorie. Mama şi tata mai discută tare, dar asta nu înseamnă ceva rău.

Aaron a îmbrăţişat-o şi a sărutat-o, apoi, cu mîna a adus-o pe Derry lîngă el şi fetiţă. A sărutat-o uşor pe Derry şi a mîngîiat-o.

– Asta e, iubito! Sîntem o familie.

Derry a observat pe faţa lui Kim o relaxare evidentă.

– Sînt obosită, a căscat Kim, în braţele lui Aaron şi el a dus-o în dormitor punînd un deget pe buze, să n-o trezească pe Sara care dormea. Au pus copilul în pat, l-au sărutat şi au plecat.

S-au întors tăcuţi în partea lor de aparta-

ment.

Derry şi-a confecţionat un zîmbet crispat cînd a văzut-o pe Telford care se întorcea de la spălătoria casei.

De cum au ajuns în camera lor, Derry s-a răsucit către Aaron.

– Vezi? Ce ţi-am spus? Nu putem sta două minute fără să ne certăm... şi asta nu e bine pentru copii.

– Perfect, s-a răstit Aaron. Din acest moment nu ne mai certăm.

– Ha! a scos Derry un fel de şuierat. S-o văd şi pe asta. Îşi scosese pieptul înainte, cu agresivitate.

El a privit-o cu încăpăţînare întipărită pe chip.

– O s-o vezi şi pe asta. De acum înainte nu ne mai certăm, facem compromisuri. A întins mîna spre ea. De acord?

Derry s-a uitat de la faţă la mîna lui întinsă şi înapoi ca şi cînd se aştepta să vadă numai păianjeni. A răsuflat adînc, apoi i-a întins mîna.

– Nu o să meargă, dar o să încerc.

– La naiba, Derry! Tu ai felul ăla ascuns de a fi al iancheilor. Nu te mai împotrivi atîta. I-a strîns mîna. În loc să-i dea drumul, a tras-o cam smucit în braţele lui.

– Oare ăsta să fie singurul mod în care te pot controla? Cînd fac dragoste cu tine?

– Nu mă poţi controla! a spus Derry ferm.

Brusc încruntarea i-a dispărut lui Aaron.

– Aici ai dreptate! Cel mai adesea m-ai controlat tu pe mine.

– Poftim! Ce glumă?! Nimeni nu-ţi poate spune ţie, Marele Şef din Boston, ce să faci.

Derry s-a dat înapoi din strînsoarea lui.

– Mă porecleşti? a îngînat-o Aaron.

– Nu fi ridicol! s-a întors ea cu spatele.

– Îmbracă-te, Derry. Ieşim puţin în oraş.

– Nu. Mă bag în pat.

Aaron şi-a ridicat sprînceana a mirare.

– Dacă asta doreşti... Mie îmi convine, ştii doar.

Chipul lui Aaron căpătase o duritate ascuţită.

– Mergem împreună, îngeraş – în pat sau în altă parte.

Derry a înghiţit în sec şi s-a uitat lung la el. Întotdeauna avusese faţa asta „tăiată în fildeş"?

– Nu te mai holba, Derry şi spune-mi ce facem astă-seară. Pat sau ieşim în oraş?

– Ieşim, a reuşit ea să spună cu buzele ţepene. S-a dus în dormitor mînioasă. Cîndva, te voi arunca de pe vîrful clădirii *World Trade*

Capitulare

Center, domnule Aaron Thomas Cabot Lathrop al III-lea, s-a gîndit Derry strîngînd din dinţi. Şi-a luat dintr-un sertar lenjerie curată şi s-a dus bombănind în baie. Eu, i-a spus în oglindă figurii cu pastă de dinţi pe la gură, voi sfîrşi bolnavă de stomac dacă-l mai suport mult pe bărbatul ăsta. Mereu sînt obligată să scrîşnesc şi o să fac găuri în dinţi din cauza asta...

S-a frecat cu cremă hidratantă pe piele. Aşa i-ar trebui ticălosului, să-i dau o notă de plată astronomică pentru dinţii mei noi! A aruncat dezgustată prosopul. Nu sînt zdravănă! Adică să vreau să-mi pierd dinţii ca să aibă Aaron de plătit dentistul?

S-a întors ca o furtună în dormitor sperînd ca Aaron să fie acolo şi ea să-i pună în cap una din lămpile preţioase *„Ainsley"* care stăteau lîngă pat.

Costumul ei de seară era alcătuit dintr-o jachetă *Chanel* şi o fustă subţire din mătase albastru-perlat, cu o nuanţă mai deschis decît culoarea ochilor ei. Nasturii rotunzi erau din cristal. În urechi şi-a pus cerceii cu diamante, iar la încheietura mîinii, un ceas brăţară tot cu diamante.

Aaron a bătut la uşă. Ochii lui au fotografiat-o

din cap pînă-n picioare, întîrziind în zona gleznelor.

– Eşti minunată! Sper că-ţi poţi scoate jacheta la nevoie. Mergem să dansăm.

– Pot, dar n-o să fie nevoie s-o scot. Derry îşi ţinea bărbia sus, a înfruntare.

– Nu? Vom mai vedea.

Nu l-a întrebat de unde a apărut aşa de repede Rolls-Royce-ul dar i-a plăcut drumul pînă în centrul Manhattan-ului la localul numit simplu, *Dane's*. Aaron i-a şoptit un mesaj neînţeles şoferului înainte de a o conduce pe Derry undeva jos, pe nişte scări.

Derry s-a simţit uşor enervată cînd şeful de sală i-a întîmpinat şi a spus că trecuseră multe săptămîni de cînd nu-l mai văzuse pe domnul Lathrop.

– Uite, dînsa e soţia mea, Tom. Iubito, fă cunoştinţă cu Tom.

– Bună seara, a zis Derry cu o voce egală, dar sîngele îi fierbea în vine pentru că Aaron chicotea cînd a luat-o de braţ să-l urmeze pe Tom.

– Am fost pe-aici cu o parte din familia mea, i-a şuierat Aaron şi a alunecat pe lîngă ea, în separeul îngust.

– Nici că-mi pasă! i-a zis Derry cu nasul pe sus, revoltată însă de uşurarea pe care o resimţea.

Aaron a făcut comanda fără s-o întrebe ce vrea, apoi i-a zîmbit şi ei i s-a părut că ochii lui o străpung de parcă i-ar pune creierul la raze X.

– Nu uita armistiţiul nostru, iubito.

– Vreau un scotch dublu în loc de apă *Saratoga* cu lămîie, i-a spus Derry chelnerului.

– Ce? i-a mormăit Aaron în ureche. Nu bei nimic altceva decît puţin vin sau şampanie.

– Scotch-ul, te rog, i-a zis Derry chelnerului.

– Îngeraş, dacă ajungi sub masă, o să vin şi eu după tine şi-o să lansăm o nouă modă a clubului – „cum se face dragoste sub masă".

Vocea lui Aaron torcea, dar în ochii verzi se observa duritatea, iar accentul lui de *Harvard* devenise mai pronunţat.

– Nu pricep de ce te superi, a început Derry, fără să-l privească. Am comandat doar o băutură.

Aaron s-a lăsat pe spate.

– Ai ştiut întotdeauna ce anume mă supără, nu?

Derry şi-a întors capul spre ringul de dans.

– Niciodată nu ai băut tării...

Aaron s-a încruntat la ea cînd chelnerul a pus paharul cu gheaţă în faţa lor. Derry s-a uitat la paharul lui Aaron.

– Nu mă îndoiesc că e bere, nu obişnuitul *Jameson's* cu gheaţă. A luat o înghiţitură din paharul ei. A avut senzaţia că îi vor cădea toţi dinţii încă înainte de a înghiţi. Mucoasa buzelor a ars, dar a uitat de asta cînd i-a luat foc gîtlejul, apoi arsura a trecut în stomac şi a devenit incendiu. S-a luptat cu tusea care a apucat-o şi s-a înroşit toată.

– Delicios, a îngăimat şi a clipit des, să-şi usuce lacrimile.

Aaron a dat paharul pe gît şi a fixat-o cu privirea de parcă ar fi vrut s-o ţintuiască pe scaun.

– Ia-o uşor, a bombănit.

– O iau uşor. Derry a sorbit acum delicat din băutură dorindu-şi să aibă *Saratoga* cu lămîie. Nu mai era chiar aşa de rău.

– Dansăm! a spus Aaron, s-a ridicat şi a tras-o după el.

– Nu *inviţi* niciodată? a şuierat Derry încercînd să-i desprindă degetele de pe braţul ei.

– Cu tine ar fi o pierdere de timp, a afirmat pe un ton amabil Aaron şi aproape că a luat-o în

braţe, ridicînd-o de la podea. Îmi aparţii mie şi întotdeauna îmi vei aparţine mie.

– Eşti arogant şi autoritar, a spus Derry, dar şi-a încolăcit braţele în jurul gîtului lui şi pulsul i s-a accelerat. Oricît dorea, nu reuşea să fie indiferentă. Niciodată nu rămăsese indiferentă la senzualitatea lui incredibilă. Curînd s-a simţit precum o iederă răsucită în jurul lui, iar inima îi bătea sarabanda. S-a străduit să respire sistematic, în speranţa că îi va mai trece puţin emoţia. Au dansat în ritm mai rapid, apoi mai lent. S-au întors la masă şi lui Derry i s-a părut acum că scotch-ul are un gust mai acceptabil pentru că se topise gheaţa în pahar.

Aaron a lipsit puţin şi, între timp, Derry a mai comandat două scotch-uri.

A sorbit băutura proaspătă încercînd să nu se strîmbe cînd i-a luat gura foc. S-a întrebat cum alţii pot să bea mari cantităţi din asemenea lichid. Apa de *Saratoga* părea mult mai gustoasă. Pe de altă parte, a meditat ea, de mult nu mai fusese atît de relaxată. Poate că licoarea asta o ajutase, a chicotit ea în gînd.

– Să mă ia dracu! Asta-i o băutură nouă? Aaron i-a luat paharul din mînă.

L-a smucit din mîna lui, vărsînd puţin pe

masă, dar şi pe rochie.

– Oh, ce prostie, Aaron. Uite ce-ai făcut. I-a fluturat arătătorul prin faţa ochilor. Poznaş mai eşti!

– Plecăm! Aaron s-a uitat urît la ea. Dar Derry a zîmbit.

– Aaron, dragă, a cîntat o femeie şi a plutit spre masa lor într- un nor de haine superbe şi parfum. Era blondă şi părul îi strălucea în lumina lumînărilor. L-a sărutat pe Aaron pe gură. Nu m-ai mai chemat de secole. Ce s-a-ntîmplat cu tine? Te-am aşteptat la *Churchill Dowus*, iubitule. A fost îngrozitor de plicticos fără tine.

– Da? Ce mai faci, Selene? i-a zîmbit Aaron femeii.

Derry s-a holbat la scenă şi s-a întrebat cum ar reacţiona blonda dacă ea, Derry, i-ar vărsa scotch-ul în decolteul care-i ajungea pînă aproape de buric.

– Vreau să-ţi fac cunoştinţă cu cineva, Selene.

Derry a sărit în picioare clătinîndu-se puţin.

– Da, te rog, Aaron, fă-mi cunoştinţă cu Selene. Pe urmă ea o să- mi spună unde-şi colorează părul. E foarte bine făcut. Derry a clipit, iar femeia a icnit.

Derry a răsuflat adînc.

– Cred că Aaron e timid cu mine, dar eu nu-s timidă. În noaptea asta sînt femeia lui. Pentru o mie de dolari, Vezi, deci, că nu sînt o legătură ieftină.

Derry a trecut maiestuos pe lîngă Selene lăsînd-o cu gura căscată şi pe Aaron încruntat şi s-a îndreptat spre uşă. Ieşirea ar fi fost ca a lui Bette Davis dacă podeaua nu s-ar fi clătinat cu ea şi nu s-ar fi lovit de o masă.

Urechile îi vîjîiau, dar tot l-a auzit pe Aaron cînd a împins-o spre ieşire.

– Plecăm împreună, Salomeea.

Cinci

Lui Derry i-a părut bine că Aaron s-a ocupat de copii după ce avionul a plecat de pe *Kennedy International.* Şi-a aranjat mai ca lumea punga de gheaţă pe ochiul stîng.

– Ai probleme cu sinusurile, Derry? Jim Sagawa îi aducea o cană cu ceai aburind.

Derry a strîns din dinţi auzind hohotul de rîs

al lui Aaron aflat de partea cealaltă cu copiii, la o masă pe care jucau *Uno.*

– Nu prea mari. Capul mă doare destul de rar. A zîmbit, dar o durea ascuţit undeva în interiorul nasului.

– Bea ceaiul ăsta cu lămîine, dar fără zahăr, i-a zis Jim stînd lîngă ea.

– Derry i-a spus Selenei că i se pare că şi-a decolorat părul foarte frumos, a zis tărăgănat Aaron cu Sara în braţe.

Jim s-a scuturat tot de rîs şi o parte din ceaiul fierbinte s-a vărsat peste mîinile lui.

– Au! A înşfăcat punga cu gheaţă a lui Derry şi şi-a apăsat-o pe mînă. N-ar trebui să mă faci să rîd cînd beau ceai, i-a reproşat Jim încă hohotind. Şi chiar aşa i-a spus Selenei?

– Schimbă subiectul, te rog, a zis Derry smulgînd înapoi punga cu gheaţă de la Jim.

Aaron nu i-a dat atenţie.

– Da, şi i-a mai spus alte cîteva lucruri care...

– Aaron, a şuierat Derry privindu-l pe deasupra pungii cu gheaţă. Nu-i nevoie să distrezi copiii cu poveşti moderne din Sodoma şi Gomora, i-a zis pe un ton tăios. Jim şi Aaron au chicotit şi ea s-a uitat urît la ei, apoi a închis ochii.

Probabil că dormise adînc şi Aaron a trebuit s-o scuture ca s-o trezească pentru că aterizau.

– Poftim? A clipit şi Aaron i-a desfăcut centura de siguranţă.

– Aşa repede am ajuns? S-a ridicat, şi-a umezit buzele uscate ca deşertul. Pe fereastră se vedea un peisaj uluitor de asemănător cu cel din Bermuda. Aaron îi spunea lui Lee că o să-i desfacă centura numai cînd or să sune cele două sonerii de avertizare.

– Pe Derry de ce ai dezlegat-o? a cîntat Kim.

Derry a rîs de Aaron care se încruntase.

– Da, Tati, explică asta.

Aaron a privit-o mînios pe Derry şi s-a întors spre copii.

– Am greşit. Nu trebuia să scot centurile noastre. Întotdeauna trebuie să aştepţi soneriile.

Sara l-a bătut uşor pe obraz cînd, în sfîrşit, i-a desfăcut centura după aterizare.

– E bine, Tati.

– Mătuşa Derry spune să învăţăm din propriile noastre greşeli, a zis Lee.

– Aşa spune? În braţe cu Sara şi de mînă cu Kim, Aaron i-a făcut semn lui Kim să aducă şi „pătulica dlagă" după care fetiţa arătase cu degetul. Dacă spune, să sperăm că şi face... Că

o să înveţe din propriile greşeli, vreau să spun. Aaron a chicotit şi Derry a aruncat furioasă pe masă punga cu gheaţă.

Nici n-a observat ce lung a fost drumul pînă la sala de aşteptare a aeroportului pentru că avusese prea multe de adunat la ieşirea din avion şi nu-şi uita nici gîndurile de răzbunare faţă de Aaron. Tocmai voia să remarce ciudăţenia steagurilor engleze şi americane cînd şi-a dat seama că ajunseseră la vamă.

Apoi au ieşit pe trotuar şi briza răcoroasă a oceanului mai atenuă puterea soarelui.

– Aaron... Derry se uita în jur încruntată.

– Lasă, Derry, maşinile au şi venit. Vom călători separat, maşinile de pe insulă sînt mici. Le iau cu mine pe Sara şi pe Kim. Jim, tu mergi cu Derry şi Lee. Barrow, tu vii cu mine.

– O, dar... a bolborosit Derry furioasă că Aaron nici nu a privit-o.

– Hai, Derry, să mergem, a insistat Jim şi i-a spus ceva şoferului care l-a aprobat.

Derry s-a trezit strînsă în partea din spate a maşinii, cu bagajele în echilibru precar. N-a reuşit să-i spună nimic lui Jim pentru că el şi Lee erau adînciţi într-o discuţie despre maşini şi curse.

A oftat privind pe fereastră. Neliniştea i-a crescut cînd au trecut de o bază maritimă şi au traversat un dig rutier. A rămas cu gura căscată văzînd indicatorul pe care scria *St.George*. La o curbă, cîteva bagaje i-au căzut în cap. I-a venit să rîdă cînd Lee îngrijorat a privit-o prin îngrămădeală. Jim a tachinat-o că e îngropată sub un munte de bagaje.

În sfîrşit, Derry a fost sigură că se aflau în Bermuda, nu la St.Thomas cînd au ajuns pe şoseaua pietruită cu hibiscuşi pe margine. Nu uitase de Windrift, casa care aparţinuse unchiului lui Aaron din partea mamei. Fusese locul unde ea şi Aaron îşi petrecuseră luna de miere, izolaţi de lume într-o splendoare semitropicală.

Derry a privit lung casă de stuc roz cu acoperiş vopsit în alb, obloane verzi la ferestre, scările vaste de la capătul aleii circulare ca accensul într-o piramidă Maya. Şi uşa de la intrare avea ceva neobişnuit. Pragul se lărgea primitor, cu o graţie orientală.

Lui Derry îi clănţăneau dinţii cînd s-au oprit în faţa scărilor.

Laszlo, în haină albă ca de obicei, i-a zîmbit larg. I-a deschis portiera şi le-a făcut semn din cap ajutoarelor lui să se îngrijească de bagaje.

Capitulare

– Ne faceţi o mare onoare, madame Lathrop. Ne-aţi cam lipsit.

Părea ciudat să-l auzi vorbind cu un accent englezesc pur, cînd de fapt semăna perfect cu un pirat care ar fi trebuit să se afle pe o brigantină. Lui Derry i-a venit să rîdă gîndindu-se la contrastul dintre vorbele şi înfăţişarea omului.

– De cîte ori te văd, Laszlo, mă mir că n-ai o spadă la şold.

Laszlo a zîmbit larg, cu toată faţa lui bronzată.

– Strămoşul meu, căpitanul Hezekiah Frith, s-ar bucura de-ar şti că măcar unul dintre descendenţii lui arată cum trebuie, madame, deşi e doar un administrator şi nu un membru al Frăţiei Piraţilor.

Derry şi-a pus o mînă pe braţul lui.

– Nu numai un administrator, ci chiar cel mai bun administrator din lume. Aşa mi-a spus Sir Rupert ultima oară cînd am vorbit cu el înainte de a muri.

Laszlo a clipit din ochi de cîteva ori.

– Sînteţi bună, madame, ca întotdeauna. Sînt bucuros că Sir Rupert i-a lăsat Windrift ca moştenire lui Master Aaron.

Şi-a înclinat capul spre copiii care s-au strîns

încet în jurul lui Derry şi au început să-l privească pe bărbatul înalt şi frumos, cu părul alb, buclat.

– Aha! Deci tu eşti tînărul stăpîn şi ele, tinerele doamne.

Laszlo a părut să nu observe uimirea lui Derry şi i-a condus pe copii pe scările albe, în evantai, către casă. Jim i-a urmat.

– Închide gura, iubito! Or să intre muştele în ea.

Aaron, apărut brusc lîngă ea, a sărutat-o apăsat. Derry l-a împins înapoi gîfîind.

– Potoleşte-te! Ne vede lumea.

Aaron a îmbrăţişat-o mai tare, dar mai tandru.

– Acum eşti a mea şi te afli în castelul meu de Barbă Albastră. Da, da, n-o să-mi mai scapi niciodată. A sărutat-o din nou. Te voi iubi de-acum pînă la nouăzeci de ani şi după aceea. Rîsul lui Aaron avea ceva metalic.

– O să obosesc, i-a spus Derry ameţită.

– O să am grijă să mănînci şi să te odihneşti bine în paradisul ăsta.

– Dar nu e St.Thomas, s-a întors la atac.

– Doamne, ce deşteaptă eşti! a rîs Aaron ţinînd-o cu forţa cînd a încercat să-i scape.

– Şopîrlă ce eşti! a spus supărată. Nu mă mai lua de sus.

– Puştoaică pretenţioasă!

– De ce m-ai... ne-ai adus aici?

– Nu-ţi place? Aaron a întors-o cu sila să privească oceanul. Pe ici, pe colo, fîşii de plajă albe, nisipoase îşi croiau drum prin adîncul turcoaz.

– Ba da. A înghiţit în sec şi inima i-a bătut mai tare. Fiecare locşor are o frumuseţe divină.

– Aici a început totul pentru noi. Aaron s-a aplecat şi a inspirat parfumul părului ei. Acum începe iar, şi, de data asta, nimic nu ne va mai despărţi. O să am eu grijă de asta.

– Eşti un bărbat arogant şi încrezut, dintr-o familie autoritară, care ar fi prosperat grozav în Evul Mediu.

– Dar noi chiar am prosperat în Evul Mediu, iubito, a îngînat Aaron.

– Normal. Hunul Attila, capul familiei tale, a băut pînă a murit, aşa am auzit.

Aaron a rîs şi a mîngîiat-o.

– Îmi pare rău, iubito. Nu ne tragem din Attila. Cred însă că un strămoş al meu l-a învăţat totul pe Attila.

– Da, cred. Era bine sprijinită de pieptul larg

al lui Aaron, dar Derry nu-şi putea şterge din minte imaginea mătuşii Sylvie făcîndu-i din deget mustrări lui Attila.

– Vino, vreau să-ţi arăt camera ta.

– Am mai văzut camera noastră.

– Nu pe aia. Am refăcut apartamentul principal.

Au colindat casa. Aaron a aşteptat-o răbdător pe Derry să-şi treacă mîinile peste biroul *Sheraton* din lemn de mahon şi peste masa din lemn de trandafir lucitor.

– Întotdeauna mi-au plăcut mobilele astea. Biblioteca e la fel? Cu cărţile dintr-o parte în alta a peretelui şi perdelele din dantelă de Manila?

– Da. Ochii lui Aaron aveau reflexe catifelate. Îţi aminteşti atîtea încît încep să am speranţe pentru o capitulare necondiţionată.

Derry s-a încordat.

– Asta ce mai înseamnă? Îţi închipui că eu...

Aaron s-a aplecat şi a sărutat-o pe nas.

– Lasă. O să-ţi arăt acum apartamentul nostru.

Derry a mai încercat că aducă în discuţie cuvîntul „capitulare", dar de fiecare dată Aaron a oprit-o cu o sărutare şi un murmur.

– Lasă, nu-ţi face probleme.

Capitulare

Derry şi-a făcut probleme. Bănuia din nou că a păşit pe nisipuri mişcătoare, că, dacă nu va fi atentă, iar va intra în puterea familiei Lathrop şi va pierde controlul asupra vieţii ei, dar şi a copiilor. Tocmai voia să discute asta cu Aaron cînd au ajuns în faţa uşilor duble împodobite cu frunze aurite, sculptate.

Au intrat. Derry şi-a ţinut răsuflarea cînd a văzut elegantul interior în bej şi crem. Nuanţele de turcoaz şi albastru de pe perdele şi perne accentuau frumuseţea dormitorului. Era o cameră în semicerc, cu partea rotundă din sticlă, cu o uşă în mijloc, ducînd la un balcon alb care repeta forma rotunjită în afară, spre plaja nisipoasă şi ocean. Uşa era deschisă şi briza pătrundea în camera elegantă.

– Este încîntător, a şoptit ea ca să nu tulbure atmosfera calmă.

Fără vorbe, Aaron a dus-o peste covorul extrem de gros de culoarea şampaniei la peretele cu oglinzi. A apăsat pe un buton şi oglinzile au alunecat dezvăluind o mulţime de haine, costume, rochii lungi şi scurte, halate, pantaloni, şorturi. Derry l-a privit uimită pe Aaron.

– Cadoul tău de nuntă, iubito. A trebuit s-o rog pe prietena ta Clorida să se ocupe cu alegerea şi trimiterea aici a lucrurilor necesare pentru tipul ăsta de climă. Vino, vreau să vezi camera noastră de zi.

Un pic ameţită, dar tot neîncrezătoare, Derry s-a lăsat condusă prin uşa de pe peretele opus. De o parte era un mic birou cu suprafaţa de email albastru şi aceeaşi nuanţă se repeta în materialul taburetului.

Derry l-a atins.

– Ludovic al XIV-lea?

Aaron a ridicat din umeri.

– Posibil. Cînd Jim şi cu mine am venit să renovăm apartamentul, am găsit în fostul grajd de trăsuri o grămadă de lucruri dintr-astea. Ne-am decis să folosim ce putem. Mi-am amintit că-ţi plac atît de mult obiectele vechi, de artă.

– Cînd ai făcut toate astea?

– Îţi place? Aaron a împins uşa spre living.

– Aaron, oh, Aaron! Este... o perfecţiune! Derry a suspinat de încîntare în faţa canapelei acoperite cu satin crem şi a celor două fotolii aşezate în faţa căminului din piatră. O măsuţă rotundă pentru cafea, ornată cu frunze aurite

atrăgea atenţia în mod deosebit. Accentul culorilor era roşu-trandafiriu şi roz-pal pentru perniţe. Efectul pe care-l dădeau împreună cu covorul de culoarea şampaniei era cald şi ademenitor.

– De partea cealaltă mai e un dormitor mic. Sînt sigur că a fost folosit pentru un copil.

Aaron a privit satisfăcut prin cameră, aşa că n-a zărit-o pe Derry muşcîndu-şi tare buza de jos.

– Ei bine?

– E încîntător şi-mi place foarte mult, dar nu mi-ai spus cînd ai avut timp să faci...

– A durat ceva timp, a spus Aaron cu vocea sugrumată şi fără s-o privească. A deschis uşa de la dormitorul mic. Aici mai erau şi tonuri de verde. Două paturi gemene stăteau în unghi drept faţă de un şifonier din lemn de trandafir strălucitor.

– Avem spaţiu să ne mişcăm, după cum vezi. Ş-a mirat. De ce zîmbeşti?

– După nouă ani de căsătorie, tot mai descopăr la tine lucruri care mă uimesc. Ştiam că te pricepi la construcţii dar nu la decoraţiuni interioare. A rîs. Ce n-aş fi dat să te văd vopsind

uşile şi punînd tapetul!

– Nu m-ai fi văzut, s-a răstit Aaron şi gîtul i s-a înroşit. Eu le-am spus altora ce doream şi, dacă mi se părea că ceva nu se potriveşte, era scos imediat.

– Desigur. Derry s-a simţit dezamăgită fără motiv.

– Cred că vrei să faci un duş înainte de masă, i-a spus Aaron distant deodată.

– Da. „Morocănosul", s-a gîndit ea şi a plutit pe lîngă el, în dormitor.

– Ai spus că sînt două săli de baie, aici?

– Nu, n-am spus, dar întîmplător sînt.

Aaron avea aceeaşi faţă îngheţată ca după o ceartă. Nu, nu o ceartă, o discuţie în care să-ţi rupi dinţii, s-a gîndit Derry privindu-l sfidător cînd a traversat încăperea şi a ieşit trîntind uşa grea de stejar care a răsunat ca un clopot.

N-a mai făcut duş. S-a lăsat în cada rotundă *Jacuzzi*, în apa vălurită care venea din adîncurile colorate în crem şi a admirat sculpturile care decorau zidul de la podea pînă în tavan.

A oftat lăsîndu-se în voia apei şi şi-a amintit de un august cînd Aaron o luase la Izvoarele Saratogăi pentru curse. Fuseseră la *Băile*

Roosevelt din apropierea hotelului şi făcuseră băi şi masaje şi, cînd ieşise de acolo, Aaron a privit-o lung şi a grăbit-o înapoi în camera de hotel. În loc să vadă caii de rasă întrecîndu-se la curse, stătuseră împreună în pat, gură în gură... Derry a sărit în picioare dînd pe-afară apa din cadă. Ar fi putut jura că uitase totul despre călătoria aceea la băile termale şi cînd colo... Doamne, trebuia să se păzească de Aaron. S-a admonestat singură, furioasă pe sine. Cum o să te eliberezi vreodată de el? „ De ce nu te-ai împotrivit şi ai cedat măritîndu-te din nou cu el? N-am vrut să-i las pe copii să asiste la o scenă." A rîs singură de transparenţa acestei justificări.

– Cu cine vorbeşti? Aaron se ivise în uşă, cu un prosop în jurul taliei, cu umărul gol proptit de tocul uşii. Arătţi ispititor, ca Afrodita ieşind din spuma mării.

– Nu fi prost. Derry a schiţat gestul de a se lăsa din nou în cadă.

Aaron a fost lîngă ea dintr-un pas şi a ridicat-o cu totul din apă. A pus-o pe mochetă şi a înfăşurat-o într-un prosop pufos.

– Nu, i-a scăpat lui Derry.

– Nu, ce? Aaron a lipit-o de el.

– Copiii şi-au luat cina şi vor să meargă la plajă înainte de culcare. Le-am promis că-i luăm. Să le spun că nu vrei să mergi?

– Nu. A încercat să-şi scoată mîinile din prosop. Prea multe „nu"-uri pronunţi, încîntătoarea mea fată. O să te învăţ să spui „da"... tot timpul.

– Nu paria pe asta, s-a răstit Derry şi a strîns din dinţi cînd a simţit că se înfierbînta la apropierea lui.

– Ar fi mai bine să te îmbraci. A sărutat-o profund şi s-a tras un pic înapoi. Îmi place gustul tău!

– Gurile sînt pentru dentist, a răspuns încercînd să pară dispreţuitoare.

Aaron a rîs şi a privit-o în ochi.

– Hai să discutăm problema asta.

– Acum vă jucaţi? Nu mergem pe plajă? s-a plîns Kim din uşă ţinînd-o pe Sara de mînă. Lee îi privea peste umărul lui Kim.

Aaron a strîns-o mai tare pe Derry.

– Mămicile şi tăticii se joacă şi ei, le-a spus blînd. Intraţi.

Kim şi Sara au intrat imediat, Lee a rămas în urmă.

Capitulare

– Pune-mă jos, a şuierat Derry printre dinţii strînşi.

– Binè, dar avem de terminat ce-am început. Să nu uiţi, că eu n-o să uit.

Derry a simţit cum se înroşeşte, l-a poftit pe Lee să intre şi, cu o mînă, şi-a ţinut prosopul care amenința să se desfacă.

– Le-am spus că trebuie să aşteptăm pe terasă, a pronunţat Lee cu grijă fiecare cuvînt.

– Nu, nu fi caraghios! Derry si-a tras sufletul cu un ochi prudent spre Aaron care le şoptea ceva fetelelor. Daţi-mi cinci minute, drăguţilor, şi sînt gata. Derry a înşfăcat lenjeria, şortul şi o bluză cu mîneci scurte roz-aprins. şi a fugit din cameră.

Cînd s-a întors – nu după cinci, ci după nouă minute, aşa a informat-o Lee cu o luminiţă amuzată în ochi – Aaron era gata şi se sprijinea de perete de parcă ar fi aşteptat-o ore în şir. Toţi s-au amuzat de glumă.

Era blîndă înserarea în Bermuda. Portocaliul luminos, violetul şi auriul de pe cer făceau să pălească cele cîteva stele apărute timpuriu. Nisipul era argintiu, strălucitor şi catifelat.

Sara, cu ochii mari la freamătul valurilor care

se năpusteau pe plajă, a vrut jos din braţele lui Aaron, cu „pătulică dlagă" strînsă lîngă feţişoara ei. A mers cu opinteli pînă la marginea apei. Şi Kim şi Lee au alergat la ţărm.

– Or să se umple de nisip şi-or să se ude, a rîs Aaron. Sara a aruncat nisip în direcţia apei, apoi s-a întors înapoi, la ei, fericită pentru fapta dusă la bun sfîrşit.

– Da, a aprobat-o Derry şi a deschis braţele spre copilul care păşea nesigur. E un loc minunat pentru ei, aici. Or să se simtă excelent în vacanţa asta.

Aaron privea o cursă navală plutind cu luminile aprinse pe punte, cu muzică şi părînd a trece chiar prin faţa lor, iar nu la cîteva mile depărtare.

La întoarcerea acasă, Sara adormise cu capul pe umărul lui Derry, iar Kim pe cel al lui Aaron. Lee, de obicei atît de tăcut, descria în amănunt carcasa mare a unui vas portughez de luptă care naufragiase pe nisipul plajei.

– Se moare din înţepătura meduzei? a întrebat Lee cu un amestec de frică şi respect în voce.

– De la una, nu, a răspuns Aaron, dar o

colonie întreagă poate fi periculoasă. Meduzele sînt rele.

Lee a dat din cap şi iar a întrebat:

– Şi-o să şi pescuim , şi o să facem şi altele?

– Şi-o să navigăm cu barca, şi-o să înotăm, şi-o să ne scufundăm...

Aaron părea serios, dar ochii îi sclipeau amuzaţi de entuziasmul băiatului.

Urcînd scara cea mare şi curbă, planurile deveneau mai măreţe cu fiecare treaptă. Derry simţea că-i vin lacrimile în ochi auzindu-l pe Lee cum se deschide pentru prima oară. Avea nevoie de un tată. Avea nevoie de Aaron. Şi eu am nevoie de el, a gemut în sine şi totodată s- a gîndit că era o nebună dacă se lăsa din nou cucerită de farmecul lui. N-o să mă las cucerită, s-a luptat cu sine, aşezînd fetiţa în chiuveta din baia fetelor, ca s-o spele de nisip. Sara aproape că nu s-a trezit pînă cînd a spălat-o Derry. Guriţa deschisă în somn arăta ca un boboc de trandafir. Derry a îmbrăţişat-o pe fetiţa durdulie şi a sărutat-o înainte de a o aşeza în pătuţul ei. S-a dus şi la Kim s-o sărute. Fetiţa era aproape adomită.

A stat în uşa camerei lui Lee şi i-a ascultat pe

el şi pe Aaron.

– *Mai spune-mi ceva şi adorm. Ce fel de* peşte vom prinde? Lee s-a lăsat mai jos sub cuvertura uşoară. Aerul condiţionat era oprit şi briza oceanului intra în voie în cameră.

– Peşte de stîncă, i-a răspuns pe loc Aaron. Noapte bună.

Lee a respirat uşurat.

– Bună... şi mulţumesc. Îmi place Bermuda.

– Şi mie.

Cînd Aaron s-a ridicat de pe pat, Derry a intrat.

– Noapte bună, Lee.

Lee şi-a întins spre ea braţele subţiri şi a îmbrăţişat-o.

– Aaron îmi place mult mai mult decît Gerald, i-a şoptit lui Derry.

Ea a dat din cap, l-a sărutat şi s-a ridicat să plece. Aaron a aşteptat-o să iasă ea prima.

– Mergem pe verandă să bem un păhăruţ?

– Mai bine mă duc la culcare, a încercat Derry.

– Vino numai cît beau eu. Vreau să-ţi vorbesc. Se simţea încordarea din vocea lui Aaron. Nu i-a dat drumul la braţ.

– Nu se poate să aştepţi pînă mîine?

– Nu, nu se poate.

– Bine, vin cu tine. Dar puţin, că vreau să mă culc.

– Şi eu vin cu tine la culcare.

Derry s-a luptat cu valul cald care i s-a ridicat în corp la gîndul că o să facă dragoste cu Aaron, o să doarmă în braţele lui. A ocolit privirea lui cînd au coborît spre verandă.

– Ce ziceai? a tuşit Derry ca să-şi dreagă glasul. S-a lăsat pe un scaun împletit, acoperit cu bumbac verde cu alb. Despre ce doreai să-mi vorbeşti fără întîrziere?

– L-ai auzit pe Lee adineauri, cînd a spus că-i place Bermuda?

Aaron a turnat whisky irlandez peste cuburile de gheaţă şi a luat o înghiţitură.

– Da. Derry a bătut nerăbdătoare din picior. De ce era Aaron atît de ambiguu cu ea? Da, l-am auzit.

– Ei bine, cred că şi fetelor le place aici. Jim şi Barrow fac mare caz de ele, dar Telford este blîndă, însă fermă cu ei toţi.

– Este o presupunere hazardată pentru o singură zi de vacanţă, s- a mişcat Derry pe

scaun.

– Astă-i mai mult ca o vacanţă, Derry.

S-a încruntat la el.

– Ce vrei să spui? Explică-mi care-i pricina discuţiei ăsteia.

– Foarte bine. A dat pe gît restul de whisky, apoi a pus cu zgomot paharul pe măsuţa dintre ei. O să trăim aici o vreme.

– Cum? Derry a sărit în picioare, bătăioasă, cu braţele în şold. Am o slujbă, poate nu ştiai, şi vacanţa de primăvară a copiilor se termină în curînd. Nu putem sta aici decît pentru o scurtă vacanţă.

– Am luat legătura cu firma ta şi cu şcoala şi...

– Cum? Cum ai îndrăznit? N-ai nici un drept. Vocea lui Derry se ridica din ce în ce.

– Sînt soţul tău!

– Dar nu proprietarul meu. Îmi place slujba mea. Sînt potrivită pentru ceea ce lucrez...

– Eşti o mamă şi ai responsabilităţi de mamă, a ripostat Aaron. Asta e ca o slujbă întreagă, ar trebui să ştii.

– Ştiu asta. Dar cînd ne întoarcem, eu hotărăsc dacă renunţ sau nu la slujbă.

– O să stăm aici mai mult timp.

– Copiii? Şcoala? Lui Derry i se strangulase vocea.

– I-am înscris la St.George. Încep de luni.

Şase

Windrift devenise ca o tabără în asediu de cînd Aaron îi făcuse dezvăluirea din urmă cu trei nopţi. Ea aproape că nu-i vorbea, dar asta nu-l împiedica să facă dragoste cu ea în fiecare noapte. Îşi blestema corpul trădător care devenea piftie la atingerea lui, gura care-i răspundea la sărut, braţele ei care-l trăgeau mai aproape.

Capitulare

A suspinat cu uşurare privind pe veranda care se desfăcea în clopot pe panta înclinată spre ocean. Hibiscuşii înfloriseră într-o multitudine de culori aproape prea tari pentru ochi. Astăzi Aaron plecase la St.Thomas şi Barrow se dusese cu el.

Telford o să-i ducă la plajă pe copii. Jim Sagawa venea şi el, iar Derry o să poată înota împreună cu el. Kim şi Sara ţopăiau de încîntare coborînd pe cărarea care ducea spre plajă.

– Mie nu-mi prea plac copiii şi te asigur că n-am vrut să vin în Bermuda cu tine şi Aaron, i-a zis Jim şi a zîmbit. Dar aceşti copii îmi plac. Sînt amuzanţi şi deştepţi.

– Nu cumva fiindcă Kim ţi-a spus ieri că eşti minunat? l-a întrebat Derry.

Jim a rîs.

– Trebuie să admiţi că fetiţa are bun-gust. I-a zîmbit lui Derry şi a aranjat-o pe Sara pe pătura aşternută de Telford. Jim părea îngrijorat. Crezi c-o să le fie greu să înceapă altă şcoală după ce au început-o în America?

Derry a inspirat adînc.

– Am vorbit cu amîndoi şi ei spun că le place în Bermuda şi vor să rămînă, dar tot sînt

emoţionată că încep astăzi. Profesorii mi-au spus că e cel mai bine să-i aduc în recreaţie. Derry şi-a muşcat buzele. O să-ţi pot spune mai multe după ce se întorc acasă.

Şi-a rulat frumos blugii şi i-a pus în colţul păturii fără să-şi desprindă ochii de la copiii care atacau apele înspumate şi se retrăgeau din faţa valurilor care se spărgeau de mal.

– Nu trebuie să-i iau la întoarcere. Am abonament la autobuz şi mi s-a spus că o să fie atenţi la ei şoferii autobuzelor.

Derry i-a dat lui Telford crema de soare pentru copii.

– Doar n-o să ai încredere în şoferi să ni-i aducă pe copii la capătul şoselei? Oh, nu mă privi aşa, Derry. Tu n-ai destulă încredere nici în inimoasa Telford.

– Ba da, am, a protestat ea şi şi-a luat casca de baie, sărind în picioare. Cine ştie, s-ar putea nici să nu fiu acasă cînd se întorc ei; poate mă duc la cumpărături la Hamilton.

– Vrei să-ţi împrumut motoreta mea ca să nu iei autobuzul? Are două coşuri pentru transport în care pot intra foarte multe pachete. Jim s-a ridicat şi el şi a luat-o înspre apă.

– Poate că da. Derry şi-a blestemat lăudăroşenia care o silea la o excursie pe care nu şi-o dorise.

S-a jucat un timp cu copiii în apa mică, apoi i-a lăsat în grija lui Jim şi a lui Telford ca să înoate în apa adîncă. A înotat întîi spre larg, apoi paralel cu ţărmul. Răsufla cu gîfîituri adînci şi apa îi alinta corpul. Şi-a dat seama că o trage un curent înspre stînci. Era un loc despre care Aaron o prevenise în anii trecuţi cînd mai fuseseră la Windrift.

S-a întors şi a înotat înapoi, dar a nimerit tot în apă adîncă. Pînă şi-a corectat unghiul ca să se înapoieze spre plajă, a început să răsufle cu mare greutate.

– Am crezut c-o să fiu nevoit să vin să te remorchez, doamnă, i-a reproşat Jim.

– Te întrec oricînd la viteză în apă, a bravat Derry fiindcă ştia că Jim e la fel de bun înotător ca şi Aaron.

– Zău? a rînjit Jim.

Lee aştepta cu echipamentul de înot subacvatic alături.

– Jim a spus că pot încerca să înot sub apă azi. Pot, Derry? şi-a mijit Lee ochii spre ea.

A inspirat adînc.

– Mi-ar fi plăcut să fie şi Aaron aici, dar cred că poţi începe cu primele instrucţiuni. Băiatul şi-a plesnit coapsele într-o neobişnuită manifestare de emoţie.

Jim a dat din umeri.

– Marele om o să-mi scoată ochii pentru asta, fără îndoială, dar... la naiba. Vino, Lee! Mă pricep mai bine decît Aaron. Lee l-a privit solemn.

– Nu cred că eşti mai bun ca Tati, la asta.

Băiatul s-a întors înspre grămada de costume de lîngă apă.

Derry s-a înecat şi ochii i s-au umplut de lacrimi. Lee îl acceptase pe Aaron ca tată! Aşa i-a spus, „Tati". Lacrimile i s-au transformat în rîs cînd l-a privit pe Jim. Rămăsese cu gura căscată uitîndu-se după Lee.

– Să-mi spui cum ar face marele om, Derry, a zîmbit el admirativ.

Ea a dat din cap şi Lee a început să înveţe cufundarea sub apă ca pe ceva absolut natural. Cînd Jim şi-a dat seama că lecţia durase destul, l-a lăsat pe Lee şi a luat-o pe Derry la apă adîncă şi ea a putut admira recifuI de coral. Şi-a

amintit că Aaron a prevenit-o să fie atentă la ascuţişul acestor creaturi marine.

După vreo oră au făcut o pauză la cererea lui Jim. Derry nu-şi simţise oboseala pînă cînd nu a ajuns pe pătură, lîngă copii. Atunci au început să-i tremure muşchii picioarelor. Sara moţăia sub baldachinul ridicat pentru umbră. Lee şi Kim săpau tranşee în jurul castelelor lor de nisip, Jim se uita la ei, apoi li s-a alăturat să sape şi să construiască la fel de harnic precum copiii.

Telford s-a aşezat lîngă Derry care moţăia pe pătură. Derry a clipit des la ea să-şi alunge somnul din ochi.

– Doamnă Lathrop... ştiu că-i iubiţi foarte mult pe copii, dar vreau să vă spun că şi eu am început să ţin la ei, deşi îi cunosc de puţin timp. N-aş lăsa pe nimeni să le facă rău.

Derry s-a înroşit, dar nu de la soare.

– Ştiu asta, doamnă Telford...

– Vă rog, doar Telford, i-a zîmbit femeia. E mai uşor pentru copii.

Derry i-a zîmbit simţind şi ea că se dizolvă starea de tensiune pe care singură şi-o întreţinuse.

– Numele tău sună cam ca numele unui

unchi al soţului meu, Rupert Telbridge.

– Da, numele meu e englezesc de patru generaţii.

Cînd Telford s-a întors la Sara, Derry se simţea mult mai uşurată în legătură cu guvernanta.

Jim a vrut să-i însoţească atunci cînd a dus copiii cu autobuzul la şcoala din St.George. În curtea şcolii erau mulţi copii şi Derry a fost cu sufletul la gură pînă cînd doi băieţi au aterizat lîngă Lee şi i-au spus numele lor. Lee o trăgea după el pe Kim intimidată.

O fetiţă cu bucle blonde şi ochii mari a venit la Kim şi i-a spus:

– Bună! apoi a chicotit cu mîna la gură.

Derry a oftat adînc şi a continuat să vegheze. S-a bucurat că Jim era cu ea cînd a semnat actele cu directorul şcolii. Copiii au sărutat-o grăbiţi şi au alergat înapoi la noii lor prieteni.

– Nu-i uşor să fii mamă, nu-i aşa? i-a zis Jim şi i-a întins o batistă în vreme ce aşteptau autobuzul.

– E groaznic. Derry şi-a tras nasul şi s-a uitat în urmă înainte de a lua autobuzul spre Windrift.

Capitulare

O oră mai tîrziu, Derry l-a asigurat pe Jim că se pricepea să meargă pe motoretă, deşi nu era prea adevărat.

I-a trimis un zîmbet înfumurat lui Jim care părea îngrijorat, dar stomacul o strîngea din cauza emoţiei cînd a coborît şoseaua în curbă. A ajuns fără incidente pînă la şoseaua principală care ducea la Hamilton. A mai cîştigat puţină încredere în sine pe drum. Lumea îi făcea cu mîna şi Derry a încercat să răspundă la fel, dar motoreta s-a comportat alarmant cînd era ţinută cu o singură mînă. De aceea Derry s-a mulţumit numai să zîmbească şi să-şi încline capul.

Drumul principal era cu totul altceva. Aproape la fel de îngust ca drumurile lăturalnice şi exact la fel de plin de serpentine, însă autobuzele vîjîiau pe lîngă ea. I s-a ridicat părul măciucă în cap cînd un autobuz a hîrîit în spatele ei, iar şoferul a redus iritat viteza ca să treacă pe lîngă ea. Cînd, în fine, a depăşit-o, Derry şi-a simţit transpiraţia rece şi a tuşit din cauza gazelor de la eşapament.

I s-a părut că i s-au sudat mîinile de ghidonul motoretei pînă a ajuns la Hamilton. Îşi simţea ochii dureroşi sub ochelarii de plastic şi îşi

dorea să fi făcut ceva antrenament înainte de excursia asta.

A uitat toate grijile după ce a cumpărat o îngheţată cu care şi-a răcorit gura uscată. S-a plimbat pe străzile Trimingham, Cooper, Pringle, apoi pe strada principală. Dintr-un vapor debarcau pasagerii. O poliţistă era cocoţată pe pontonul ei de trafic. De la magazinul cu ţesături irlandeze a cumpărat bumbac crem, brodat, care se potrivea la masa *Sheraton* de la Windrift.

S-a mai plimbat pe străzi, prin magazine, a studiat vitrinele cu servicii de masă *Beller*, pahare de cristal *Waterford*, lîneturi de tot felul. A găsit tricouri de bumbac pentru copii şi a luat unul verde ca ochii lui pentru Aaron.

Aproape că a pierdut noţiunea timpului studiind stofele ecosez. A cumpărat fuste pentru fete şi şorturi pentru Lee şi Aaron.

Euforia ei pentru cumpărături s-a spulberat cînd şi-a dat seama că avea prea multe pachete ca să încapă în coşurile motoretei. A văzut întîmplător, în vitrina unui magazin, un rucsac mare, portocaliu. A intrat şi l-a cumpărat. Vînzătorul, amabil, a ajutat-o să-şi aşeze cumpărăturile în el şi să şi-l pună pe spate.

Prima jumătate de milă a mers bine, doar că nu mai vedea în oglinda laterală. S-a concentrat să rămînă pe partea stîngă şi n-a deviat decît de două ori spre dreapta. Mai avea de parcurs vreo jumătate de drum pînă acasă cînd a început să simtă greutatea şi durerea din umeri. A încercat să se aşeze mai bine pe motoretă şi s-a trezit pe banda opusă.

O maşină Ferrari a şuierat în curbă mergînd invers faţă de ea. A avut o clipă viziunea lui Aaron cu ochii ieşiţi din orbite, cu gura căscată. A prins imaginea maşinii lui Aaron întorcînd în „V" după ce pusese violent frînele.

Un claxon de autobuz a făcut-o să-şi întoarcă din nou capul. Se afla pe banda opusă. S-a corectat şi autobuzul a măturat pe lîngă ea în vreme ce şoferul scutura furios din cap.

Derry a încercat să redreseze motoreta, dar n-a reuşit, a coborît într-un şănţuleţ, a urcat şi a patinat mai departe, în argila grasă a unei grădini de curînd săpate. Derry a fost aruncată pe pămîntul umed.

Căderea a fost uşoară, dar s-a înfuriat teribil cînd s-a aşezat în fund şi şi-a văzut pachetele împrăştiate prin noroi.

A constatat că n-a distrus plantele care răsăreau în grădină. Căzuse pe margine, între buruieni.

Şi-a smuls casca şi s-a ridicat. L-a văzut pe Aaron sărind peste şanţ. Proprietarul grădinii s-a apropiat şi el lent.

– Derry, Derry, te-ai lovit? Aaron a venit spre ea cu braţele întinse.

Ea a întins acuzator arătătorul.

– Tu-tu, tîmpitule! Tu-tu, obstrucţionistule! Tu-tu, smucitule!

Proprietarul s-a oprit.

– Trebuia să te aresteze! Ce-ai vrut să faci? Să mă omori?

Aaron s-a oprit de parcă-l trăgea cineva din spate şi a examinat-o din cap pînă-n picioare.

– Eu? Tu singură făceai orice ca să ţi se-ntîmple treaba asta. Unde-ai învăţat să conduci motoreta? La Kamikaze?

– Cum? Derry şi-a proptit mîinile pline de noroi în şolduri. Aşa eşti mereu tu, filistinule, mistreţ înrăit! Uite ce pagubă ai făcut grădinii, criminalule! Derry s-a întors spre proprietarul care îi privea uimit pe amîndoi.

– Dacă te hotărăşti să-l dai în judecată pe

acest vandal o să-ţi fiu martor.

– O nu, nu e...

– Derry! Aaron i-a pronunţat numele ca pe o înjurătură.

– Dacă nu, poate te dau eu în judecată.

Şi-a scos în afară bărbia. A ţipat cînd a văzut tricoul cumpărat pentru Kim ieşind pe jumătate din rucsac. L-a pus la loc.

– Gata, te dau eu în judecată! Sper să te trimită în Insula Dracului. A continuat să-l bombăne şi să-i arunce priviri ucigaşe, iar el a ajutat-o să adune pachetele. Insula Dracului franceză, nu engleză. De altfel a fost desfiinţată.

– Ai o pată de noroi pe faţă.

– O să-i pun pe francezi s-o reînfiinţeze şi voi unge ghilotina cu ulei.

Proprietarul grădinii s-a prezentat ca fiind Dudley Warrington, pensionar. A curăţat motoreta de cîţiva bulgări de pămînt şi a ridicat-o. Aaron a vrut să-l ajute.

– Nu e nici o osteneală. Sînt obişnuit cu astea. Nu e nici o pagubă, aşa că nu vă faceţi griji. Sînt mulţumit că doamna nu s-a lovit.

Derry s-a uitat urît la omul prietenos.

– Sînt sigură că unele plante au avut de

suferit la rădăcină.

– Nicidecum, nicidecum. Omul le tot zîmbea cînd au ajuns înapoi în drum, dar Derry fierbea şi n-a auzit ce mai spunea bărbatul acela. Da, înţeleg. Nevasta mea e la fel de neîndemînatică atunci cînd conduce.

– Poftim? s-a răsucit Derry spre om.

Aaron a strîns-o tare de braţ.

– Să plecăm.

A dus-o pînă la Ferrari după ce s-a înţeles cu omul să ia motoreta mai tîrziu cu un microbuz.

Omul le-a făcut cu mîna pînă cînd nu l-au mai văzut.

– Tu, răpitorule! a scrîşnit Derry strîngînd casca de motocicletă pînă au durut-o degetele. Eşti un şofer înfiorător.

– Derry, dacă mai încerci vreodată să faci cascadorie o să te bat la fundul tău rotund pînă o să se înroşească.

– Nu mă ameninţa, bătăuşule! Am de gînd să mai merg cu motoreta.

– Îţi interzic pînă n-o să înveţi cum se merge.

– Interzici? Ascultă...

– Crede-mă cînd îţi spun. Pînă îţi dau o maşină, să te deplasezi cu transportul public.

Sistemul e bun şi sigur.

Derry a fumegat. Au mers tăcuţi prin curbe şi pante. S-a mirat cînd Aaron a cotit spre St.George, dar şi-a strîns buzele şi nu l-a întrebat de destinaţie. A parcat maşina pe o alee din spatele bisericii anglicane *St.Peter*, s-a întors spre ea şi a şters-o pe faţă de noroi cu batista.

– Trebuie să ridic un transport de whisky şi vin comandat de Laszlo. Vii cu mine sau rămîi aici?

Vocea lui Aaron era rece.

S-a hotărît să rămînă în maşină... chiar dacă briza răcoroasă şoptea prin palmierul regal din curtea bisericii, chiar dacă peisajul plin de căsuţele care se căţărau pe dealul de la St.George îi bucura ochii.

– Ba vin cu tine, a murmurat, a deschis portiera şi a ieşit pe trotuar înaintea lui Aaron. A trîntit uşa şi nu s-a mai uitat înapoi.

Aaron a apucat-o de braţ şi şi-a potrivit pasul cu al ei.

– Cînd o să încetezi să te lupţi cu mine?

– Cînd o să îngheţe iadul! Derry a strîns din dinţi şi a încercat să-şi elibereze braţul. Un om în costum de cleric mergea pe o alee.

A dat din cap şi le-a spus:

– Ce zi frumoasă!

Derry a zîmbit forţat.

– Da, bună ziua.

– Soţiei mele îi place vremea asa, i-a zîmbit Aaron pastorului şi şi-a trecut braţul pe după umerii lui Derry.

– Dă-mi drumul! a şuierat ea.

– Dacă promiţi să fii cuminte. Promiţi?

– Da, da, a ridicat Derry din umeri.

– Zîmbeşte, şi-ţi cumpăr un cornet cu îngheţată!

Derry a şi început să saliveze, iar stomacul îi chiorăia în acelaşi timp.

– O să iau o cacao cu lapte şi frişcă.

S-au plimbat încet prin oraşul pitoresc, sorbindu-şi băuturile cu paiul. Derry i-a arătat magazinul cu vinuri, dar Aaron n-a vrut să intre.

– O să le luăm la întoarcere. Hai în port să vedem ce vase au venit din State.

Derry s-a mirat observînd cît de multe goelete erau sub pavilion american. Aaron i-a amintit că se aflau la mai puţin de opt sute de mile de coasta Carolinei.

O blondă înaltă cu cozi împletite şi cu sînii

ieşind din sutienul costumului de baie i-a făcut cu mîna lui Aaron şi şi-a ridicat paharul cu bere a invitaţie.

Lui Derry i-a venit să-l îmbrîncească în apă cînd Aaron i-a făcut femeii semn cu mîna şi a rîs.

– Ce eficienţă pe tine! Ai ţine un harem întreg, a observat Derry cu un zîmbet de pisică *Cheshire* şi a privit peste golf.

– Temperament, temperament! Uşurel. Simt de-aici cum ţi s-a înfierbîntat sîngele. Hai cu mine în Trimingham, vreau să iau ceva ce am comandat mai demult.

Derry l-a urmat ţeapănă şi ofensată, iar cu ochii trasa o ţintă imaginară între omoplaţii lui.

În magazin, Derry a trebuit să se oprească o clipă ca să-şi obişnuiască ochii cu semiobscuritatea de-acolo.

Aaron, cu un zîmbet de băieţaş, îi făcea semn cu mîna.

– Iubito, cum îţi place? În faţa femeii amabile care îl servea pe Aaron se afla o lampă *Waterford* înaltă, din cristal pur care reflecta culorile din jur.

– Sigur că-mi place, a îngînat Derry mîngîind supafaţa tăiată cu multe faţete.

– E a ta. La mulţi ani de aniversare. Aaron s-a aplecat spre ea şi i-a sărutat gura deschisă.

– Nu e aniversarea nici uneia dintre căsătoriile noastre, a mormăit ea.

Aaron a rîs fără să-i dea drumul şi i-a făcut semn femeii să împacheteze lampa şi s-o trimită la Windrift.

– Cum poţi uita aniversarea zilei în care ne-am întîlnit? De obicei, bărbaţii uită aniversările.

Lui Derry i se tăiase răsuflarea. Nu era în stare să pronunţe un cuvînt nici dacă viaţa ei ar fi depins de asta.

– Eu n-am uitat, i-a şoptit el şi a condus-o spre nişte eşarfe minunat colorate, din lînă diafană. S-a întins după una de culoare turcoaz pal.

– Asta este culoarea ta.

După ce au părăsit magazinul, s-a plimbat prin centrul comercial, au privit vitrinele, dar nu au mai intrat nicăieri. Aaron o ţinea de mînă, cît mai aproape de el.

Derry era euforică. Aaron a informat-o că era timpul să se întoarcă acasă. Copiii aveau să vină şi ei curînd cu autobuzul şi ar mai vrea să petreacă un pic singuri...

Capitulare

Inima lui Derry a bătut mai tare auzindu-i vocea uşor răguşită. I se înmuiaseră genunchii. În maşină, Derry respira grăbit şi simţea parcă pulsul accelerat al lui Aaron. Maşina a pornit în viteză pe curbele care duceau spre Windrift şi au ajuns foarte repede acasă.

Nici cînd au ieşit din maşină n-au scos o vorbă.

Laszlo nu era pe acolo cînd Aaron a luat-o pe sus, pe scara spiralată. După ce au intrat în camera lor, Aaron a pus-o jos şi a încuiat uşa cu cheia.

– În sfîrşit, a murmurat el înaintînd, şi-a descheiat cămaşa brutal şi unul din nasturi a sărit, dispărînd pe covor.

– Aaron... eu. Îi tremura tot corpul lipit de al lui.

– Fără vorbe, Derry. M-ai speriat ca dracu' azi. Cînd mă gîndesc la ce s-ar fi putut întîmpla, îmi vine să te pun pe genunchi şi să te bat la fund.

– Încearcă, a murmurat Derry. O să-ţi dau un pumn în nas. A scîncit cînd Aaron a gîdilat-o în ureche cu răsuflarea lui.

– Tigrule mic, a rîs Aaron. I-a acoperit gura

cu gura lui nemaiaşteptîndu-i părerea.

Dorinţa lui Aaron, mîinile lui fierbinţi au încălzit-o din creştet pînă-n tălpi.

– Nu vin în curînd copiii? a întrebat Derry cînd Aaron i-a desfăcut blugii.

– Nu încă, a mormăit el răguşit şi i-a scos sutienul. Îmi plac sînii tăi. Fiecare silabă a lui părea că pulsează în sîngele ei. Aaron a eliberat-o şi de chiloţi şi şi-a apăsat gura pe abdomenul ei.

Derry a închis ochii cînd Aaron s-a ridicat cu ea în braţe. A oftat cînd a simţit pe spate mătasea cearceafurilor. L-a prins de gît cu braţele.

– Iubeşte-mă, Derry, iubeşte-mă.

– Aaron...

– Îmi place să fac dragoste cu tine ziua, a murmurat el. Îmi place pielea ta, îmi plac coapsele moi... asta...

Şi-a ridicat capul s-o privească visător şi mîinile lui au făcut uşoare mişcări circulare în partea de jos a abdomenului ei. Cînd Derry a strigat, lui i s-a ridicat tot sîngele în cap.

– Eşti a mea, Derry. Întotdeauma vei fi a mea!

– Tiranule!

– Da, floarea mea cu ochi de clopoţel. A mîngîiat-o pe partea interioară a coapsei.

– Aaron.

– Da, îngeraş! Îţi place aşa?

– Poate... a spus Derry oftînd şi Aaron a rîs. Răsuflarea lui fierbinte i-a mîngîiat pielea şi gura a cercetat-o senzual de sus în jos, pe tot corpul.

Derry s-a revoltat pe moment pentru că el o poate stăpîni atît de uşor, apoi n-a mai avut nici un gînd lucid. Aaron a devenit singura ei ancoră, singura realitate. Corpul lui se mişca odată cu al ei, furios, puternic. Explozia sincronizată i-a trimis împreună într-o lume aparte.

Lungi momente după aceea, Derry încă mai era în braţele soţului ei.

Aaron şi cu ea făcuseră dragoste de nenumărate ori în timpul primei căsătorii. De fapt, în primii lor ani împreună era imposibil să fie singuri fără ca dragostea să nu erupă între ei. După a doua căsătorie era la fel, deşi copiii îi puteau împiedica uneori, dar fascinaţia persista. Totuşi, acum Derry se simţea altfel. Era ceva nelămurit, imposibil de descris.

– Este minunat pentru noi, nu-i aşa, iubito? a

fredonat Aaron la urechea ei.

Înainte de a-i putea răspunde a văzut ceasul.

– Oh! S-a luptat să se elibereze de Aaron şi s-a ridicat. Autobuzul!

– Ce autobuz?

– Şcoala se termină în două minute. Vreau să mă duc în staţie să întîmpin copiii. L-a tras de braţ. Sînt sigură că Sara s-a trezit din somn. O iau cu mine să-i întîmpin pe Kim şi pe Lee.

– Vin cu tine, a zis Aaron. A coborît prin spatele ei şi a ridicat-o în braţe. Aşa cum te ştiu, întîi o să faci un duş. Cînd ne-am căsătorit prima dată am fost sigur c-o să te transformi într-o prună încreţită, atît de mult stăteai în baie.

Derry l-a sărutat pe umăr.

– Ba tu faci mai multe duşuri ca mine.

El i-a dat drumul în cadă.

– Aaron, mulţumesc pentru lampă şi eşarfă. A fost frumos din partea ta şi-ţi sînt recunoscătoare.

– Şi eu îţi sînt recunoscător pentru darul pe care mi l-ai făcut tu mine, Derry. Aaron a pus pe burete săpun parfumat *Joy* din care avea o provizie remarcabilă şi a frecat-o pe spate.

Jucăuşă, Derry a înşfăcat buretele şi l-a

frecat pe piept. El a ţipat şi s-a lăsat pe spate făcînd-o pe Derry să rîdă.

Nu au întîrziat cu toată bombăneala lui Aaron cînd şi-a uscat părul. Sara cea mică a gîngurit bucuroasă cînd au plecat pe drumul şerpuit. I-a plăcut şi floarea de hibiscus pe care a rupt-o Aaron şi i-a dat-o scuturată de insecte.

– Uite, uite, uite. Sara scutură floarea spre Derry.

– E frumoasă, dulceaţă mică. Roz-aprins e culoarea cea mai potrivită pentru fetiţa mea mică, a cîntat Derry şi a întins mîna să strîngă genunchiul rotofei de lîngă gîtul lui Aaron.

– Nu mică, fetiţă mare, a subliniat emfatic Sara dînd din cap.

Aaron a rîs.

– Ia vezi, mami. Habar n-aveai că la noi nu există bebeluşi, ci doar puştoaice ma-a-ari?

Aaron a întors capul şi a sărutat piciorul micuţei de pe umărul lui.

Derry a simţit o tandreţe sfîşietoare privindu-i pe amîndoi. Mîinile Sarei s-a înnodat în părul des, blond-închis al lui Aaron, iar ochii ei erau rotunzi ca monedele cînd privea în jur din adăpostul sigur de sus.

Cînd au ajuns la poalele drumului, Aaron a coborît copilul de pe umeri şi i-a atras atenţia să nu se aventureze pe şosea.

Deodată, de cealaltă parte a şoselei a apărut cu nonşalanţă o corcitură de cîine. Fetiţa l-a arătat cu mîna şi a exclamat cu vocea subţire şi pătrunzătoare ca o goarnă:

– Mio, Mio, Mio! Şi-a ridicat braţele către cîine şi i-a tremurat buza cînd cîinele s-a oprit o clipă, apoi a plecat mai departe. Sara l-a privit pe Aaron dezamăgită. Mio. I s-a oprit vocea în gît.

Derry s-a aplecat spre ea şi a îmbrăţişat-o. Apoi i-a explicat lui Aaron care era nedumerit:

– Îi e dor de Milo. Ea şi cîinele erau nedespărţiţi.

Aaron a încercat s-o consoleze pe fetiţă.

– Nu-ţi pot aduce cîinele chiar imediat, dar se ocupă oamenii mei de asta.

– Te-ai şi interesat? Derry l-a privit cu surprindere.

Aaron a zîmbit încurcat.

– Da, Derry. Că cei mici au nevoie de animalul lor preferat.

Sîngele i-a năvălit în obraji.

– N-am vrut să spun că nu eşti sensibil la nevoile lor, Aaron, dar n-am ştiut...

– Nu m-ai înţeles, a rostit el aspru. Nimeni nu ştie asta mai bine ca mine, doamnă.

Aaron s-a ridicat de lîngă fetiţă. Faţa lui părea cioplită în lemn.

– Vine autobuzul.

Kim a coborît din autobuz. Lee a urmat-o tăcut, dar vesel.

– ... şi tati, am văzut un cuib de pasăre şi am atins cuibul şi... am văzut... şi mîine trebuie să aduc un pacheţel cu prînzul şi...

Lee i-a zîmbit lui Derry.

– A fost bine. S-a uitat la Aaron. Au *soccer* dar îl numesc fotbal – şi cricket.

– Ne putem exersa pe pajişte, i-a zis Aaron băiatului. Deşi nu sînt prea grozav la cricket.

Lee l-a consolat.

– Lasă că te învăţ eu.

Derry era emoţionată. Nu-l mai văzuse niciodată pe Lee atît de relaxat, de încrezător, cum era cu Aaron. Aaron cu Sara pe umăr a început urcarea lentă pe cărare.

– ... şi nu sînt bătăuşi ca Timmy Dearborn, cred. Kim s-a încruntat gînditoare, apoi s-a

destins. Pisica lui Marybelle Wilcox are pisoi şi ea spune că poate să-mi dea unul.

Aaron s-a întors şi a întrebat-o:

– Ţi-a spus prietena ta, Marybelle cînd vor fi pisoii înţărcaţi?

Kim l-a privit cu ochii mari.

– Luăm un pisoi, Tati?

– Pisicuţă, a spus Sara.

Lee s-a uitat grav de la Derry la Aaron şi n-a spus nimic.

– Ce crezi, Mami?

Derry i-a privit pe toţi.

– Cred că Windrift are mare nevoie de o pisică. Nu poţi şti niciodată dacă n-apar şoarecii să cucerească lumea.

Kim a început să strige de bucurie. Sara a aplaudat. Lee a inspirat adînc şi a zîmbit încrezător.

Pisica Tom E. era o mingiucă de puf alb-gri cu ochişori strălucitori, albaştri, care vor deveni aurii, aşa i-a asigurat Laszlo pe copii.

Copiii ar fi rămas ore în şir întinşi pe burtă să privească la năzbîtiile pisicuţei cu un mosor de aţă, o minge de cauciuc sau un şoarece de plastic.

Jim Sagawa s-a cam enervat cînd nevinovata

creatură i-a agăţat cîteva fire din noul lui pulover roz, tricotat, din bumbac.

– Numai din pricina copiilor nu o s-o înec pe pacostea asta! a bombănit faţă de Derry privind la năzdrăvăniile din curte, în vreme ce sprînceana i se ridicase deasupra peteculuí care-i acoperea un ochi.

Două zile mai tîrziu, cînd Tom E. s-a pierdut şi copiii erau disperaţi, Jim şi Barrow au scotocit pretutindeni prin grădină în vreme ce Laszlo răscolea întreaga casă.

Cînd Jim l-a găsit pe Tom E. dormind sub un hibiscus, şi l-a cuibărit sub bărbie şi i l-a dat cu oarecare părere de rău lui Kim cea nerăbdătoare.

A remarcat că Derry îl observase, aşa că a dat din umeri.

– N-am vrut decît să-i ajut pe copii.

– Te cred, nu-i vorba de altceva, i-a zîmbit Derry bărbatului care se îmbujorase.

Pentru Lee şi Kim a fost bine la şcoală, mai cu seamă după ce Lee a intrat în echipa de fotbal, iar el şi Kim s-au cunoscut cu gemenii Wendell, Archer şi Ann. Deşi Ann avea cu doi ani mai mult decît Kim, fetiţa aceea placidă părea a fi un pandant perfect al micuţei neas-

tîmpărate. Cei patru au devenit din ce în ce mai apropiaţi şi nu trecea zi în care să nu fie vorba despre gemeni.

Într-o dimineaţă, cînd în faţă la Windrift a tras o maşină care-i aducea pe copiii Wendell să-şi petreacă ziua cu Lee şi Kim, Derry a avut grijă să fie şi ea de faţă, astfel că a putut face cunoştinţă cu Mary Wendell.

– Copiii noştri au devenit foarte apropiaţi, a zis Mary cu cîrlionţii blonzi mîngîiaţi de soarele din Bermuda.

– Da, i-a zîmbit Derry. De ce nu rămîneţi puţin? Am putea face un picnic sau să înotăm.

Mary a privit-o cu părere de rău.

– Aş vrea, dar am oră la coafor. Pot să păstrez invitaţia pentru altădată?

– Oricînd.

– Miercuri?

– Grozav. Derry a zîmbit şi i-a făcut cu mîna pînă cînd cealaltă femeie a dispărut din vedere la curba şoselei.

Şapte

Miercuri era o zi tipică pentru Bermuda, călduroasă şi însorită. Derry răsuflă uşurată cînd i-a zărit pe Wendelli apărînd pe şosea într-un Volvo zgomotos.

Laszlo îi spusese lui Derry că o să ducă pe plajă toate cele necesare, inclusiv un frigider portabil pentru băuturi şi altul pentru salate. N-or

să lipsească brînza şi biscuiţii pentru gustări, dar (şi aici se încruntase spre copii) nici într-un caz n-or să mănînce de la negustorii de pe plajă. Mai bine brînzeturi şi fructe.

– Laszlo, s-a văicărit Derry văzîndu-l cum căra cutii cu mîncare şi le încărca în microbuz. Nu plecăm pentru o lună.

Laszlo a ieşit de după microbuz şi i-a privit pe cei patru copii vioi.

– Nu, doamnă, nu plecaţi pentru o lună, dar copiilor o să le fie foame.

– Ţi-a dat peste nas, a murmurat Mary din spatele lui Derry.

Derry şi-a pus o mînă la gură să-şi înăbuşe rîsul şi a dat aprobator din cap înspre Laszlo.

Sara a păşit legănat în direcţia lui Laszlo cu pisica Tom E. în braţele dolofane. Dintr-un motiv numai de el cunoscut, Tom E. n-o zgîria niciodată pe Sara orice i-ar fi făcut ea, deşi era bine ştiut că dădea cu lăbuţa în toată lumea.

– Pisi... a gîngurit Sara.

– Nu, nu, domnişoară Sara. Pe Tom E. trebuie să-l lăsăm acasă. Nu vrem să se piardă, nu-i aşa? i-a zis Laszlo cu vocea catifelată cu care se adresa de obicei copiilor.

Sara şi-a scuturat capul cu părul negru şi drept. A ridicat pisica spre Laszlo care a luat-o cu o plecăciune, apoi i-a dat-o lui Lee spunîndu-i să o ducă în cămară.

Se făcuse prea cald şi Derry a fost bucuroasă cînd au început să coboare spre plaja albă ca o dantelă mărginind apa turcoaz.

– Eşti obosită? a întrebat-o Mary şi a strigat-o pe Ann s-o ia de mînă pe Sara.

– Poate că e un fel de reacţie la vremea asta prea frumoasă, a dat Derry din umeri dorindu-şi să nu mai simtă gustul acela de cocleală. De cînd eşti prin locurile astea, Mary?

– De zece ani. Am venit din Anglia îndată după căsătorie, cînd James a primit o slujbă la Compania de telefoane din Bermuda. N-am avut niciodată motive de regret.

– Te cred. În Anglia vremea e la fel de mohorîtă ca şi în regiunea mea, a rîs Derry, şi-a umezit buzele uscate şi a oftat cu uşurare cînd a văzut şezlongurile aşezate sub un adăpost de lemn. Rîvnea la un pic de umbră şi o băutură rece. S-a gîndit cu recunoştinţă la Sir Rupert care plasase acele paravane de lemn pe plajă. Putea sta acolo liniştită fiind foarte aproape de

copiii care se jucau la malul apei.

– Intri în apă? a întrebat-o Mary în vreme ce-şi scotea halatul rămînînd într-un bikini verde smarald pe corpul ei durduliu.

– O să intru. Derry s-a ridicat oftînd zgomotos. Mă tem că azi sînt mai leneşă ca de obicei.

Derry n-a zăbovit prea mult în apa adîncă. Avea o ciudată senzaţie de oboseală şi de greutate în mîini şi picioare. Anii de înot competitiv o învăţaseră că forţarea limitelor fizice nu-şi avea rostul decît la antrenamente. S-a întors la mal şi le-a privit pe Mary şi pe Sara jucîndu-se cu mingea. S-a trîntit la marginea apei întinzînd braţele spre copilul înveselit. Sara i s-a urcat pe genunchi.

– Îi e un pic teamă de apă. Mary a gîdilat copilul sub bărbie.

– Ştiu. Nu se simte ca lumea în apă decît cînd e în braţele lui Aaron.

– Nu-i de mirare, a observat Mary. Am crezut că soţul meu e voinic, dar al tău e uriaş. A privit-o nedumerită o clipă. E ciudat că tu şi el aveţi accente diferite.

– El e din Boston. Eu sînt din statul New

York. Sigur că accentele sînt foarte diferite, a fost Derry de acord şi a simţit deodată că-i vine să leşine.

Mary a luat copilaşul din poala lui Derry.

– Hai din nou la umbră. Şi-a întors capul spre cei patru copii absorbiţi de construirea unui castel din nisip. Ei se descurcă!

În scurtă vreme Sara a început să caşte şi s-a încolăcit într-un colţişor cu „pătulică dlagă" strînsă lîngă ea.

– La doctor ai fost? Sau crezi că e prea devreme? a întrebat-o Mary privind de la copilul adormit la Derry şi invers. A venit la timp. Sara va fi deja măricică şi Telford va jindui după un altul.

– Ce tot spui tu acolo? s-a interesat Derry cu o voce slabă.

Mary a privit-o încruntată.

– Scuză-mă, Derry, poate nu voiai să-mi spui. S-a strîmbat. Să nu crezi că-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala. Crede-mă. Nu mi-am închipuit că n-ai chef să vorbeşti despre asta.

– Nu e vorba de aşa ceva. Dar, greşeşti. Dacă te gîndeşti la ce-mi imaginez eu... Nu, e imposibil.

– Vrei să spui că nu crezi că eşti gravidă? Nu fi prostuţă. Mary a ridicat din sprîncene. Aşa e. N-ai mai fost însărcinată pînă acum. Mereu uit. Pari a fi mama adevărată a copiilor. A dat din umeri. M-ar mira totuşi extrem de tare dacă n-ai fi gravidă. După calendarul tău, ce crezi?

– Ştiu eu? Drept să-ţi spun, nu-l mai prea folosesc în ultima vreme. A, îmi pare că a trecut ceva vreme de la ultimul ciclu, dar... Nu! E exclus. Nu acum. E tîrziu. Am douăzeci şi şapte de ani. Vorbele ţîşneau unele după altele din gura lui Derry.

– Douăzeci şi şapte este tocmai vîrsta potrivită să faci un copil, a chicotit Mary.

Derry a respirat adînc.

– Da, da, nu-i aşa? Şi-a muşcat buza. O să... O să fiu mamă pentru patru copii cu toate că fac unul pentru prima dată acum.

– Mi se pare că începi să accepţi ideea mea... că, adică, eşti gravidă, asta-i.

– Cred şi eu că sînt.

– Ce-o să zică bărbatul tău?

– Nu ştiu, a şoptit Derry. Ce-o să spună Aaron? Oare îşi mai doreşte un copil? O s-o întrebe de ce înainte nu rămînea gravidă? Mai

bine n-ar întreba-o, s-a gîndit. Nici eu singură nu cunosc motivul.

Restul zilei a trecut precum o ceaţă roz. Se simţea ameţită, dar mulţumită. Senzaţiei de greutate îi luase locul un fel de plutire stranie. I se părea ireală senzaţia nisipului care i se scurgea printre degete. Razele soarelui acţionau asupra ei ca un balsam, briza oceanului părea că o mîngîie numai pe ea. A mîncat două jumătăţi de ananas şi trei banane.

– Întotdeauna mi-au plăcut fructele, i-a explicat lui Mary care o contempla cu sprîncenele ridicate.

– Am mai auzit eu de forţa sugestiei, dar e caraghios. Nu înseamnă că, dacă ţi-am zis că s-ar putea să fii însărcinată, să ai imediat tot felul de pofte.

– Îmi plac fructele. Derry a privit-o fix, luînd şi un măr, bucuroasă că-i trecuse greaţa.

Înainte de a pleca, Mary i-a invitat pe Aaron şi pe Derry la ei acasă, în St.George's, la cină.

– Nu-i ca la voi, la Windrift, dar e bine.

– Ar fi grozav să venim la cină vineri. E o zi potrivită pentru că lui Aaron îi place să fie acasă întotdeauna la sfîrşitul săptămînii.

– O să-i spui la noapte de copil? a întrebat-o Mary şi le-a zis copiilor să-şi strîngă şezlongurile pentru că trebuie să plece acasă.

– A... Mary, ce-ar fi să nu spui nimănui nimic deocamdată? a întrebat-o Derry simţind că se înroşeşte cînd Mary a privit-o şi a încuviinţat. Vreau, înainte de orice, să mă obişnuiesc eu cu ideea asta. Şi, bineînţeles, să mă consulte un doctor.

În seara aceea, cînd Aaron a sunat din St.Thomas şi i-a zis că are o problemă, aşa că n-o să se întoarcă pînă vineri, ea s-a simţit în acelaşi timp uşurată şi dezamăgită.

– Derry? Derry, mai eşti acolo? S-a întîmplat ceva? Derry, răspunde-mi. La sfîrşit el avea vocea pur şi simplu sugrumată.

– Nu. Nimic. Eu îţi vorbesc, dar cred că e o legătură proastă. Spér să te descurci.

– Ai ceva la stomac de la apă? Sau eşti în regulă?

Derry a trebuit să-şi acopere gura cu mîna

pentru a-şi înăbuşi şi rîsul şi plînsul.

– Sînt bine, a reuşit să spună. Pa, Aaron. Ne vedem vineri. A pus telefonul la loc cu un clinchet uşor, rămînînd lîngă el o vreme, apoi s-a dus pe terasă. A auzit voci şi rîsete apropiindu-se de casă şi s-s ascuns în umbră. Erau Jim şi Barrow. Din vorbele lor a înţeles că se duceau la Hamilton pentru un pic de viaţă nocturnă. Bermuda avea viaţă de noapte, a reflectat Derry auzind cum se îndepărtează maşină şi gîndindu-se la cei doi bărbaţi care aveau nevoie de ceva distracţie, în revanşă.

S-a întors în hol, frămîntînd îm mîini petecul de hîrtie pe care Mary îi scrisese adresa şi numărul de telefon al medicului care avusese grijă de ea la naşterea gemenilor. *Henry Lawrence, M.D.* Aşa scria. Ce avea să-i spună doctorul? A încercat să-şi domolească emoţia în vreme ce urca pe scara spiralată spre dormitorul pe care-l împărţea cu Aaron. Aaron! El ce-o să creadă? Nu putea face nici cea mai vagă supoziţie. Creierul îi era complet golit de idei.

Se gîndise că o să-i fie greu să adoarmă, dar după un duş, s-a strecurat între cearceafuri, a închis ochii şi dusă a fost.

A doua zi, după ce ea şi Sara i-au condus pe Kim şi pe Lee la autobuz şi s-au întors încet acasă cu pisica Tom E., sărind în jurul lor şi la orice lucru care zbura prin aer, a reuşit să-l sune pe doctorul Lawrence şi să se programeze.

Nu i-a prea convenit cînd asistenta i-a spus că doctorul o putea primi vineri dimineaţă. Şi-a ţinut respiraţia o clipă gîndindu-se dacă Aaron nu se va întoarce cumva în Bermuda dis-de-dimineaţă.

– E bine. Deci la zece treizeci. O să fiu acolo.

Derry a dus singură copiii la plajă cînd s-au întors de la şcoală Lee şi Kim pentru că Telford îşi luase o zi liberă să-şi rezolve nişte treburi. Nu se ştie de ce, Kim era cam certăreaţă. S-a supărat pe Lee şi a admonestat-o pe Sara, a cărei feţişoară tremura cînd s-a dus spre Derry.

– Kim, vino aici, a chemat-o după ce a mîngîiat-o pe Sara care s-a întors la Lee. Stai un pic lîngă mine, la umbră. I-a arătat un loc pe pătură.

Au rămas aşa pentru cîteva clipe lungi,

privind la revărsarea valurilor turcoaz.

– Derry, eu sînt grasă? Sînt tîmpită? Cynthia Bills a spus că sînt o yankee grasă şi tîmpită. Sînt?

– Nu, nu eşti. Eşti Kimberley Lathrop, despre care Tati a spus de multe ori că este fetiţa lui frumoasă. Ce? Cynthia e mai deşteaptă ca tata?

Kim a privit-o fix, apoi i-a apărut pe obraji un zîmbet.

– Nimeni nu este mai deştept ca Tati.

– Şi eu cred la fel, a zis Derry cu o voce egală, furioasă pe ea însăşi pentru că asta îi era părerea. Îmi pare bine că eşti de acord că Cynthia asta nu poate fi prea deşteaptă de vreme ce nu ştie ceea ce Tati ştie.

Kim a dat din cap în sus şi în jos făcînd să-i iasă în evidenţă gropiţele. S-a ridicat scuturîndu-şi nisipul de pe ea.

– Să-i spun Sarei că o ajut să construiască un castel din nisip. A privit-o cu coada ochiului pe Derry. Poate c-o să-l ajut şi pe Lee.

– E o idee minunată. Derry a privit-o pe fetiţa care ţopăia spre ceilalţi doi copii şi a simţit brusc o sfîşiere la gîndul că vor mai exista momente de viaţă în care Kim va suferi la fel sau mai tare.

O să vină întotdeauna să-i povestească mamei? Derry a simţit că i se înceţoşează ochii. De cîte ori o fi suferit Lee jigniri fără să-i fi spus nimic? S-a lăsat pe spatele scaunului de plajă şi a privit spre copii. Nu-i uşor să fii părinte. De ce oi fi simţind eu nevoia să-i ţin în puf şi să nu-i las să se izbească de greutăţi? Toţi părinţii or fi la fel? Derry a oftat.

Pînă a reuşit să-i convingă de faptul că trebuiau să meargă acasă, la cină, era şi ea la fel de obosită ca Sara.

De-abia-şi mai ţinea ochii deschişi cît timp a trebuit să supravegheze baia fetelor.

– Doamnă Lathrop, vă rog. Am eu grijă de copii. Dacă îi sărutaţi şi le spuneţi noapte bună, fac eu ce mai trebuie.

Derry s-a străduit să-i zîmbească femeii şi s-a trezit în schimb că-şi înăbuşea un căscat. A fost însă de acord, i-a sărutat şi i-a îmbrăţişat pe fiecare, şi-au spus rugăciunile şi a plecat în apartamentul ei din cealaltă parte a casei. Nu era prima oară cînd îl binecuvînta pe Aaron pentru insistenţa lui a de fi luat o guvernantă. Era atît de comod pentru ea că avea pe cineva care stătea noaptea alături de copii.

S-a asigurat că pisica Tom E. se afla în patul său din cămăruţa apropiată de camera lui Laszlo, apoi a urcat scările ca să se culce.

S-a trezit din somn de parcă s-ar fi ostenit să iasă de sub o avalanşă de mingi de bumbac.

– 'Io! a răspuns greu la telefon umezindu-şi buzele uscate.

– Te-am trezit, iubito? Nu e decît nouă treizeci. Ce cauţi în pat la ora asta? Eşti bolnavă, Derry? Spune-mi! Ce-i cu tine?

– Nimic. Am stat prea mult la soare şi mă simt obosită.

– Aşa? Copiii sînt bine? Mi-e dor şi de ei.

– Poftim? Da. Se simt grozav. Lui Derry i s-a ridicat sîngele în obraji cînd s-a gîndit la programarea de la doctorul Lawrence din ziua următoare. A cuprins-o panica la gîndul de a-i spune lui Aaron. Apoi s-a simţit uşurată pentru că oricum nu era cazul să discute veştile la telefon.

– Derry, ce este? Vocea lui Aaron a mai coborît un pic. Părea un vînător care-şi pîndeşte prada.

– Nimic. Mintea i s-a revoltat la bănuiala enervantă că i-ar putea citi gîndurile chiar de la

mare distanţă. Convorbirea asta trebuie să coste cam mult.

– Derry.

– Aaron, zău, trebuie să mă culc la loc. Sînt aşa de obosită.

– Foarte bine! Cuvintele lui au căpătat duritate de oţel. Te văd mîine după-amiază.

Derry s-a uitat lung la receptorul din mîna ei şi bîzîitul care se auzea i-a indicat întreruperea convorbirii.

– Nu te grăbi, a şoptit cu buzele ca de plastic.

Şi-a închipuit că o să se frămînte în aşternuturi după convorbirea cu Aaron, dar a uitat şi de soare şi de briza oceanului. A căzut într-un somn profund, convinsă că nici n-o să-şi poată închide ochii.

A doua zi, Kim şi Lee au plecat la şcoală fugind în josul potecii. Derry i-a urmat cu încetineală şi cu Sara a venit după ea. Sarei îi curgea nasul, ceea ce, a asigurat-o Telford, era consecinţa plajei prelungite din ziua precedentă. Derry s-a simţit un pic cam vinovată pentru că lăsase copilul să răcească. I-a zîmbit lui Telford şi a căzut de acord că o răceală nu însemna

mare lucru. Asta n-a făcut-o să nu se simtă vinovată. La jumătatea drumului în pantă a ridicat copilaşul şi l-a cuibărit în braţele ei mergînd după exuberanţii Kim şi Lee.

Înainte de a urca în autobuz, Lee a alergat înapoi pînă la Derry.

– Pot să-ţi spun că azi Kim se simte mult mai bine.

Derry a înghiţit în sec constatînd cît de intuitiv era băieţelul cel tăcut şi în ochii i s-a ivit o scînteie de mîndrie pentru că acesta era fiul ei.

În acea dimineaţă Sara s-a alintat şi n-a vrut s-o lase pe Derry să plece o clipă de lîngă ea. De aceea a fost o uşurare cînd fetiţa a adormit şi Derry s-a putut pregăti să plece la doctor.

Laszlo a informat-o că Jim şi Barrow luaseră cele două maşini, una să aducă provizii pentru casă, şi cealaltă ca să-l aştepte pe Aaron la aeroport. Deci, nu exista nici o maşină pentru ea. A răsuflat adînc şi i-a cerut lui Laszlo cheile de la motoreta lui Jim.

– Nu te speria, am făcut exerciţii pe drumurile mai puţin circulate şi o să mă descurc.

L-a liniştit pe Laszlo că nu se va duce departe. Nu i-a mai spus că doctorul Lawrence

îşi avea cabinetul pe şoseaua de trafic greu care ducea la Hamilton.

Derry a fost mîndră de felul în care a condus motoreta. Cînd un autobuz a claxonat-o, a avut prezenţa de spirit să-i facă semn şoferului s-o depăşească. A ajuns la cabinet fără probleme şi mulţumită de sine.

Nu se aştepta, dar a fost introdusă de îndată în biroul doctorului. A fost extrem de surprinsă de tinereţea doctorului Lawrence. Nu părea a fi mai în vîrstă decît Aaron.

Consultaţia cam lungă a devenit suportabilă datorită competenţei lui simpatice. Cînd i-a spus să se îmbrace şi să vină înapoi în cabinet, iar asistenta a ajutat-o să se ridice de pe masa de consultaţii, lui Derry îi tremurau picioarele.

– Eşti la primul copil, drăguţă? a întrebat-o blînd doamna durdulie cu cocul cenuşiu şi cu halatul scrobit. A ajutat-o pe Derry să-şi tragă fermoarul la fustă şi i-a dat poşeta.

– Într-un fel, i-a răspuns Derry femeii uimite. Fără a-i mai lăsa timp s-o întrebe şi altceva a pornit-o pe coridorul scurt în biroul doctorului. S-a aşezat în faţa lui, la masă, şi a tăcut cîtă vreme doctorul a continuat să scrie într-un

dosar. Derry a presupus că era al ei.

Doctorul a privit-o zîmbitor.

– Sînteţi în formă bună, doamnă Lathrop. N-ar strica să vă mai îngrăşaţi niţel şi sîngele ar trebui să fie puţin mai bun, dar în general, sînteţi o gravidă în luna a doua şi sănătoasă.

– Aşa de avansată? s-a holbat Derry la el înţelegînd că rămăsese însărcinată la cîteva zile după căsătorie.

Doctorul a ridicat din sprîncene.

– Da, aşa de avansată. E ceva ce nu vă convine?

Derry a negat încet din cap. I-a mulţumit doctorului, i-a promis să facă gimnastică, dar nu în exces, şi să stea mult în aer liber. S-a ridicat şi a plecat cu un aer de somnambulă. I-a mormăit un rămas bun doctorului, a strîns reţeta cu vitaminele prescrise în mînă şi a trecut fără să se uite nici la dreapta, nici la stînga prin salonul de aşteptare.

Mergînd pe motoretă pe drumul spre Windrift a început să cînte. A observat că şoferii care treceau o priveau, dar nu le-a acordat nici o atenţie. Le-a făcut cu mîna celor dintr-un autobuz şi a continuat să intoneze cu un alto

puţin cam fals melodia *„E o zi neobişnuită"*. Oamenii îi făceau cu mîna din curţile caselor lor şi un bărbat drăguţ care avea un căluţ numit „Tommy" şi o colecţie de papagali multicolori „cacatu" i-a strigat „Bună!"

Derry a fluturat din mînă către toţi şi, cînd a ajuns la intrarea din Windrift, a zburat cu virtuozitate în curte, dar cîntecul i s-a oprit în gît cînd a zărit o maşină Ferrari venind spre ea, iar la volan se afla Aaron cu o faţă aspră.

S-a oprit cu mare măiestrie, după cum şi-a închipuit ea, dar Aaron părea a nu fi băgat în seamă performanţa.

– La dracu, nu eşti în stare să mă asculţi cînd îţi vorbesc? s-a răstit el şi a ridicat-o de pe motoretă. A sărutat-o pe gură deloc aspru. Cum dracu să te fac să fii normală?

– Dar te ascult, a zis Derry cu o voce ascuţită.

– Te-aş trage de urechi, de n-aş fi îngrozitor de depăşit de mesajul telefonic pe care mi l-a transmis Laszlo. Şi şi-a plimbat limba pe gîtul ei.

– Ce mesaj? Derry a închis ochii de plăcerea provocată de uşoarele muşcături ale lui Aaron.

– Vin ai mei în vizită în Bermuda.

Derry a gemut.
– Doamne, nu! Asta e îngrozitor.
Rîsul lui Aaron i-a zgîriat timpanele.

Opt

Pentru Derry era clar că şi dacă ar fi avut o lună pentru pregătiri în loc de şase zile, tot nu ar fi fost destul. Era înspăimîntată de venirea mamei şi a tatălui lui Aaron, a mătuşii Sylvie, a vărului Donald, verişoarei Irene şi a cine mai ştie cui. Familia Lathrop călătorea în grup întotdeauna. Traversau lumea împreună cu

pisica şi cu hrana ei favorită care costa o mie de dolari, numai să fie siguri că pisicuţa o să se simtă bine la stomac. Ochii lui Derry s-au strîns de durere cînd şi-a amintit că mătuşa Sylvie îşi adusese cîinele mops în apartamentul lor. Derry îl compătimise pe amărîtul ăla obez care părea a nu mai avea nici ochi, nici labe. L-a compătimit numai pînă în clipa în care a vomitat pe covorul din faţa căminului şi mătuşa Sylvie a certat-o pe Derry că mîncarea fusese prea grasă încît Popo se îmbolnăvise. Popo înghiţise eclerul din farfuria mătuşii pe cînd aceasta perora despre înţelepciunea oamenilor care se căsătoreau în cadrul propriei lor clase sociale. Întrucît Popo voise neapărat să stea în poala mătuşii Sylvie, sigur că putuse înghiţi desertul. Aaron, care în seara aceea avusese un dineu de afaceri, n-a fost în stare să priceapă starea aproape de isterie a lui Derry cînd ea îi povestise totul noaptea. Cînd l-a auzit rîzînd, Derry se înfuriase şi ei se certaseră.

Derry îşi amintea toate astea. Şi, din cauza iminentei vizite, nu i-a mai spus lui Aaron vestea cu copilul.

A mai făcut un control al camerelor în

dimineaţa sosirii familiei Lathrop. Era cu Laszlo.

– Da, Laszlo, camerele sînt în regulă, cum zici. Mă... mă gîndesc că părinţii domnului Lathrop or să vrea să stea în camera trandafirie, iar doamna Kent o să vrea să aibă vedere spre grădină. Derry a zis aşa fără să-şi închipuie măcar o clipă că doamna Kent o să fie cît de cît satisfăcută. Şi-a încordat buzele. Dacă bătrîna scorpie o să le spună ceva neplăcut copiilor, o să aibă de-a face cu mine, s-a gîndit Derry strîngîndu-şi pumnii. Ce părere ai, Laszlo? Cred că e totul cum trebuie. L-a privit pe bermudianul cel înalt şi şi-a relaxat degetele. Şi mîncarea e pregătită... cu tot ce am spus să se gătească?

– Da, doamnă. Bucătarul ştie că nu trebuie să-l servească pe domnul Lathrop cu crustacee şi pentru doamna Kent avem brioşe. Faţa impasibilă s-a înmuiat pentru o clipă. Aveţi încredere în mine, doamnă. Eu le cunosc pe cele două doamne... ăăă, bine.

Derry a oftat şi şi-a privit ceasul.

– Oh, Doamne, e tîrziu. Cred că domnul Lathrop i-a şi luat de la aeroport. Trebuie să mă schimb, Laszlo... Derry a continuat să-i

vorbească îndreptîndu-se spre camera ei... măsuţa de servit băuturi e pe terasă. Să nu uiţi saleurile şi brînza...

Derry şi-a aruncat hainele de pe ea şi-a stricat de două ori rujul de pe buze şi pînă a reuşit să-şi pună rochia cu spatele gol i-au transpirat mînile.

Îşi punea comprese reci la încheieturile mîinilor cînd Telford a adus copiii la ea în cameră.

– Se zăreşte deja maşina pe şosea, doamnă Lathrop, a informat-o, iar sclipirea din ochi a convins-o pe Derry că bona o înţelege.

Derry a luat-o în braţe pe Sara şi a dezmierdat-o. I-a privit pe Kim şi Lee.

– Ei bine, dacă nu ne vor fi pe plac, n-au decît să se ducă la d.... Derry a observat expresia plină de interes a lui Lee şi a schimbat-o, tocmai la Barbados.

I-a pierit zîmbetul de pe faţă şi a coborît cu copiii pe scările largi în momentul în care Laszlo deschidea uşa de la hol.

– Atac! a şoptit Derry.

Cînd se afla pe penultima treaptă l-a observat pe pisoiul Tom E. cu faţa spre un colţ

al holului, cu părul zbîriit şi scuipînd.

– Ce se în... a privit Derry fascinată la animalul pîndit de Tom E. care şi-a ales să fugă prin faţa uşii exact cînd se deschidea.

– Tom vînează şopîrle din nou, a strigat Kim cu ochii măriţi cînd a văzut şopîrla fugind printre picioarele femeii care intra în casă.

– Opreşte-te, Tom, a strigat Lee cînd au început ţipetele. Asta e Abraham, şopîrla mea.

– Abraham, a repetat încet Derry şi a închis ochii o clipă, apoi l-a auzit pe Aaron înjurînd şi strigînd:

– Laszlo, prinde-o pe mătuşa. S-a împiedicat de blestemata asta de pisică. Mamă, calmează-te! Tată, ia-o de braţ! Ce naiba se întîmplă aici?

– Pendleton, Aaron înjură? a gemut mama lui Aaron.

– Ştiu eu? În casa asta de demenţi pot exista motive pentru înjurături, a tuşit tatăl lui Aaron ca să-şi calmeze nevasta isterizată.

– Aruncă apă rece peste ea, Pendleton, i-a tunat vijelioasă mătuşa Sylvie, apoi a pătruns pe uşă ca o corabie bătrînă cu toate pînzele sus.

– Oh, Derry, eşti pe-aici? Ce mai faci, fato? Eşti un pic cam slăbuţă, aş spune. De ce-oţi fi vrînd voi fetele să arătaţi ca beţele, nu ştiu! A cui este blestemata asta de pisică? Obiectul trebuie înecat. E o pacoste.

Uşa s-a deschis iar larg şi ceilalţi s-au revărsat în hol cu tot cu Aaron vînăt la faţă care încheia convoiul împreună cu Jim şi Barrow.

– Unde dracu eşti Jim cînd am nevoie de tine? a zis Aaron printre dinţi.

– Nu! a ţipat Kim stînd în faţa lui Derry. Lee a venit şi el lîngă fetiţă. Nu, n-o să-mi îneci pisica, nu te las.

Aaron i-a privit pe copii cu gura căscată.

Mătuşa Sylvie şi-a umflat nările şi a inspirat adînc.

Înainte ca femeia să poată vorbi, Derry a păşit pe lîngă cei doi copii avînd-o pe Sara în braţe.

– Nu fireşte, nimeni n-o să-l înece pe Tom E. dar cred că o să-i spui mătuşii Sylvie că-ţi pare rău că ai strigat. Nu-i aşa? Derry a pronunţat cuvintele calm, fiind conştientă că zgomotul din jurul ei era în creştere. Şi-a ţinut ochii pe Kim tot timpul ăsta.

Kim a înghiţit în sec.

– Îmi pare rău, nu trebuia să strig.

Derry i-a zîmbit fetiţei şi Aaron a luat-o pe Kim în braţe şi i-a făcut semn lui Lee să înainteze.

– Sigur că n-ai vrut să strigi. Eşti o fetiţă bună. Ştiu asta. Zîmbetul a revenit pe faţa copilului. S-a uitat la şopîrla pe care Lee o acoperea cu corpul lui în vreme ce-l mustra pe Tom E. Aaron a pus-o jos pe Kim.

– Du-l la bucătărie pe Tom, Kim, pînă reuşeşte Lee ceva cu... Abraham. Aaron s-a întors spre Derry zîmbitor.

– Cînd a adoptat şopîrla?

– Acum cîteva zile, a dat Derry din umeri şi a dezmierdat-o pe Sara care, la rîndul ei, s-a strîns lîngă „pătulică dlagă". Nu ştiam că i-a dat şi-un nume.

Derry a păşit în faţă spre mama lui Aaron care răsufla sacadat şi bombănea ceva despre animalele pe care e preferabil să le ţii afară.

– Ce mai faceţi, doamnă Lathrop? Domnule Lathrop?

– Mi se pare, Derry, că te-ai măritat din nou cu feciorul meu. Doamna Lathrop şi-a tras

sufletul şi voia să continue cînd Laszlo a apărut şi i-a poftit să-l urmeze în salon unde fusese servit ceaiul.

Derry a rămas cîteva clipe lungi în hol, cu ochii închişi. L-a binecuvîntat pe bermudianul care o deturnase pe soacra ei pentru moment şi s-a întrebat cît o să poată suporta societatea familiei lui Aaron.

– Deschide ochii şi încetează să vezi totul în negru. Nu va fi rău. N-o să admit eu să fie rău. Aaron a tras-o spre el şi a sărutat-o pe păr. I-a zîmbit Sarei care se întindea spre el şi a luat-o în braţe. Hai, Derry, vreau să le fac cunoştinţă copiilor cu Mama şi Tata.

– De ce? Ca să ne poată fierbe pe toţi în ulei, nu numai pe mine? a mormăit şi l-a urmat tîrşîindu-şi picioarele.

Copiii au fost prezentaţi familiei. Derry şi-a ţinut răsuflarea pînă cînd Telford a venit şi a luat copiii din cameră.

Faţa subţire a vărului Donald a tremurat de dezgust. Ochelarii lui cu rame de baga păreau opaci în razele de soare care pătrundeau prin uşile de sticlă deschise.

– Doamne, Aaron, nu am avut niciodată

orientali în fami... Vocea vărului Donald s-a pierdut cînd Aaron a ţîşnit în picioare rînjind. Ce vreau să spun, e că... a... este o experienţă unică în familia Lathrop.

Aaron a deschis gura, dar Derry i-a luat-o înainte, după ce şi-a dres glasul în grabă.

– Perfect, Donald, băiete. De cînd te-am cunoscut prima oară m-am gîndit că tu reprezinţi latura comică a familiei Lathrop, fapt care demonstrează că te poţi adapta la orice.

– Ia vezi... a început Donald.

– Pendleton, Derry este ironică cu Donald? a întrebat doamna Lathrop.

– Ascultă..., s-a umflat verişoara Irene.

Aaron a pufnit în rîs făcîndu-i pe toţi să se întoarcă spre el. Liniştea s-a generalizat cînd Aaron şi-a ridicat paharul şi a toastat în direcţia soţiei lui.

– Parcă s-a mai stilat un pic, nu-i aşa? Mătuşa Sylvie a părut să-şi extragă vorbele direct din polipii nazali. O să torn eu ceaiul, Laszlo.

– Nu, Laszlo, servesc eu, a spus Derry pe un ton calm, dar cu inima bătînd să-i spargă pieptul. S-a aşezat pe canapeaua albastră şi a

înclinat din cap spre bermudian care a adus de îndată tava de argint gravată cu blazonul lui Sir Rupert în faţa ei, cu tăviţele cu prăjituri şi trufandale aşezate de o parte şi de alta.

– Tot cu lămîie vrei, Sylvie? Derry a privit neutru spre femeia cu sprîncenele ridicate. Ştia că faptul se datora lipsei cuvîntului „mătuşă". Sau preferi cu frişcă şi zahăr?

– Fără nimic. Machiajul perfect al femeii a părut puţin cam boţit cînd a luat ceaşca din mîna lui Derry.

Derry a servit pe toată lumea întrebîndu-l pe fiecare cum preferă.

– Ar fi putut să-şi amintească de faptul că eu vreau cu frişcă şi zahăr, Pendleton, a oftat mama lui Aaron amestecînd o dată spre dreapta şi de două spre stînga.

– De ce? a zîmbit Derry. Poate ţi-ai schimbat gusturile. Se mai întîmplă.

– Nu mie. Doamna Lathrop a clipit de cîteva ori şi a strîns din buze.

– Las-o moartă, Adelia, a zis Lathrop cînd şi-a primit ceaşca de la Derry şi dînd din cap cînd ea a ridicat bolul cu frişcă peste ceaşca lui. A tuşit.

– Îmi plac copiii ăştia, Derry. Sînt îndrăzneţi. Aaron a fost întotdeauna îndrăzneţ în ciuda soţiei şi surorii mele.

– Pendleton, s-a văicărit Adelia.

– Eşti un prost, Pendleton, a şuierat Sylvie de a făcut-o pe Adelia să-şi pună întrebarea cu halul în care a ajuns lumea asta.

– După mine – vărul Donald s-a ridicat în picioare luînd o înghiţitură de ceai – Derry ar trebui să fie recunoscătoare că trăieşte în casa asta veche şi frumoasă. A fornăit pe nas. Sper că eu o să mă simt aici la fel de bine ca pe vremuri. I-a aruncat lui Derry o privire de bufniţă, stînd în imediata apropiere a mătuşii Adelia. De aceea nici nu a observat că Aaron îşi încleşta şi-şi descleşta pumnii.

Derry l-a privit pe vărul Donald zîmbind.

– De ce nu-ţi iei o cameră la *Hotelul Loew* de pe plaja Bermuda? Nu-i departe şi acolo poţi să te simţi cît de bine pofteşti. Derry s-a uitat în ceaşca ei la exclamaţiile de :"la te uită!" şi „N-aş fi crezut!" care zburau în jurul ei.

– Ce spui de treaba asta, Aaron? a accentuat fiecare cuvînt mătuşa Sylvie.

– Nu sînt de acord cu Derry. Cred că pentru

Donald ar fi mai potrivit *Princess*. Este în Hamilton şi e mai aproape de grupurile de turişti. Aaron i-a întins lui Derry ceaşca să i-o umple din nou. Mii de alte bombăneli s-au auzit în cameră.

- Deci cam aşa bate vîntul? Vocea mătuşii Sylvie suna aproape blîndă, iar ochii ei căprui păreau a sclipi cu o înţelegere subită.

Irene şi-a umezit buzele, s-a uitat la mama, apoi la fratele ei şi a deschis gura.

– Las-o baltă, Irene, i-a zis tandru Aaron.

– Deci, Aaron, mătuşa Sylvie a fornăit pe nas, eşti fericit cu copiii ăştia?

Din nou Derry a vorbit înaintea lui Aaron.

– Sîntem, la fel ca toţi părinţii. În unele zile ne este mai uşor să-i iubim decît în altele, dar şi cînd sîntem nevoiţi să ne străduim să-i iubim, ei tot copiii noştri rămîn.

– Pendleton, Derry l-a întrerupt întotdeauna la fel pe Aaron? a întrebat cu o voce plîngăreaţă doamna Lathrop.

– Şi fata a devenit îndrăzneaţă, i-a răspuns tatăl lui Aaron, cu mirare în voce.

– Doamnă, Laszlo a vorbit cu cel mai glacial accent englezesc al lui. Camerele sînt pregătie

pentru oaspeţi. Îmi permiteţi să-i conduc? Cum Laszlo nu dictase niciodată pînă atunci cînd trebuiau conduşi oaspeţii în camerele lor, s-au întors spre el mai multe feţe uimite.

– Da, mulţumesc, Laszlo, o să fie bine, a răspuns Aaron în locul îngînduratei Derry.

– Ţi-ai recrutat cadrele, nu Derry? Mătuşa Sylvie a ţîşnit în picioare, mototolind în mînă şerveţelul fin de damasc irlandez. S-a repezit afară din salon. Presupun că cina este la opt?

– La şapte, doamnă. Copiii sînt obişnuiţi să stea după cină cîtva timp cu părinţii lor, a anunţat Laszlo pe un ton sobru, privind pe deasupra capetelor întoarse spre el.

– Dar i-am spus că o să mutăm ora de cină... a murmurat Derry cînd Aaron a luat-o de braţ şi a condus-o pe scări spre apartamentul lor situat în cealaltă parte a casei.

Aaron a rîs cînd a împins-o în living şi a închis uşa după el.

– Laszlo are o intuiţie grozavă în privinţa priorităţilor de aici, de la Windrift. Oaspeţii sînt trataţi cu cea mai mare curtoazie, dar nu trebuie lăsaţi niciodată să se amestece în treburile familiei.

– A, da? Derry s-a întors cu faţa la el şi i-a crescut pulsul văzîndu-l cum aruncă deoparte cămaşa şi se apropie parcă plutind de ea.

– Ai avut succes în călătoria asta? a întrebat Derry abia suflînd.

– Mare. Aaron s-a aplecat deasupra ei fără s-o atingă cu mîinile, iar buzele lui s-au apăsat peste buzele ei. A muşcat-o uşor de buza de jos şi a făcut-o să deschidă gura.

– Nu-i rău să discutăm, despre ce-ai făcut, a înghiţit Derry încercînd fără mare succes să-şi ţină ochii deschişi.

– O să-ţi spun tot, a mormăit Aaron în vreme ce desfăcea rapid nasturii de la rochia subţire, de bumbac. Arăţi splendid în chestia, asta albastră. Ţi-am văzut în spate adîncitura aia frumoasă. Nu m-a amuzat ideea ca Donald sau Tata să vadă acelaşi lucru. S-a încruntat. Nu porţi sutien.

– E căptuşită sus. Lui Derry i se părea că limba i se dublase iar cuvintele sunau ameţite parcă.

– Nici n-ai nevoie de sutien. Aaron s-a aplecat spre porţiunea umedă dintre sînii ei. Ai sîni tari, delicioşi. I-a frămîntat carnea cu o

concentrare amoroasă şi o cută întrebătoare în zîmbetul leneş. Cred că Bermuda îţi prieşte, iubito. Sînii ţi s-au mai împlinit, deşi parcă n-ai luat în greutate prin alte locuri. Ar trebui să te mai îngraşi.

– Probabil o voi face. Derry s-a lăsat pe spate. Aş vrea să vorbesc cu tine despre asta... sau despre altele. Derry a suspinat, căci Aaron a continuat să-i scoată rochia şi cu o parte a minţii a notat tratamentul supărător acordat hainelor ei.

– Vrei să vorbim despre creşterea în greutate? Acum? La naiba, ai o sincronizare mai ciudată decît nisipurile mişcătoare... nu, aşa ceva nu există, a murmurat nu prea clar Aaron.

– Dar...

– Derry, vorbim mai tîrziu, toată noaptea, cînd doreşti, dar nu acum... Aaron a ridicat-o în braţe şi i-au sclipit ochii privind-o, iar sîngele i s-a urcat în obraji. E posibil să nu te las să cobori la cină.

– Aaron! Derry era pe jumătate amuzată, pe jumătate speriată. Apoi a uitat totul în afară de dorinţă, a ei pentru el, şi a lui pentru ea. Îndrăgea acest corp tare, musculos care o

acoperea ca o pătură ritmică.

Făcuseră dragoste de nenumărate ori în anii petrecuţi împreună, dar acum era o diferenţă subtilă, o nuanţă în plus, fără nume. Simţea un fel de erupţii senine, uragane liniştitoare totuşi, pentru prima dată de cînd erau împreună. Simţurile lui Derry au înregistrat un control aluziv venind de la Aaron către ea. Derry şi-a lăsat uşor mîinile să alunece pe corpul lui ca un nou prag erotic al propriilor senzaţii. Cînd mîinile ei au frămîntat fibrele musculoase ale bărbatului, oftatul lui de satisfacţie i-a făcut şi ei plăcere.

Jocul a crescut în intensitate de parcă fiecare voia să-i ofere celuilalt o senzaţie mai profundă. Se simţea ca într-o rotire lentă, un vîrtej senzual. Derry a înţeles fără o umbră de îndoială că nimeni în lumea asta nu putea fi mai potrivit cu ea, că Aaron era al ei, adevărata ei dragoste. Se simţea fericită şi disperată şi asta i-a mărit dorinţa care pulsa în ea.

– Aaron.

– Da, iubito. A gemut şi i-a mîngîiat corpul cu buzele.

– Mă... mă... cînd mîna lui şi-a conturat mişcările circulare pe abdomenul ei, s-a zvîrcolit

pe pernă şi i-a spus: mă înec.

– Îneacă-te în mine, iubito, dispari în mine.

– Aaron. Derry nu şi-a recunoscut vocea răguşită cînd i-a simţit gura pe coapse.

Nevoia ei de Aaron era ca un val după furtună, înfrîngîndu-i orice rezistenţă. L-a tras de păr.

– Da, dragoste, ştiu. Vin la tine. Ai răbdare.

– Nu, a exclamat Derry şi corpul i s-a cabrat, plămînii şi inima parcă s-au umflat de tensiune. Nu vreau să am răbdare.

– M-ai aprins ca pe o torţă. Murmurul gutural al lui Aaron a pătruns prin ceaţa aurie care o înconjura.

– Aaron, a strigat ea. Corpul i s-a încordat în jurul lui cînd i- a simţit răspunsul spasmodic.

– Derry... Derry, iubito...

Mireasma înserării în Bermuda îmbălsăma camera, iar parfumul hibiscusului se împletea cu aura aburită a pasiunii lor.

Derry respira adînc, cu braţele încă înnodate

în jurul lui Aaron cînd a alunecat în somn.

A auzit împuşcăturile înăbuşite venind dinspre fortul St.Catherine şi s-a decis că trebuia să deschidă ochii.

– Cine dracu este la uşă? a bombănit Aaron cu gura pe gîtul ei.

– Oh, eu am crezut că sînt trageri cu tunul.

– Cum? Aaron a căscat cu poftă, a sărutat-o apăsat pe gură şi s-a ridicat din pat. Cine e? S-a întîmplat ceva?

– Sînt eu, Sylvie, Aaron. Lasă-mă să intru.

Derry şi-a tras cuvertura pînă sub bărbie. Aaron a prins mişcarea, a rîs şi şi-a înfăşurat un cearceaf pufos în jurul taliei. A deschis uşa, dar a baricadat-o cu corpul lui.

– Ce este Sylvie?

– N-ar trebui să mă inviţi înăuntru?

– Nu! a răspuns Aaron cu o privire fermă care nu accepta compromisul.

– De cînd ai devenit atît de nepoliticos?

– De cînd au început să vină oameni neinvitaţi în dormitorul meu. Nu trebuia să te aştepţi la o primire bună, Sylvie.

Vocea îi era rece şi ironică, iar umerii rigizi îi arătau lui Derry cel mai clar că era foarte iritat.

Accentul bostonian devenise mult mai pronunţat.

– Foarte bine, a fornăit Sylvie. Am vrut numai să-ţi spun că l-am văzut pe Ern Griswald în Cap d'Antibes. A spus că vine după noi aici. Vreau să ne viziteze. Ştiu cît de apropiaţi aţi fost voi doi la *Harvard.*

Derry a sărit dreaptă în pat cînd Aaron a trîntit uşa atît de tare încît sunetul a reverberat ca un gong.

– Mai bine ai deschide uşa şi... Vocea lui Derry s-a stins la sclipirea verde, arzătoare din ochii lui şi la vederea dinţilor rînjiţi ca la un lup în atac.

– O să deschid uşa pe dracu! s-a răstit el, apoi s-a răsucit spre baie şi a trîntit iar uşa de a făcut-o pe Derry să tresară.

– Du-te la dracu, domnule Aaron Lathrop. De unde ai tu dreptul să erupi peste oricine ca un vulcan? Derry a aruncat cît colo cuvertura şi a sărit pe podea ca un luptător. Tu... tu, cameleonule, tu... a mai strigat, apoi s-a învîrtit pe călcîie spre cealaltă baie, bombănind în continuare. Ştii ceva, domnule Lathrop-cel-prost-dispus? s-a răstit dînd drumul la maximum

robinetelor din cada de baie. Niciodată nu am înjurat pînă cînd nu m-am măritat cu tine. S-a uitat urît la tubul de esenţă *Joy* din care a turnat un pic în cadă.

S-a cufundat în apa frumos mirositoare şi a suspinat.

S-a ridicat brusc la auzul bubuielii din uşă.

– Derry, nu mai ai timp de baie. Fă un duş. Vine Ern Griswald la cină, aşa am fost informat, i-a strigat Aaron prin uşă.

– Poţi să ţipi pînă te învineţeşti, a mormăit Derry aşezîndu-se mai comod în cadă, exasperată de tonul lui mînios.

– Derry, Derry! La naiba, răspunde-mi! Să ştii că sparg uşa dracului.

– Mai uşor cu înjuratul. O să ies cînd o să termin.

– Derry! a sunat ameninţătoare vocea lui Aaron.

– Pleacă de aici!

Cîteva clipe lungi, Derry s-a temut că el chiar o să spargă uşa, dar apoi l-a auzit bombănind şi plecînd.

A vrut să se grăbească, dar apa fierbinte şi furia pe Aaron, combinate, au moleşit-o. A aţipit

în cadă. Cînd s-a trezit apa se mai răcise.

S-a machiat, şi-a pus o lenjerie de culoarea caisei şi, cînd a ieşit din baie, a realizat că întîrziase cu patruzeci şi cinci de minute faţă de ora stabilită pentru cocktail-uri. S-a îmbrăcat grăbită şi s-a mirat singură privindu-se în oglindă. Habar n-avea de ce-şi pusese costumul indian din Punjab. Socrii or să fie dezgustaţi, Sylvie dispreţuitoare şi sarcastică, Donald... Oh, oare îi pasă ce gîndeşte el? s-a întrebat Derry înghiţind în sec. Nu mai avea vreme să-şi schimbe pantalonii strîmţi din şifon roz-aprins care lăsau să i se vadă picioarele prin transparenţa mătăsoasă. A tras de tunică în jos. Îi ajungea pînă la genunchi şi-o s-o acopere... La naiba, nu prea, s-a lamentat în tăcere observînd şliţurile laterale. Mînecile lungi erau strînse la încheietură la fel ca şi pantalonii şi mătasea irizată lăsa să se vadă pielea roz-perlat. Decolteul tunicii era tăiat ca o barcă, aşa că materialul abia se ţinea pe umerii ei. Îşi pusese şi sandale roz, un inel roz cu safir şi cercei lungi asortaţi. Părul şi-l strînsese într-un coc la baza gîtului, prins în două agrafe roz.

Capitulare

Costumul indian îi fusese trimis de Dev şi Sandy la o aniversare a ei de cînd fusese prima oară căsătorită cu Aaron, dar nu-l purtase pînă acum. Îl împachetase împreună cu alte lucruri cînd intenţionase să se mărite cu Gerald. Nu se gîndise mult astăzi cînd îl scosese din dulap şi-o rugase pe cameristă să-l scuture şi să-l calce.

Se învîrtea inutil, cînd, observînd ceasul, a lăsat deoparte sentimentele faţă de costumul indian şi s-a grăbit afară, prin hol, coborînd treptele două cîte două.

Probabil că, în salon, cu oaspeţii sînt şi copiii. A gemut. Poate că au şi fost trimişi în camerele lor. A strîns din dinţi şi s-a oprit hotărîtă în faţa uşilor închise ale salonului. O să ia copiii, deşi erau obişnuiţi să stea mai multă vreme cu părinţii înainte de culcare.

A deschis brusc uşile, pregătită de bătălie, deloc conştientă de exotismul ei şi de aura sexy care o înconjura. S-a oprit în uşă cînd toate capetele s-au întors spre ea.

– Uite-o pe Derry, a cîntat Kim.

Lee i-a zîmbit.

Sara l-a împins în umăr pe Aaron s-o dea jos intonînd:

– Dely, Dely, Dely...

Aaron şi Ern Griswald s-au apropiat şi ei. Ern a fost un pic mai iute decît Aaron. Derry a înregistrat mirată duritatea din privirea soţului ei cînd Ern a strîns-o în braţe.

– Derry dragă, eşti o minunăţie! De ce te-ai măritat din nou cu bestia asta cînd te puteai mărita cu mine, Făt-Frumos?

Derry a rîs şi s-a mai relaxat puţin.

– Ern, tot prost ai rămas. Îmi pare bine să te văd.

Şi-au strîns mîinile, dar a rămas uluită cînd el s-a aplecat şi a sărutat-o apăsat pe gură.

– Ummm, îmi place gustul tău, doamnă, a zîmbit Ern spre ea.

Înainte de a putea scoate o vorbă s-a simţit ridicată departe de Ern şi Aaron a strîns-o cît mai aproape de el.

– Aaron, Aaron, pentru numele lui Dumnezeu, tunica... Lasă-mă! a spus supărată.

Aaron a lăsat-o pe picioarele ei, dar nu i-a dat drumul de tot.

– Totuşi, Derry, ai putea să încerci să fii punctuală, s-a plîns mama Lathrop. Pendleton e însetat.

– Nu sînt. Mi-am luat singur de băut.

Derry i-a zîmbit recunoscătoare socrului ei. Cînd el i-a făcut cu ochiul şi a salutat-o cu paharul, nici nu i-a venit să creadă.

– Regret, am cam pierdut noţiunea timpului.

A zărit-o pe Kim întinzîndu-se după o trufă cu nuci glasate, apoi fetiţa s-a întors şi funda de la rochia ei s-a agăţat de un platou *Waterford* cu saleuri. Saleurile au zburat mai departe decît farfuria.

Cînd Lee şi Derry au sărit în acelaşi timp spre platou, aproape s-au ciocnit, dar platoul n-a fost salvat, deşi nu s-ar fi spart dacă ar fi aterizat pe covorul oriental. Din păcate a ajuns pe piciorul de lemn al măsuţei de tek.

– Oh, copiii ăştia. Mama Lathrop şi-a dat ochii peste cap. *Waterfordul* ăsta a rezistat de mulţi ani în familia noastră.

– Doamne, Aaron, nu-i poţi ţine în frîu? Sylvie cu buzele strînse şi sprîncenele ridicate s-a uitat urît la Kim căreia i-au curs două lacrimi imense.

– Copiii trebuie să fie văzuţi, dar nu şi auziţi, şi-a spus Irene opinia de parcă ar fi fost o maximă excepţională, apoi şi-a strîns pe lîngă trup rochia ca şi cînd era pericol de conta-

minare.

Ern a traversat camera, iar Aaron s-a întors cu faţa la ei. Ern a ridicat-o pe Kim în braţe şi l-a mîngîiat pe cap pe Lee care se încordase agresiv în direcţia Sylviei şi Irenei.

– V-am povestit vreodată cum am aruncat o piatră prin fereastra casei mele şi am zdrobit serviciul din porţelan de *Sevres* al bunicului meu?

Sara s-a legănat pînă la Ern şi ceilalţi doi copii au negat din cap, ulîind de adulţii care spumegau în jurul lor.

– Să nu-mi spuneţi mie unde trebuie şi unde nu trebuie să fie copiii mei! a urlat Aaron, iar Derry a fost uimită cînd l-a văzut întorcîndu-se furios spre Sylvie, Donald şi Irene.

– Pendleton! Mama Lathrop s-a apucat de frunte cu mîinile. Aaron, strigă. O să am o migrenă.

– Dar te rog! a bolborosit Pendleton privindu-şi cu ochii mijiţi fiul.

– Şi toată seara o să-mi fie greaţă. Spune-i, te rog, lui Aaron să plece cu copiii... cel puţin pînă cînd vor deveni mai bine-crescuţi.

– E o tîmpenie! a răspuns el fără să-şi

desprindă ochii de la Aaron, care rămînea în colţ, nu chiar scurmînd pămîntul, dar pufăind şi scrîşnind din dinţi.

– Aceasta-i casa mea şi aceştia sînt copiii mei. Şi astă-seară vor lua cina cu noi.

– Am mîncat, Tati, i-a zîmbit Kim cocoţată pe umărul lui Ern. Sara şi Lee au făcut semn şi ei că au mîncat.

Derry s-a dus spre Ern şi s-a întins după Kim. Ern i-a dat-o cu o mînă pe Kim, iar celalată mînă şi-a pus-o pe mijlocul lui Derry.

– Şi ia-ţi mîna de pe nevastă-mea că ţi-o rup.

Derry abia de a mai distins gemetele slabe ale soacrei, fornăitul dezgustat al Irenei şi al Sylviei, vocea întretăiată a lui Donald pronunţînd:

– Doamne!

În orice caz, l-a auzit pe socrul ei mormăind: La atac!

Nouă

Windrift părea tăcut ca un mormînt. Briza plăcută din Bermuda se simţea ciudat de tare în casă. Parcă nu ar fi locuit nimeni acolo.

Derry căuta să se dezmeticească şi să-şi oprească tremurul care o apucase gîndindu-se la ultimele două zile şi la răceala glacială a lui Aaron. Nu pricepea cum de Ern Griswald şi

familia nu plecaseră de la Windrift. Dimpotrivă, Aaron o informase tăios că surioarele lui şi familiile lor îi vor vizita de asemenea.

Derry a suspinat la urcarea pe ultima porţiune de drum de mînă cu dolofana Sara. Fericiţi, Lee şi Kim aveau cel puţin ca scăpare şcoala.

– Bună dimineaţa, Derry! Domnul Lathrop a ieşit de după o tufă de hibiscus întinzîndu-i Sarei o floare. Şi cum se simte fetiţa mare a bunicului azi-dimineaţă? Un zîmbet i-a încreţit faţa şi Derry şi-a dat seama ce mult semăna Aaron cu tatăl lui.

Sara şi-a întins braţele.

– Bine, sus!

Pendleton Lathrop s-a înecat şi a tuşit, apoi a luat copilul în braţe. A ţinut-o strîns pe Sara şi l-a apucat rîsul cînd ea l-a bătut uşor pe obraz.

– Ai copii reuşiţi, Derry. Cînd îl văd pe Lee cum se îngrijeşte de şopîrla aceea Abraham, îmi amintesc de taică-său cînd era băiat. Aaron aducea tot felul de vieţuitoare în casă.

Lui Derry i-a făcut plăcere cînd socrul ei a insistat s-o care el pe fetiţa dolofană.

– Eşti sigur că nu este prea grea? a protestat fără convingere. Se părea că, în ultimele zile,

bunicul Lathrop începuse să-şi iubească nepoţii şi le căuta tovărăşia cu orice prilej. El insistase să continue să ia mesele împreună cu copiii şi o îngrozise pe nevastă-sa cînd sugerase să mănînce mai devreme ca să nu fie prea obosiţi copiii la masă.

– Buni, a oftat Sara.

Pendleton a oftat şi el.

– Aş vrea să trăiesc aici, în Bermuda, Derry, ca să fiu aproape de copii – i-a zîmbit ca un spiriduş – dar simt că este de datoria mea de Lathrop să ţin departe de tine şi de Aaron toată menajeria asta. Cît mai departe posibil.

Derry s-a uitat la el cu prefăcută mirare.

– Da, da, a dat din cap şi a sărutat-o uşor pe obraz pe micuţă. Am înţeles ce catastrofă a produs familia în căsătoria voastră prima oară. I s-a înăsprit faţa. Şi regret nespus partea mea de vină.

Derry i-a pus mîna pe braţ.

– Nu spune asta. Numai cei doi în cauză sînt de vină pentru destrămarea unei căsătorii. Nimeni altcineva.

– Derry, copila mea. Ce spui tu e în mare parte adevărat, dar în căsătorie poate apărea tortura picăturii chinezeşti. Am observat cum

nevasta şi sora mea dezlănţuiau uraganul deasupra capului tău cînd Aaron era plecat. Le-am văzut şi cum îi alimentau gelozia lui Aaron...

– Aaron nu e gelos, a şoptit uscat Derry.

– Fată dragă! l-a zîmbit oprindu-se pe verandă şi privind în jur de parcă ar fi vrut să nu fie auzit, apoi s-a aşezat cu Sara pe un fotoliu de bambus. Fetiţei îi plăcea să rămînă în poala caldă a bunicului strîngîndu-şi la piept păturica. Ai fost şi ai rămas cel mai bun lucru din viaţa lipsită de dragoste a lui Aaron şi, dacă eram mai curajos, îţi spuneam asta şi nu lăsam familia să sape un şanţ între voi. A mîngîiat-o absent pe fetiţă şi şi-a încordat maxilarele. Cînd am văzut ce încîntate au fost Sylvie şi soţia mea la divorţul vostru şi ce supărate au fost cînd v-aţi recăsătorit, m-am simţit ruşinat şi am hotărît că n-o să le mai las să vă despartă din nou.

Derry a suspinat şi s-a simţit dintr-odată imponderabilă.

– Ştiţi, domnule Lathrop...

– Spune-mi Pen, te rog, draga mea.

– Pen. Să ştii că nu mai au puterea asta acum. Derry a dat solemn din cap. N-am ştiut asta pînă cînd n-aţi venit voi, dar acum ştiu. A

dat din umeri. Tot ce-au încercat ele să facă mi se pare absurd acum. Cred că m-am maturizat. I-a zîmbit copilului cuibărit lîngă bunic. Copiii, presupun eu, m-au făcut să fiu mai detaşată şi să înţeleg cît de susceptibilă şi de tînără a fost femeia care s-a măritat cu Aaron prima oară.

– Îl iubeşti, nu-i aşa? a întrebat-o blînd Pen.

– Da... foarte mult. Întotdeauna l-am iubit. Să-l ia dracu! a murmurat Derry şi socrul ei a rîs.

– Atunci de ce nu i-ai spus că o să ai un al patrulea copil? Tonul lui afectuos a dezamorsat-o pe Derry.

– Vai, cum de ţi-ai dat seama? Crezi că şi ceilalţi au ghicit? Derry şi-a privit burta.

– Gloata aia egoistă? Nu fi ridicolă!

– De ce ridicolă? a întrebat Aaron de la baza scărilor în evantai.

– Ce cauţi acasă? s-a ridicat Derry. Am crezut că stai la St.Thomas toată ziua.

– Da? Aaron s-a încruntat. Am hotărît că pot lucra şi aici, în biroul meu. Sper că nu vă deranjează. Pronunţa cuvintele cu forţă, bărbia părea că vrea să-i iasă prin piele, dar tatăl lui a rîs cu mare poftă.

– O s-o duc pe Sara sus, la culcare. Pen s-a ridicat cu copilul în braţe. Acum vezi ce-am vrut

să-ţi spun? I-a făcut lui Derry cu ochiul.

– Da, Pen. Încep să văd, i-a răspuns Derry paşnic.

– Ce dracu se întîmplă aici? a mugit ca un taur Aaron. Unde se duce? Ce vrea să spună? Unde e Ern? De cînd îi spui Pen lui taiçă-meu?

Derry i-a şters lui Aaron o picătură de transpiraţie de pe buza de sus.

– Nimic. Sus. Nimic. La înot. De cîteva clipe m-a rugat să-i spun pe nume. Derry i-a zîmbit lui Aaron încordat ca pentru atac.

– Nu face pe deşteapta pe seama mea, Derry. Nu mă potolesc uşor cu răspunsuri de cîte un cuvînt. Crezi că instinctele mele nu s-au ascuţit ca briciul? Crezi că nu simt cînd pacea căminului meu e ameninţată? N-am glumit cînd ţi-am spus că eşti măritată cu mine pentru eternitate. Eşti! Legată, încătuşată, strînsă cu sîrmă de la cap la picioare pentru tot restul vieţii tale şi după aceea.

– Mă faci să mă simt ca Houdini, a murmurat Derry şi l-a privit cu capul dat pe spate. Mergem la înot subacvatic?

– Cum? Tu şi cu mine? a pîndit-o Aaron îngustîndu-şi ochii.

– Da, dacă nu cumva vrei să invit...

– Ia-ţi costumul. Eu iau echipamentul.

– Da, domnule. Derry a salutat şi a chicotit. Se simţea ca o tînără fără griji. Aaron era gelos, aşa i-a spus Pen. O dorea, o iubea, lupta pentru ea. A mers fluierînd pe scări. Mă întreb ce-ar spune dacă ar şti că acum m-am hotărît să lupt şi eu pentru el, să nimicesc orice amestec în căsătoria noastră. O să-i înnegresc ochiul oricărei creaturi care-o să se uite la el... şi lui o să-i învineţesc ochii dacă se uită la careva.

Fluieratul i-a devenit fredonat pe cînd imagini sîngeroase i se perindau prin minte, cu blonde, roşcate şi brunete asortate căzute la podea cu vînătăi mari. O Derry victorioasă, cu mîinile deasupra capului în atitudinea învingătorului stătea deasupra corpurilor. S-a terminat cu fata bine-crescută, s-a gîndit Derry, mîndră şi a trîntit uşa de la dormitor. S-a grăbit să-şi pună costumul de baie şi şi-a studiat silueta în costumul albastru-azuriu. „Aaron se aşteaptă să-ţi pui costumul întreg, fata mea". S-a gătit şi a scos limba la imaginea ei din oglindă.

„Mda, burta e un pic prea rotundă pentru costumul ăsta şi sînii îţi ies din sutien". A dat din umeri. „Cade? Ei şi! O să înot goală". A început să cînte. Şi-a pus un halat albastru, din prosop,

şi papucii de plajă.

Coborînd, l-a întîlnit pe Jim încruntat mergînd de colo pînă colo prin hol.

– Peştele meu fiert se aruncă. Cina de pe verandă s-a contramandat. Cînd pleacă ăştia, Derry? O să ne înnebunească şi pe mine şi pe bucătar.

Derry s-a uitat mirată la Jim.

– De ce? Eu vreau peştele tău în vin şi o să cinăm pe verandă. Nu le place? N-au decît! Spune-le să facă o plimbare pînă la Hamilton pentru cină.

Derry şi-a ridicat nasul în vînt şi n-a mai auzit răspunsul lui Jim.

– La naiba dacă n-o să le spun exact aşa!

Lui Derry i s-a părut goală plaja, dar apoi l-a zărit pe Aaron ieşind din apă la suprafaţă. Înainte ca el să ajungă pe plajă, Ern Griswald a strigat-o. Lîngă el se afla o blondă încîntătoare, cu părul buclat lăsat pe umeri, cu un costum roz despicat pînă la buric. Se vedea aproape la fel de mult din corpul ei ca şi din al lui Derry şi era frumos ceea ce se vedea, a trebuit ea să admită cu o strîmbătură.

– Derry, ea este Shelly Davis. Stă la hotelul *Princess*. Ne-am întîlnit ieri seară. A zîmbit spre

Derry, iar ochii lui o cîntăreau ca un cumpărător la o licitaţie.

Aaron a strîns-o din spate în braţe. Era ud tot şi răceala a făcut-o să se înfioare.

– Ţi-e frig, iubito? a strîns o mai tare Aaron.

Ern le-a făcut cunoştinţă. Cînd l-a văzut pe Aaron dînd mîna cu femeia, s-a întins şi l-a ciupit tare de spate fără s-o vadă ceilalţi. I-a făcut plăcere crisparea lui Aaron.

– Te superi dacă Shelly şi cu mine ne alăturăm la înotul subacvatic?

– Deloc.

– Eu nu mă pricep. Poate mi-arată Aaron, a respirat adînc Shelly şi sînii au împuns materialul elastic.

Gura lui Aaron a tremurat într-o apreciere senzuală.

– Grozav, a răspuns Ern şi a luat-o de braţ pe Derry. Eu merg cu tine, frumoasă doamnă.

– Bine. Derry plănuia cum să-l ucidă pe Aaron în vreme ce-şi punea costumul subacvatic... se întreba cum să ademenească un rechin-tigru cînd a intrat în apă alături de Ern. Şi-a uitat repede de furie în lumea tăcută, albastru-verzuie. Avea senzaţia că ar putea face conversaţie cu creaturile multicolore care

pluteau graţios pe lîngă ea. Reciful de corali era ca un oraş caleidoscopic ridicat parcă pentru plăcerea ei personală.

I-a părut rău să iasă la suprafaţă, ca întotdeauna. Aaron a tras-o afară, tîrînd-o departe de fascinaţia oceanului. Abia pe plajă a simţit că obosise.

– Niciodată n-o să înveţi cînd trebuie să renunţi? Cînd ţi-a fost de ajuns? a bombănit el şi a ridicat-o în braţe, iar lui Derry i s-a înfiorat pielea.

S-a uitat peste umărul lui şi a văzut-o pe Shelly dezamăgită, cu Ern după ea şi s-a stăpînit cu greu să nu-i scoată limba, să nu-i strige „La o parte" şi să rîdă triumfător din poziţia ei privilegiată. Se simţea în siguranţă. A tresărit. Da, e adevărat. Întotdeauna se simţea ocrotită cînd o ţinea Aaron în braţe.

– Pentru Dumnezeu, iubito, stai cuminte. E greu de mers pe nisip. Zîmbetul lui larg a încîntat-o. Nu că mă plîng, dar ai luat în greutate! Bine-ar fi să nu mi te împotriveşti continuu.

– Perfect, a spus Derry şi şi-a încolăcit mîinile în jurul gîtului lui, atingîndu-i bărbia cu buzele.

– Derry, nu... I s-au umflat tendoanele gîtului

sub mîinile ei.

– Bine. Absorbită leneş de preocuparea de a-i urmări linia tendoanelor, n-a observat cînd au ajuns la pătura lor. A observat cum i se destinde faţa şi îi dispare masca de duritate. În cîştig, în pierdere sau la egalitate, ea era a lui. Durerea, suferinţa, despărţirea lor ca o moarte mică, nu putuseră schimba nimic. A alungat tensiunea acumulată atîta vreme. Şi-a pus capul pe umărul lui. A inspirat odată cu aerul cald al Bermudei, hotărîrea de a juca exact cu cărţile care-i fuseseră servite. Nu se va mai bate cu sistemul ăsta, nu-şi va mai imagina scene posibile, ca să nu mai sufere. De-acum înainte va trăi minut cu minut, oră cu oră, zi cu zi. Înţelesese că poate şi ştie să lupte.

– Am văzut pe faţa ta că ai trecut de la fericire la furie, a observat degajat Aaron. Sînt şi eu pe acolo, pe undeva, dar mă întreb unde anume.

Derry a alunecat de lîngă el şi l-a tras de părul cîrlionţat de pe piept.

– Stai prin preajmă şi-o să afli.

– Aşa o să fac. Ai prins entuziasm din adîncurile oceanului? Ai intrat în apă Derry – cea care se împotriveşte mereu şi-ai ieşit de acolo

ca o Circe. Avea un rîs metalic.

Ern a venit lîngă Derry, i-a luat mîna şi i-a sărutat palma.

– Ciudat, bătrîne, că n-ai observat că Derry întotdeauna a fost o Circe.

Derry a văzut fascinată cum i-a năvălit lui Aaron sîngele pe gît şi pe faţă, apoi s-a retras şi el a devenit palid.

– Observ foarte multe lucruri, „bătrîne". Unele de care tu nici nu eşti conştient. Sînt mai mult decît dornic să rup în bucăţi pe oricine ar încerca să-mi ia nevasta. Ern l-a privit cu o aprobare vicleană.

– Încearcă, bătrîne. Eu cred în dictonul: „Învingătorul ia tot".

– Să înţeleg că mi-ai aruncat mănuşa? a şuierat Aaron.

Ern şi-a încordat pumnii.

– O iei cum vrei, eu sînt mulţumit oricum.

Derry şi-a dres glasul.

Nici unul din cei doi n-a privit-o.

Shelly a plutit agale spre cei doi bărbaţi, n-a băgat-o în seamă pe Derry de parcă ar fi fost invizibilă.

– Ce facem acum, Aaron? Derry a strîns din dinţi la auzul vocii ei siropoase. Mi-a plăcut sub

apă cu tine. A fost aşa... aşa de intim, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Nici unul din cei doi nu s-a uitat nici la ea.

Derry a luat un prosop de baie.

– Ţine! Să nu răceşti cumva.

Shelly a clipit.

– Nu mi-e frig, mulţumesc. S-a întors iar spre bărbaţi şi şi-a trecut unghiile mov închis peste braţul gol al lui Aaron. Mi-ar plăcea să beau ceva.

Nimeni nu i-a acordat nici o importanţă.

– Nu-mi pasă de ameninţările tale, Aaron. Încerc să obţin ceea ce vreau... şi nu contează cine-mi stă în drum.

Ern s-a eliberat de Shelly cînd ea a încercat să-i ia braţul.

– Şi eu procedez la fel, a scuipat Aaron vorbele şi a înşfăcat-o de un braţ pe Derry aproape ridicînd-o de la pămînt.

– Mă faci să merg de parcă aş avea un picior mai scurt, a tropăit pe lîngă el Derry. Şi-mi amorţeşte braţul.

– Oh, scuză-mă. Aaron era încruntat, neatent, iar accentul lui bostonian devenise foarte pronunţat.

Derry s-a urcat pe motoretă şi Aaron i-a dat

indicaţii precise, deşi cu o voce absentă.

Derry a pornit în susul pantei spre casă. Cu piciorul pe acceleraţie şi-ar fi dorit ca viteza maximă a motoretei să fie nouăzeci, nu patruzeci la oră. Se simţea în stare să zboare!

I-a dat motoreta în primire lui Laszlo şi i-a zîmbit luminos. La zîmbetul lui indulgent şi afectuos a închis o clipă ochii. Oh, Doamne! El cum aflase? Îi spusese Pendleton? Sau Mary? Se părea că ştiau cu toţii în afară de tată.

I-a venit o idee strălucită. O să facă baie împreună cu Aaron şi atunci o să-i spună. A chicotit singură şi o fată în casă s-a holbat la ea.

A rămas mult în uşa băii să studieze expoziţia de substanţe care puteau fi puse în apă. Nu se putea hotărî. Voia să prepare ceva exotic, diafan, sexy. A turnat sărurile de baie alese, apoi s-a uitat la ceas. Era acolo de douzeci de minute. A fugit în dormitor. S-a oprit brusc văzîndu-l pe Aaron care-şi încheia cămaşa de mătase de un verde marin.

– Trebuie să faci o baie, i s-a plîns şi a fluturat un flacon de cristal în faţa lui. E gata.

Aaron a studiat-o în oglindă şi a zîmbit.

– Asta e. Din cauza bluzei descheiate pînă la talie te-ai bronzat.

Derry l-a privit mută cum se apropie. Arăta bine în pantalonii de mătase verde.

– Eşti şi tu un descendent al căpitanului Frith ca şi Laszlo?

– Acum chiar că mă simt pirat. Aş avea chef să te fac pachet într-una din perdele, să te arunc pe umăr şi să te răpesc.

– Nu merge cu perdele transparente, ar trebui să fie din damasc. Şi nu ai apărătoare la un ochi.

– O împrumut pe-a lui Jim. S-a apropiat de ea şi a privit-o cu interes.

– Nu ai o corabie. Nu se poate face aşa ceva cu o barcă de pescuit.

– O să falsific una, a mîrîit Aaron şi a tras-o înspre el cu un rîs gutural.

Derry s-a gîndit la ea şi Aaron în cada rotundă, de marmură.

– Aşteaptă, i-a şoptit.

– Să aştept? Aaron avea ochii înceţoşaţi şi cînd Derry a vrut să se dea înapoi, a întărit strînsoarea.

– Vino, o să-ţi placă. Derry l-a tras în baie. Asta e doar pentru noi.

Încruntarea mirată a lui Aaron a dispărut.

– Ummm, sexy. Asta e pentru noi?

– Da. Îţi place?

– Îmi place. A dezbrăcat-o cu mîini blînde şi s-a dezbrăcat şi el.

A ridicat-o în braţe şi s-au vîrît în cadă.

– Ahhh, a murmurat Aaron. Ultima evadare din familia mea: baia.

– De te-ar auzi Sylvie acum, ţi-ar tăia o bucată de piele, a îngînat Derry încîntată.

– Deschide ochii, floare de lotus, a spus Aaron şi a masat-o pe piele cu mîinile lui mari.

– Nu ştiu dacă sînt în stare. Derry a făcut efortul să-şi ridice pleoapele.

– E plăcut cu tine aici. Sper că-ţi dai seama că o să facem dragoste, a rîs în urechea ei.

Pleoapele lui Derry s-au deschis pe jumătate.

– Nu e un gînd prea original. Mi-a venit mie înainte.

– Ai vrut să mă seduci? s-a răstit blînd Aaron şi a mutat-o peste el.

– Ai obiecţii? Lui Derry îi venea să strige aidoma rebelilor din sud sau ca indianul îndrăgostit ori, pur şi simplu, ca orice yankeu normal.

– Nici o obiecţie. Te poţi baza pe cooperare din partea mea. Aaron şi-a plimbat mîna prin curbele şi spaţiile din partea de jos a corpului ei.

– Aaron... Aaron... ohh, nu face asta... da, fă aşa... Aaron. A simţit că se rupe, cade peste marginile lumii. Îşi amintea ca prin ceaţă că voise să vorbească ceva cu el.

– Derry... iubito... Reacţia spasmodică a corpului ei avea un efect erotic. Corpul tău e atît de dulce, atît de bun.

– Aaron... Derry şi-a înfipt mîinile în trupul lui. I se părea covîrşitor de important să-i producă acestui bărbat mai multă plăcere decît avusese vreodată.

Orice altceva a dispărut din mintea ei şi a rămas numai dorinţa pentru Aaron. Nici să fi vrut n-ar fi putut să-şi controleze cascada de emoţii.

Mai tîrziu au avut un lung şi dulce moment de uşurare.

– Trebuie să te scot de aici, dragoste. Aaron s-a ridicat cu ea în braţe. Ai idei minunate, doamnă, i-a murmurat şi a înfăşurat-o într-un prosop mare şi călduţ.

– Mulţumesc, bunule domn, a bîlbîit Derry şi s-a sprijinit somnoroasă de Aaron care o ştergea bine.

– E timpul să tragi un pui de somn, aşa cred, a rîs Aaron şi a ridicat-o, iar ea a căscat.

– N-am timp. Ceilalţi... A încercat să nu mai

caşte, dar n-a reuşit.

– Timp este. O să aibă Telford grijă de copii.

– Noroc cu Telford, a murmurat Derry şi s-a cuibărit la pieptul gol al soţului ei care s-a întins lîngă ea.

Derry s-a trezit cu un sentiment acut de necesitate, de grabă. Copiii! Familia lui Aaron!

Braţul care-i înconjura mijlocul s-a retras.

– Nu deveni nervoasă, a mormăit Aaron cu mîna pe coapsa ei.

– Trebuie să ne aranjăm. Derry a simţit cum se relaxează sub mîngîierea lui Aaron. Trebuie de-adevăratelea să mă scol. În voce i se simţea un vag regret.

– Bine. Aaron a sărit din pat, a tras-o după el şi a făcut-o să rîdă.

– Cînd te mişti, apoi chiar că te mişti.

– Serviciu prompt, aceasta e deviza mea.

I s-a uscat gura privindu-l gol şi bronzat. Era frumos! L-a lăsat să se îmbrace, apoi nu s-a mai putut stăpîni şi şi-a încolăcit braţele în jurul lui.

Uşa dinspre hol s-a deschis brusc.

– Află, Aaron, că ai fi putut coborî să ne întîmpini, pe Delia şi pe mine. Am adus copiii.

Aaron a ascuns-o pe Derry cu corpul lui şi a înţepenit de furie.

– Ieşi afară, Blane. Imediat. Cum îndrăzneşti să ne deranjezi în apartamentul nostru personal?

Derry a simţit forţa cu care era pompat sîngele în vinele lui. Nu s-a mai obosit s-o urmărească peste umărul lui Aaron pe cumnata ei. Şi-o putea imagina pe lungana şi aristocratica Blane, cu trăsăturile ei colţuroase, patriciene, exprimînd numai dezgust.

Soră-sa a pufnit.

– Sper că n-o să continui cu nepoliteţea faţă...

– Ieşi! a răcnit Aaron.

Uşa s-a trîntit în spatele lui Blane. Aaron a respirat greu înainte de a se întoarce spre Derry.

– Acum îmi dau seama de ce ţi s-a părut viaţa noastră intolerabilă, de ce ai fugit, de ce ai divorţat de mine. Nu înţeleg de ce înainte nu vedeam clar toate astea. Te asigur c-o să pun întreg tribul ăsta al dracului pe calea cea bună. A tăcut şi a plecat trîntind din nou uşa.

– Familia Lathrop adoră trîntirea uşilor... a suspinat Derry şi s-a întins. Încă se mai simţea euforică după ce făcuse dragoste. Cînd a văzut cît era ceasul a fugit urgent în baie.

S-a machiat, şi-a pus lenjeria de culoarea

caisei şi cei mai subţiri ciorapi pe care-i avea. Aproape că i-a venit să rîdă cînd a ales rochia de mătase în albastrul Bermudei. Era un fel de *sarong* fără bretele care-i ajungea pînă la genunchi şi cu o deschizătură pînă la mijlocul coapsei.

Era conştientă de faptul că fundul ei rotund va fi evidenţiat şi mai tare de *sarong*. Derry a zîmbit înspre imaginea ei reflectată în oglindă. Se simţea mulţumită şi şi-a pus ambele mîini pe abdomen. Sînii îi cam crescuseră, erau proeminenţi. Fusese întotdeauna o femeie cu sîni mici.

„O să le faci pe Delia şi Blane să cadă în fundul lor aristocratic cînd o să cobori cu *sarongul* ăsta", şi-a vorbit singură şi a arătat spre imaginea din oglindă. S-a fîţîit de colo-colo. Prima oară cînd se căsătorise cu Aaron, se îmbrăcase în cel mai modest costum. Acum se îmbrăcase cît se putea mai îndrăzneţ. „Şi ce?" A dat din umeri la oglindă.

A inspirat adînc aerul plăcut care venea de afară. „Treaba mea e să fiu o soţie bună pentru Aaron şi o mamă bună pentru copiii noştri", a zis cu voce tare. „Nu există alte priorităţi". Cu concluzia asta încurajatoare, a mai privit o dată,

în fugă, la ceas şi a ieşit.

Şovăia pe coridor, neştiind dacă Telford şi copiii mai erau sus. Nu, precis că erau jos.

S-a înfiorat brusc. Va putea proteja copiii de... De cine? Nu prea avea habar. Auzea din hol vocile de pe verandă şi din salon. A coborît repede scările şi a intrat în salon. L-a privit în ochi pe socrul ei. El i-a făcut cu ochiul.

– Iar a făcut aşa, Pendleton, a anunţat cu voce joasă Mama Lathrop, dar cuvintele ei au părut să reverbereze în liniştea care se lăsase. Mi-am crescut fetele în ideea că trebuie să-şi întîmpine oaspeţii, nu să întîrzie.

– Cam atît le-ai învăţat. Mai bine le spuneai cum să fie doamne, ca Derry, a zis Pendleton calm şi neluînd în seamă exclamaţiile celorlalţi, s-a îndreptat spre Derry cu mîinile întinse.

– Arăţi încîntător, copilă. A sărutat-o pe obraz. Se cunoaşte strălucirea viitoarei mame, i-a şoptit la ureche şi a luat-o de braţ, gata să-şi înfrunte familia.

Aaron venea şi el spre ea, dar Ern a ajuns înaintea lui şi i-a oferit un pahar de şampanie.

– Ai nişte copii încîntători, Derry. Îmi doresc să fie ai mei.

– Dar nu sînt ai tăi, ci ai mei, i-a spus Aaron

şi l-a împins într-o parte.

– Aaron devine, cred, la fel de prost crescut ca şi Derry, a zis Delia şi a luat o înghiţitură de şampanie.

Derry a vorbit înaintea lui Aaron.

– Te rog să mă scuzi că am întîrziat, Delia, şi, de asemenea, că nu te-am întîmpinat cînd ai sosit la Windrift, i-a zîmbit ea larg cumnatei, care a fornăit pe nas ca o accepare a scuzelor. Dar vezi, Aaron şi cu mine facem dragoste după-amiaza şi asta ne întîrzie uneori. A rînjit cînd Delia s-a înecat cu şampania şi a început să tuşească. Derry i-a tras amabilă o lovitură pe spate de era să cadă de pe canapea.

– Pendleton, a reuşit să spună doamna Lathrop. S-a înroşit văzînd că fiul şi soţul ei se ţineau unul de altul şi rîdeau. Ern Griswald se amuza şi el. Derry nu i-a observat sclipirea din ochi. Era preocupată de ameţeala care o cuprinsese şi nu voia să lase să se vadă.

Blane s-a ridicat, a înfipt o ţigară lungă într-un portţigaret de fildeş şi zgomotul brichetei a sunat ca o împuşcătură în tăcerea din jur.

– Devii amuzantă, Derry, i-a zîmbit Radcliffe. Devii şi cam grasă. În locul tău, aş face ceva să slăbesc.

– Am să slăbesc... cam în şapte luni. Nu ne pasă prea tare dacă e băiat sau fată, căci va fi al patrulea. L-a privit pe Aaron. Avea culoarea şofranului. Nu-i aşa, iubitule?

– Aşa-i, a răspuns răguşit Aaron.

– Totuşi, dacă o să fie băiat – între timp Lee o aducea pe Sara în cameră şi Kim venea după ei – ne-ar plăcea să semne cu fiul nostru cel mare. I-a zîmbit băiatului.

– O să avem un copilaş? s-a umflat în pene Kim. Betsy Whithey crede că numai mama ei o să aibă un copilaş. O să facă pe ea cînd o să-i spun, a folosit Kim cea mai nouă expresie aflată la şcoală, iar privirea ei satisfăcută l-a trezit pe Aaron şi l-a făcut să hohotească de rîs.

– Ce nume o să-i dăm? s-a uitat Lee întrebător spre părinţii lui.

– Bebe, a anunţat Sara băgîndu-şi degetul cel mare în gură şi bunicul a rîs şi a ridicat-o în braţe.

– Dacă e băiat... Derry se prefăcea că se gîndeşte, dar se şi hotărîse ce nume îi putea da. Cred... noi credem că numele Devon Pendleton Lathrop e frumuşel.

– Şi Cassandra Parker Lathrop, dacă o să fie fată. Nu-i aşa, iubito?

Căldura leneşă din vocea lui Aaron i-a accelerat pulsul.

– Da, a înghiţit în sec Derry.

– Îmi place, Mami, a spus Lee fără să-şi dea seama că o făcuse praf pe Derry strigînd-o „Mami".

– Şi mie. Kim a stat pe gînduri. Dar îmi place şi Eufemia. E un nume din cartea pe care ne-o citeşte Miss Flecker.

– Bebe sînt drăguţi. Sara l-a mîngîiat cu o mînuţă durdulie pe bunicul ei. Eu sînt fată mare.

– Numele acestea provin de la ceilalţi părinţi ai noştri... i-a explicat Lee bunicului aşezîndu-se lîngă el.

– Da, ştiu, şi-a dres glasul Pendleton Lathrop şi a clipit din ochi de parcă i-ar fi intrat ceva în ei.

– Nu-i cam tîrziu să începi o familie? a vorbit Delia în vreme ce nu se hotăra ce aperitiv să aleagă.

– Eşti surdă sau proastă sau amîndouă, Delia? a întrebat Pendleton luîndu-şi odrasla prin surprindere. Acesta este al patrulea copil al lui Derry. S-a uitat la fiecare pe rînd şi la soţia lui care deschisese gura şi la soră-sa, căreia îi tremurau obrajii.

– Desigur, toată familia Lathrop o să-l privească pe copilaş aşa... ca fiind al patrulea copil al lui Derry şi al lui Aaron. Eu o să revin în Bermuda dacă naşterea va avea loc aici.

Aaron a tresărit la privirea întrebătoare a tatălui lui.

– Uf... ei bine, poate o să ne întoarcem la Laneport pînă atunci, dar nu ştiu. Oricum, tată, pe tine o să te ţinem la curent şi o să te invităm să stai cu noi.

– Mulţumesc, fiule.

– Felicitări pentru amîndoi, le-a zîmbit cam strîmb Ern Griswald. Derry s-a întors să-i mulţumească. Ern s-a aplecat s-o sărute uşor pe gură şi buzele i-au alunecat pe obrazul ei pînă la ureche. Sînt foarte invidios pe Aaron. Aş fi dorit să porţi copilul meu, i-a şoptit pe un ton mîngîietor.

Derry s-a tras înapoi şi două mîini familiare au înhăţat-o de mijloc.

– Derry şi cu mine îţi mulţumim pentru urările de bine, i-a zis, emfatic, Aaron.

– Eu... ah... Mama Lathrop arunca priviri iuţi spre soţul ei de parcă s-ar fi ferit de un păianjen otrăvitor. Cred că ar fi bine ca Derry să vină la Boston să nască. Aaron s-a născut în...

– Or să hotărască Derry şi Aaron unde se va naşte copilul lor şi-or să ne spună, a afirmat pe un ton coborît Pendleton.

– Desigur. Mama Lathrop a privit-o pe Sylvie, dar ea îl fixa pe fratele ei.

– Pari să treci printr-o îngrozitoare schimbare de direcţie, Pendleton, a zis tărăgănat Sylvie.

– A, da? Nu-i nimic. Tocmai am hotărît că voi lua singur deciziile în casa mea, oricare dintre casele mele, şi, de acum înainte, voi mînui eu personal finanţele.

– Ce vrei să spui, Pendleton?

Pendleton părea un bloc de gheaţă.

– Ce crezi că vreau să spun, Sylvie?

– Încerci să reduci partea mea din banii Lathrop din cauza unei idei greşite că tu....

– Linişte! Pendleton a ridicat glasul o clipă, iar Lee a făcut ochii mari.

Sylvie a inspirat adînc şi a părut că se umflă.

– Doar nu-ţi închipui că eu o să privesc în tăcere cum mă tai de la partea mea din banii Lathrop...

– Care parte? Ce-ai moştenit, ai cheltuit. După aia te-ai bazat pe prostia nevestei mele...

– Pendleton! Soţiei lui îi ieşiseră ochii din cap.

– Şi pe toleranţa mea. Pendleton şi-a rotit capul ca să-i includă şi pe ceilalţi. S-a terminat cu pomana. De acum înainte veţi depinde de propriile voastre resurse. A privit-o din nou pe soră-sa. Şi tu, Sylvie, poţi trăi pe banii lui Peabody, nu pe ai mei. Descurcă-te, Sylvie, aşa cum face toată lumea. Data viitoare, cînd ai poftă să călătoreşti în Bermuda cu copiii tăi, să-ţi plăteşti singură drumul.

Donald a lăsat să-i scape un geamăt strangulat despre căutarea unei slujbe.

– De acum înainte, a continuat domnul Lathrop şi a gîdilat-o pe Kim sub bărbie, banii mei vor fi pentru cine vreau eu... îi voi da cui vreau eu. Le-a zîmbit lui Kim, Lee şi Sara în vreme ce camera se umplea de bîzîitul furiei celorlalţi.

Derry s-a apropiat de Pen.

– Pen, a tuşit şi şi-a dat seama că niciodată pînă atunci nu se băgase în „afacerile" de familie. Nu ştiu ce planuri ai cu banii tăi, dar n-o să te las să-mi strici copiii dîndu-le prea mult.

Peste exclamaţiile „Ce tupeu!" a lui Donald şi „N-aş fi crezut!" a Mamei Lathrop, a vorbit Aaron.

– Derry şi cu mine avem aceleaşi păreri în

materie de felul în care trebuie crescuţi copiii. A zîmbit spre taică-său şi s-a încruntat la ceilalţi pînă cînd au încetat să murmure, dezamăgiţi.

– N-o să fac ceva care să vă deranjeze, pe tine şi pe Derry, a zis Pen. A pus-o jos pe neastîmpărata de Sara, apoi a privit spre Derry. Întîi de toate, acum, că începe vacanţa de vară a copiilor, vreau să-i duc eu înapoi la Laneport. Jim şi Barrow ne-ar putea ajuta. În felul ăsta, tu şi Aaron puteţi rămîne aici, singuri o vreme.

Zece

Derry ştia c-o să le ducă dorul copiilor, şi le-a dus, dar era grozav să fie singură cu Aaron. De o oră ceilalţi plecaseră şi ei stăteau amîndoi în casă. Aaron evitase, în săptămîna de cînd anunţase că e gravidă, să rămînă singur cu ea. În primele două nopţi încercase să rămînă trează pînă venea şi el să se culce, ca să poată

vorbi, dar nu reuşise. Dimineaţa, cînd se trezea, Aaron era deja plecat. Acum erau în sfîrşit, singuri. Nu cumva Aaron avea de gînd s-o evite în timpul celor două săptămîni cît mai rămîneau acolo? A izbit balustrada cu pumnul. Nu! Necioplitul ăsta mare n-o să reuşească s-o evite două săptămîni! O să-l găsească pe dată să-i spună asta.

L-a strigat pe Laszlo.

– Da, doamnă Derry? Bermudianul senin s-a ivit imediat.

S-a încruntat la el.

– Perfect. Unde e? Unde se ascunde? Să nu îndrăzneşti să mă minţi, Laszlo. I-a făcut a mustrare cu degetul arătător.

Bermudianul i-a zîmbit cu toată faţa puternic bronzată.

– Sînt fericit să-ţi spun, doamna mea, că precis este în şopronul cu bărci şi şlefuieşte cu nisip fundul schifului. Mi-e teribil de frică să nu se transforme în rumeguş toate bărcile noastre dacă domnul Aaron le mai îngrijeşte mult. În ochii lui de ciocolată sclipeau luminiţe de amuzament.

Derry l-a tras în jos să-i aplice o sărutare pe obraz şi, pentru prima oară de cînd îl ştia, l-a

văzut descumpănit pe aprigul pirat. Cu toată demnitatea ştirbită, el nu părea supărat, totuşi.

– Laszlo, împachetează-mi un picnic franţuzesc pînă mă schimb.

Derry a sărit cîte două treptele spre apartamentul lor. În cîteva minute şi-a pus micul bikini turcoaz care acum de-abia o mai acoperea. Burta i se cam rotunjise. „Să-ţi fie ruşine, doamnă Lathrop". A chicotit. Şi-a pus halatul albastru de prosop, papucii de plajă şi a coborît.

Laszlo, calm, stătea în hol cu un coş adînc împletit din nuiele de salcie.

– Madame, dacă tot mergi la casa bărcilor, poate-ţi arată domnul Aaron şi apartamentul. A fost reconstruit cu puţin înainte de moartea lui Sir Rupert şi e curat şi... utilizabil. Faţa lui părea impenetrabilă. Aveţi în coş brînză, fructe, pîine şi şampanie.

– Mulţumesc, prietene. Derry a luat-o în jos pe potecă... Voia să găsească motoreta.

– A fost bine pusă, doamnă Derry, la ordinele domnului Aaron, pînă o să se nască cel mic. Pot să te duc eu, doamnă, nu trebuie să mergi pe jos, a zis ferm Laszlo.

– Ba o să merg.

A fost o plimbare minunată. S-a oprit des să

privească o floare, o pasăre. Se simţea cam neliniştită cînd s-a apropiat de casa de stuc roz.

S-a uitat pe fereastra de la uşă şi l-a zărit pe Aaron aplecat deasupra unei bărci cu pînze răsturnată. A inspirat adînc şi a împins uşa.

– Bună!

Aaron şi-a ridicat morocănos capul.

– Bună.

– Am adus mîncarea pentru noi.

– Las-o aici pe-a mea. Mănînc mai tîrziu.

– Ba pe naiba! Derry a trîntit nevinovatul coş de nuiele pe o scîndură suspendată pe două capre de lemn. S-a încruntat la el cu pumnii în şolduri.

– Sau înoţi cu mine sau zbor înapoi pe continent.

Privirea lui Aaron era metalică, ascuţită ca o lamă.

– Chiar aşa. Ai fi în stare să mă părăseşti din nou.

– Nu, n-o să te mai părăsesc, dar nici tu n-o să mă mai poţi ignora de parcă nici n-aş fi pe-aici, prin preajmă.

Muşchii gîtului lui au tresărit.

– Ba te vreau prin preajmă. Întotdeauna te-am vrut, dar... cînd sînt cu tine, vreau mereu

să facem dragoste şi acum eşti gravidă... Nu vreau să ţi se întîmple nimic rău.

Ea s-a simţit uşurată.

– Asta-i tot? Prostule! Doctorul mi-a spus că am o sănătate de invidiat. Am luat în greutate.

– Da, ai luat, a mormăit şi a mîngîiat-o ca un fulg cu degetele pe burtă într-o atingere tandră, respectuoasă. Ai o burtică rotundă. Avea vocea joasă, răguşită.

– Aşa şi trebuie. S-a simţit mîndră de corpul ei sub privirea lui Aaron. N-o să-ţi mai plac, probabil, cînd burta o să-mi crească mare cît casa. A spus-o, dar n-a crezut-o nici o clipă.

– Ba nu, a gemut Aaron şi a atins-o pe pielea goală. Vei fi mai frumoasă ca acum, dacă aşa ceva e cu putinţă. Privirea lui de smarald lichid îi încălzea sîngele în vine. Eşti o femeie frumoasă.

Derry s-a apropiat mai tare de el.

– Îţi place să fii tată... din nou?

– Da. Ochii îi mîngîiau trupul. Dar îmi place cu tine cu sau fără copii, deşi mă întreb cum am putut trăi fără copii pînă acum. A rîs scurt şi s-a aplecat asupra ei. Uneori am senzaţia că tu i-ai născut cu adevărat pe Lee, pe Kim şi pe puştoaică.

– Nu puştoaică, „fată mare", a imitat-o Derry

pe Sara şi l-a bătut uşor pe obraz cum făcea deseori fetiţa.

Aaron a tras-o mai aproape, dar i-a dat drumul brusc.

– Sînt murdar şi transpirat de la lucru.

– Atunci hai să înotăm. Derry s-a apropiat iar de el şi i-a simţit încordarea neobişnuită.

– Sînt al dracului de bucuros că avem o plajă particulară. Se zăreşte prea mult din sînii tăi în sutienul ăsta. A sărutat-o pe pielea de catifea care ieşea din sutienul insuficient de la costumul de baie. Mult prea mult.

Aaron a făcut un pas înapoi, şi-a scos blugii decoloraţi şi pătaţi cu vopsea şi a rămas în chiloţi negri de baie. Au plecat pe plajă. Micul lor golf era bine ascuns de stînci şi era la adăpost de înotători, străini, marinari.

Derry a simţit că-i fuge pămîntul de sub picioare. Aaron o ridicase în braţe şi o purta în valuri. A înotat singură cîteva minute, pînă cînd Aaron a strigat-o arătîndu-i ceva. Apăruseră meduzele veninoase ca nişte vase portugheze de război. Era înconjurată de ele. Aaron s-a ivit lîngă ea şi a ridicat-o în braţe, ducînd-o la mal.

– Astea-s creaturile dracului! a mormăit el şi s-a strîmbat.

Derry a observat pe picioarele lui Aaron două muşcături urîte şi ştia că sînt otrăvitoare.

– Nu te îngrijora, iubito. Laszlo are o unsoare specială pentru asta. Te asigur.

Derry a observat cum înţepăturile se umflau. Aaron s-a dus în baie să se ungă şi a închis uşa.

– Dacă nu ieşi de-acolo în două minute, vin peste tine, a mormăit Derry în faţa uşii închise.

El a ieşit zîmbind după un minut. Înţepăturile arătau mai binişor acum.

– Mergem la doctor dacă faci febră, Aaron? s-a pregătit Derry de luptă.

Aaron a rînjit în faţa expresiei ei îndărătnice.

– Bine, şefule!

– Cobor să aduc coşul.

– Nu, eu îl aduc şi tu pui masa în fereastra arcuită.

Lui Derry i-a plăcut teribil noua fereastră care se întindea de la tavan pînă la podea, cu cele două părţi deschise, cu briza oceanului care pătrundea înăuntru, şi perdelele transparente cu model elveţian. În loc de clasicele flori, era un coş cu iederă. A găsit o faţă de masă din pînză irlandeză în sertarele de lemn de tek.

Cînd s-a întors Aaron tocmai aşeza în suporturile de cristal lumînări albe.

– Sînt drăguţe chiar dacă nu le aprindem.

– Le aprindem, a spus Aaron uitîndu-se lung la ea. Deşi nu prea ştiu cum o să pot mînca văzîndu-te pe tine îmbrăcată aşa.

– A, o să fac un duş înainte de masă, s-a uitat Derry la costumul bikini plin de sare.

– Ai haine să te schimbi?

Derry a căscat gura şi Aaron a rîs de ea.

– Am uitat.

– E-n regulă, iubito. O să-ţi împrumut vreo cămaşă veche după duş. Ea s-a simţit intimidată cînd Aaron cel vechi a pornit către ea. O să te frec eu de sare, i-a murmurat luînd-o în braţe.

– Sarea usucă pielea foarte tare, a înghiţit în sec Derry.

– Aşa e. Aaron i-a scos slipul minuscul şi a sărutat-o pe genunchi. Pielea ta are gust de sare, dar e bună, a observat el sărutînd-o peste tot.

– Da, cred, a răspuns ea cu răsuflarea tăiată.

– Derry, te iubesc. Nimic n-o să mai intervină între noi. Niciodată.

– Mă mir de ce la căsătoria noastră de-acum nu l-ai mai chemat pe Ern să-ţi fie cavaler de onoare ca prima oară, i-a spus ea amintindu- şi vag că-l mai întrebase o dată.

– Nu, i-a răspuns supărat. El te vrea. Te-a vrut de cînd te-a întîlnit la prînzul pe care l-a dat Sandy pentru noi.

– La acela la care surorile tale au stat deoparte?

El s-a încruntat.

– De cum te-a privit Ern, am şi mirosit pericolul. Aveam o mare porftă să te iau pe sus şi să fugim de-acolo.

– De-aia păreai aşa de înstrăinat de mine?

– Nu eram înstrăinat, iubito, a protestat Aaron învelind-o într-un prosop nou. Hai să vorbim şi să facem duş după aia. De acord?

– De acord. Derry a înghiţit greu. Am crezut că te îndoieşti dacă să te însori sau nu cu mine în ziua aceea. M-am speriat. L-a mîngîiat pe obrazul pe care începuse să-i crească barba.

– Doamne, nu de însurătoare mă îndoiam. Îmi înfrînam doar nevoia de a-l ucide pe Ern. De cum mă întorceam, el era aproape de tine, rîdea cu tine, te tachina.

– Surorile tale îl aduceau mereu pe Ern să mă vadă, a spus pe un ton măsurat Derry. Delia şi Blane veneau mereu la prînz cu Ern după ele.

– Acum îmi dau seama că au încercat cu bună ştiinţă să ne despartă, a scrîşnit Aaron.

– Mă invitau undeva şi îl aduceau pe Ern. Derry se enervase. De ce n-am fost atît de deşteaptă încît să-mi dau seama? L-a privit pe Aaron. Niciodată nu m-am gîndit la Ern altfel decît ca la prietenul tău... şi ca la o faţă prietenoasă din ostilul trib Lathrop. Niciodată nu înţelegeam de ce-mi tot pui întrebări în legătură cu el.

– De cîte ori erai tu de faţă, îl vedeam cum te pîndeşte, cum te mănîncă din ochi. Aveam poftă să-l omor. Mi-era frică să nu te pierd. El te vrea şi-acum, ca la început. N-o să te aibă. Nimeni altcineva n-o să te aibă.

– Eşti nebun, ştii asta? Derry l-a zgîriat cu unghia pe obraz. Ern a fost prietenul tău de demult. Tu mi-ai spus.

– Cine te vrea pe tine nu mi-e prieten. Vrei să negi că n-a încercat să se apropie de tine după divorţ?

– Nu fi prost. Sigur că neg, a început Derry exasperată. Apoi şi-a amintit telefoanele. Ern o căutase de cîteva ori, voise s-o ia la cină, în oraş. Îl refuzase pentru că să-l vadă pe prietenul lui Aaron ar fi însemnat să se înţepe în rana deschisă. Îl refuzase crezînd că Ern dorea să deplîngă împreună cu ea situaţia. Oricum, nu

m-am gîndit în felul ăsta...

– A ţinut legătura cu tine, aşa-i? În vocea lui Aaron se simţea un oţel învelit în catifea.

– Da.

– A vrut să te vadă? Da sau nu?

– Da.

– Simţeam cîteodată cînd îl întîlneam că vorbise cu tine. Dacă reuşea să se apropie de tine, îl omoram.

– Iubitule, nu te... Derry se încordase de durere.

– Cel mai rău lucru care mi s-a întîmplat vreodată a fost să te pierd, să fim divorţaţi...

– Şi eu simt la fel. S-a înecat din cauza lacrimilor.

– În primele luni, atunci, nu-mi mai păsa ce se întîmplă, a rîs aspru Aaron. Cu cît deveneam mai beţiv, cu atît familia mea dădea vina pe tine. Dar nici atunci n-am văzut ce ne făcuseră.

Derry l-a sărutat pe bărbia ţepoasă.

– Nu ştiam cum să ajung la tine... cum să comunic cu tine... cînd am auzit că bei. Mi-a fost frică să nu-ţi fac mai mult rău dacă-ţi vorbeam... S-a bîlbîit. Gîndurile negre de odinioară ieşeau la suprafaţă ca apa într-o fîntînă arteziană. Am vrut să-ţi telefonez, să te opresc să mai bei. Ern

îmi spunea ce făceai.

– Cît de des te-a sunat? a întrebat Aaron răguşit.

– Cum? Derry a clipit la el, deturnată din gîndurile ei. Nu ştiu, cînd şi cînd. Nu-mi păsa cît de des îmi telefonează pentru că-mi vorbea despre tine. M-a îmbolnăvit ideea că beai. Nopţile nu puteam dormi.

– Eu, de cînd mă părăsiseşi, nu mai dormeam, i-a spus pe un ton monoton Aaron. Speram să beau pînă la inconştienţă. De cîteva ori am reuşit. N-ar fi trebuit să-ţi spun toate astea.

– Ba da, trebuia. Vreau să ne spunem totul unul altuia. Să nu ne mai ascundem unul de altul.

– Niciodată, dragostea mea. A sărutat-o cu o tandră ferocitate.

Cu o mirare încîntată, Derry s-a gîndit cum face dragostea dintr-o fiinţă simplă o super-femeie. I-a trecut degetele prin părul creţ de la ceafă.

– Am divorţat de tine ca să mă apăr... M-am speriat că... o să mă dispreţuieşti după o vreme şi o să devii ecoul opiniilor din familia ta în ce mă privea.

– Cum? Tu ai fost prefecţiunea pentru mine. Asta au ştiut toţi ai mei, numai tu n-ai ştiut. Le era clar că n-o să ascult niciodată o vorbă rea despre tine şi de-aia au folosit o altă tactică. Ei au intuit unde eram cel mai vulnerabil... Am fost gelos pe tine.

– Asta mi-a spus Pen, a şoptit Derry.

– Tata e un om liniştit şi al dracului de deştept. S-au folosit de orice ocazie ca să-mi spună de cîte ori îl vedeai pe Ern cînd eu eram în Anglia, Beirut sau Beijing. Apoi n-au mai avut nevoie să-mi spună nimic. Imaginaţia mea lucra singură. Doamne, Derry, uneori mi se întîmpla să mă trezesc scăldat într-o sudoare rece după un coşmar în care Ern făcea dragoste cu tine.

Derry l-a îmbrăţişat.

– Aaron, niciodată de cînd ne-am întîlnit nu m-am gîndit la vreun alt bărbat ca la tine. Nici la Gerald... Am evitat să mă gîndesc că va face dragoste cu mine.

– Nu mai vorbi despre asta, a zis Aaron printre dinţi.

–... sau că mă va atinge măcar, şi-a sfîrşit ea fraza pe un ton liniştitor. Niciodată nu a existat altcineva pentru mine în afara ta, Aaron. Te

iubesc cu disperare.

Aaron a sărutat-o uşor.

– În faţa ta mă simt slab ca o pisicuţă şi totodată atît de puternic încît aş ridica insula Bermuda cu o singură mînă.

– Să n-o faci, a rîs Derry. Nu trebuie să deranjezi din loc insula. Nimeni nu ne va mai despărţi.

– Nu. Acum, prima oară, am priceput prin ce-ai trecut cu familia mea, ce ţi-au făcut ei. Cînd Sylvie a avut tupeul să-l invite pe Ern Griswald în casa noastră am înţeles că au vrut deliberat să ne distrugă viaţa.

Aaron a înfăşurat-o într-un prosop mare pe Derry cu toate protestele ei.

– Eşti o viitoare mamă şi eu... trebuie să te alint.

– Dar nu mă pot mişca. Aaron s-a încruntat. Ce e?

– Era să leşin cînd tu ai anunţat că o să avem un copil. Am văzut stele verzi. Nu mai rîde, că n-a fost amuzant. Un viitor tată nu trebuie informat aşa de lejer, pe un ton voios... Puteam să fac un stop cardiac. Avea o figură supărată în vreme de Derry rîdea fără contenire.

– Eşti tatăl altor trei copii. Trebuia să te fi obişnuit, a chicotit ea.

– Mda, foarte distractiv. Mi-au tremurat şi mîinile... O să mă duc la cursul acela, *Laleche*.

– Iubitule, dar ăsta-i un curs pentru femeile care vor să-şi alăpteze copilul, a sughiţat de rîs Derry.

– Da? O să facem şi asta? au sclipit cu interes ochii lui Aaron.

– Eu da, dar tu nu cred c-o să te califici.

– Fii serioasă, Derry. E o treabă importantă.

Derry l-a studiat în amănunt. I se zăreau micile cicatrici de pe faţă, la baza nasului, pe bărbie.

– Ai fost un băiat neastîmpărat. O pot spune după urmele de pe faţa ta.

– Da, iubita mea, am fost. A ridicat-o în braţe. Am fost ca un cal nărăvaş. Mama voia să renunţe la mine la fiecare două zile. Bine că m-a trimis departe la şcoală de foarte mic.

– Da, altfel maică-ta te-ar fi sufocat.

– Norocul meu a fost că nu i-au plăcut copiii mici, aşa că am scăpat de lecţiile de dans şi de bune-maniere. Donald a participat la ele.

– Tatăl tău a fost plecat mereu, nu-i aşa?

– Da, întîi pentru Departamentul de Stat, apoi pentru Banca Mondială. Eram mîndru de el.

– Aveai dreptate. Derry s-a gîndit ce singur şi lipsit de dragoste trebuia să se fi simţit Aaron cînd tatăl lui era plecat.

– Tata m-a încurajat să fiu din nou împreună cu tine.

– N-am ştiut asta, a şoptit Derry.

– Mi-a spus că nu trebuie să renunţ la tine fără luptă. S-a lăsat pe spate şi a vorbit ca tatăl lui. Un Lathrop se luptă pentru ceea ce- şi doreşte.

– Tatăl tău te iubeşte, Aaron. Îi iubeşte şi pe copii. Şi ei îl iubesc. Sara îi face mii de graţii.

Aaron a zîmbit.

– Mi se pare că-şi iubeşte şi nora. Aaron a luat-o în braţe şi a pus-o pe cearceafurile mătăsoase. Mă iubeşti cu adevărat, Derry?

– Te-am iubit întotdeauna. Tu ştii asta.

– Vreau să te aud cum mi-o spui. Dragostea ta mă completează, pune la locul ei ultima piesă din viaţa mea. Totul în viaţă mi-a mers uşor cu excepţia ta. Mă pot blinda contra oricărei lănci, dar nu împotriva ta. Orice alt obstacol n-a însemnat decît încă o treaptă pînă la tine. Acum

a venit capitularea.

Derry a rîs, i-a încolăcit gîtul cu braţele şi l-a tras înspre ea.

– Eşti un bărbat arogant! Şi un cititor de gînduri! Cum ai ghicit că vreau să mă predau în faţa ta? Ochii tăi, la dracu, m-au citit ca pe-o carte.

– E pe dos, fată frumoasă!

Derry l-a privit uimită. Avea în piept un tremur ciudat.

– Nu vorbeam de capitularea ta. Vorbeam de a mea. *Eu* mă predau în faţa ta, dragostea mea. Total şi necondiţionat. A înghiţit în sec. Ai puterea să mă răneşti, doamnă, să mă loveşti atît de rău încît să mor, dar sînt al tău.

Lui Derry i-au tremurat buzele.

– Oh, dragul meu, Aaron, dragul meu. Şi eu te iubesc tot în felul ăsta. Am nevoie de tine. Întotdeauna am avut nevoie de tine. Focul a izbucnit între ei şi le-a făcut trupurile să se lipească unul de celălalt, foamea s-a întîlnit cu foamea, dragostea cu dragostea...

– Întotdeauna o să iubesc apartamentul ăsta de aici, a răsuflat Derry la pieptul lui şi fericirea cînta în ea. Aaron, cum ai reuşit să renovezi atît

de repede locuinţa de la Windrift?

Aaron a tras-o pe pieptul lui şi părul ei s-a împrăştiat ca un evantai.

– Cu Jim şi cu tata. Vorbisem despre asta cînd eram beat. M-am trezit odată într-un hotel. Habar n-aveam cum ajunsesem acolo. Totul era o pată albă. Mi-am dat seama că n-o să te recîştig niciodată dacă nu-mi înşurubez bine capul pe umeri şi nu fac ceva. M-am oprit brusc din băut. Am fost la un prieten arhitect... Jim şi tata m-au ajutat. Munca de renovare a fost ca o cură de însănătoşire. Afacerile au început să mă intereseze din nou... Ultimul lucru pe care l-am făcut aici a fost apartamentul ăsta. Am terminat totul şi am plecat în Senegal. Bănuiesc că de accea n-am auzit nimic despre tine şi... Gerald.

Derry l-a mîngîiat.

– Şi... restul?

– Asta voiam să-ţi spun în ziua aia cînd Lee s-a bătut cu Timmy. Erai aşa de frumoasă şi de furioasă pe tatăl băiatului şi niciodată nu te-am văzut mai fără mănuşi ca atunci. Te-am vrut pe loc, aş fi putut face dragoste cu tine chiar acolo, pe verandă.

– Ce crezi c-ar fi spus Gerald?

– Măgarul ăla pompos? Era gata-gata să-l dezmembrez, a mîrîit Aaron. La început nu-mi venea să-l cred cînd mi-a spus că se căsătoreşte cu tine. Întîi am vrut să-l strîng de gît, pe urmă m-am gîndit să fac ceva mai coerent. După cum arătai, nu păreai dispusă la un acord cu mine. A mîngîiat-o pe burtă. Copilul nostru e acolo. E grozav, a spus meditativ Aaron.

– E grozav, dar ai deturnat subiectul...

– Hmmm, a rînjit Aaron. Ah, da. M-am apucat să fac un plan de bază. Cum poate fi convinsă Derry să-mi devină soţie din nou. În orice caz nu te lăsam să te măriţi cu Gerald Vocea i-a scăzut pînă la murmur. Nici un alt bărbat în afară de mine nu te va iubi. Ştiam că n-ai nici un sentiment pentru el.

– Nu eşti cam arogant?

– Mi-ai mai spus-o o dată... A redevenit serios. Ştiam că viaţa mea nu înseamnă nimic fără tine.

– Nici a mea, a zis Derry.

– Am simţit asta chiar fără a lua legătura cu tine. Dacă te îndrăgosteai de altcineva aş fi ştiut

imediat.

– Nici gînd, a murmurat Derry. Aşa am simţit şi eu, gîndul la tine cu altă femeie m-ar fi omorît. Ce curios...

– Ce e curios? a mormăit Aaron.

– Căsătoria noastră nu s-a desfăcut pentru că ar fi intervenit între noi un alt bărbat sau o altă femeie.

– Doamne, nu, a adeverit Aaron. Dar a intervenit tortura cu picătura chinezească. Respectiv familia Lathrop. Oh, nu te mai uita aşa! Iar eu am fost atît de prost, de îngust.

– Lasă. Derry s-a lipit de el. Sîntem împreună acum, avem o familie frumoasă. O să mai avem un copil... Putem fi generoşi, putem fi buni chiar şi cu familia ta. A rîs. Nici nu-mi vine să cred că o să avem patru copii.

În cîteva luni destul de scurte lui Derry i-a venit să creadă. După luna minunată de miere au fost bucuroşi să se întoarcă la copii, la Laneport.

Derry a înflorit. Prima oară cînd Sara a simţit copilul mişcîndu-se în burta lui Derry, ochii i s-au mărit cît cepele. A căscat gura cu dinţişorii rari la tatăl ei.

– Bebe sare.

– Nu, Sara, bebe dă cu picioarele, a spus Kim cu vocea ei de fetiţă bine crescută.

Lee a zîmbit.

– Copilul se simte bine, nu-i aşa, Mami?

Derry a zîmbit. Copiii au pus masa, iar ea s-a aşezat în balansoar, locul în care se simţea confortabil la noua ei dimensiune. Aaron a pus ingredientele în salata pentru cină.

– Da, doctorul Blitz e foarte mulţumit de bebe al nostru.

– Şi de mamă? a întrebat-o Aaron cu un pic de îngrijorare.

– Mama o duce excelent, deşi are un kilogram mai mult decît trebuie, a rîs Derry, hotărîtă să-l liniştească pe Aaron. El mersese la cursurile prenatale şi aflase mii de lucruri despre copilul care urma să se nască.

În noaptea aceea, după ce copiii s-au culcat, Aaron s-a întors în camera lor şi a privit-o cum stă întinsă, proptită între trei perne.

– Să-ţi frec burta cu uleiul special?

– Te rog. Venele de pe burta ei mărită, îi produceau mîncărime, o deranjau dacă nu erau unse.

Aaron a început s-o maseze. Părea că evită s-o privească.

– Iubitule? Aaron? Ce-i cu tine? Ai fost aşa de tăcut toată săptămîna...

– Nu-i nimic. E greu să fiu atît de aproape de tine şi să nu facem dragoste.

– Te cred. Derry a înţeles că, în locul lui, şi ea ar fi simţit acelaşi lucru şi i-ar fi fost teamă pentru el. De ce oare, cînd iubeşti pe cineva, ai vrea să iei asupra ta toată durerea, tot pericolul?

Aaron n-a zis nimic şi a dat doar din cap.

Au adormit, ea în braţele lui. La trezire, lui Derry i s-a părut că are un cîrcel la picior. Avea dureri cutremurătoare de spate. A sperat că durerile vor trece şi-o să mai poată dormi. Dar n-au încetat. A înţeles că avea să înceapă naşterea.

– Aaron... Aaron.

Aaron i-a telefonat Lisei Lisman să vină să stea cu copiii şi a anunţat spitalul că o aduce pe Derry.

– Mîine ar fi fost tatăl tău aici. Derry vorbea şi răsufla adînc în acelaşi timp.

– Da, a zis Aaron aruncîndu-i priviri iuţi şi

mărind viteza maşinii în noapte.

– Traficul e bun, a spus Derry.

– Normal, la trei dimineaţa, i-a răspuns ca un automat Aaron.

La spital, un asistent a împins spre Derry un scaun cu rotile. Aaron s-a încruntat. Asistentul a vrut să-i explice.

– Regula spitalului...

– Regula mea e să-mi duc nevasta eu însumi.

– Aaron, a început Derry gata să rîdă, în ciuda durerilor, din pricina privirii lui de buldog.

Erau pregătiţi ca naşterea să dureze mult, pentru că era prima din viaţa ei.

Aaron a stat lîngă ea continuu, sprijinind-o, mîngîind-o, iar ea a început să respire cum învăţase pentru naşterea fără dureri...

– Eşti atît de frumoasă, dragostea mea, i-a murmurat Aaron.

– Probabil că ai o pasiune secretă pentru balene, a respirat destul de greu Derry.

– Ce e?

– Copilul tău se grăbeşte. Oh, Aaron... Fugi... cheamă doctorul... Ohh... Ăsta e ca tine, mişcă toate obstacolele din cale... Ohhh...

– Derry, iubito! Aaron a chemat medicul.

Derry şi-a văzut fiul născîndu-se şi l-a văzut pe Aaron privind-o pe ea pe tot parcursul naşterii.

– Te iubesc, te iubesc, soţia sufletului meu.

Cînd Devon Pendleton Lathrop a sosit acasă, Kim, Lee şi Sara au decretat că el era tot ceea ce lipsise familiei lor.

Bunicul Lathrop a afirmat că speră să fie şi bebeluşul la fel de încîntător ca şi ceilalţi trei copii care se înghesuiau în jurul lui.

În noaptea aceea, după ce copilaşul a supt şi toată casa era liniştită, Derry a simţit că s-a întors acasă cînd s-a putut afla din nou în braţele lui Aaron. Corpul lui Aaron era pentru ea „acasă".

– Aaron, îţi aminteşti cînd mi-ai spus în Bermuda că ai capitulat în faţa mea?

– Da, mi-amintesc şi e adevărat.

– Şi la mine e adevărat, dragostea mea, soţul meu. Capitulez în faţa ta cu totul, mă predau ţie

cu toată viaţa mea. Aaron avea lacrimi în ochi cînd s-a aplecat să o sărute.

SFÎRŞIT